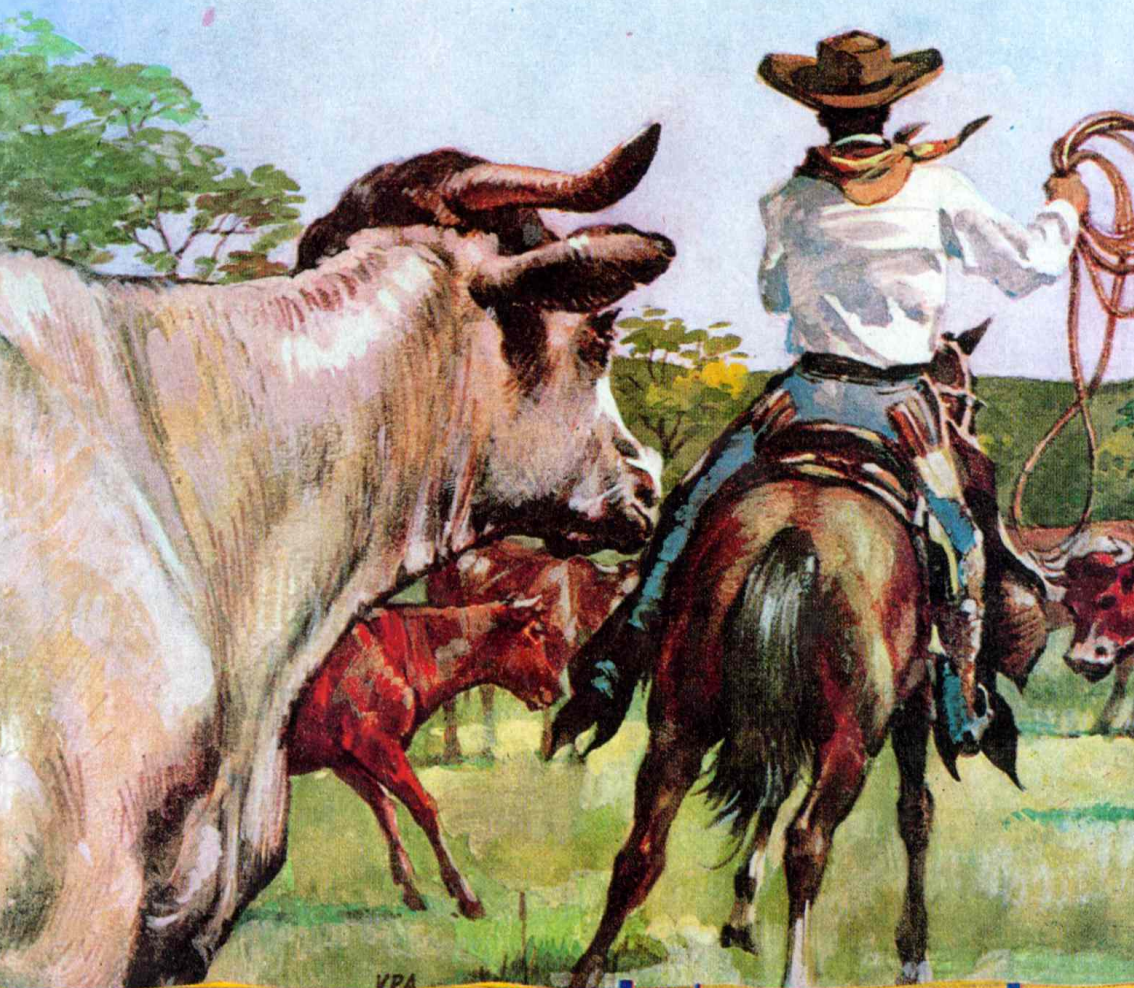

NOVA SERIJA
LASO
CIJENA 3 DIN BROJ 12

Scott F. Scott

žarište mržnje

SCOTT F. SCOTT

ŽARIŠTE MRŽNJE

Urednik: Ladislav Grakalić

Preveo: Tomislav Odlešić

»Laso« — Izdavač. OOUR izdavačke djelatnosti »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — V. d. glavnog i odgovornog urednika Borivoj Jurković
— Tisak: OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1973.
Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA, Zagreb

Osalobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/1-1973. od 23. VI 1973.

I

Hrabrio je sam sebe gledajući grizlija kako se uspravio i priprema za napad.

John Kinzin nije još nikada vidio tako velika medvjeda, premda je već godinama lutao divljinom.

Još nikada nije pogriješio kao maločas kad se, suviše samouvjeren i neoprezan, u jednom trenu spotaknuo. I, dok je nastojao održati ravnotežu na strmini, iz ruke mu je ispala puška i kliznula u provaliju.

Sada je imao samo nož i bio gotovo bespomoćan. Nasuprot razjarenoj zvijeri doimao se bezazleno, poput leptira koji leti s cvijeta na cvijet.

Medvjed je urlikao i mahao šapama. Priroda oko njega kao da je sva utihnula.

Iako u bezizlaznu položaju, Kinzin se nije oojao. Po zanimanju je bio lovac. Dugo je već skupljao i prodavao krzna, štedio dolar po dolar, kako bi napokon mogao stvoriti ranč na svojoj zemlji u podnožju planina.

Iza leđa mu se nalazio ponor, a ispred je rikao medvjed.

Grizli se počne polako približavati.

John Kinzin ugleda niz čvrstih zubi i snažno zamahne. Lovački nož se zarine u krzno. Lovac ga izvuče i ponovno ubode razjarenu zvijer, no ova se ni ne zanjiše niti ustukne.

Htio je izbjeći to brdo mesa i kosti što ga je pritislo uza stijenu, no nije se mogao ni pomaknuti.

To je kraj! Sada će medvjedovi zubi smrskati čovjekovu glavu kao jaje...

Više nije ništa osjećao. Oko njega se smračilo. Otvorivši usta, očajnički je hvatao zrak i nagonski se odupirao.

Uto zagrmi hitac. Djelić sekunde kasnije odjekne još jedan hitac, iz neposredne blizine, no ispaljen iz druge puške.

Smrtonosno pogoden u glavu, medvjed prestane urlikati i zacvili. Još je nekoliko časaka stajao na stražnjim šapama, tada zatetura natraške i pusti Kinzina, koji se sruši. Napokon se zvijer stropošta.

— Uf! — prostenje Indijanac koji je prvi opalio. Lijepa, mlada Indijanka kraj njega obriše znoj sa čela, još uvijek gledajući zaprepašteno u zvijer.

Opresno držeći staru sačmaricu, Indijanac provjeri da li je medvjed ubijen. Tek tada mahne djevojci, koja mu se pridruži i nagne nad okrvavljena bijelca.

Bili su to Utah Indijanci koji su živjeli kao nomadi i koji nisu dopustili da ih zatvore u rezervat.

»Nikada ne pomogni bijelcu, jer će te on kasnije opljačkati!«... glasila je jedna poslovice njihova plemena.

Kinzin je samo povremeno razabirao svjetlo i mukle glasove. Mutno je vidio neki lik koji je nepomično sjedio kraj njega. Kad bi god udahnuo, u prsima bi ga probolo tisuću strijela.

Danima je ležao u nesvijesti, borio se s groznicom koja ga je htjela odvući u smrt.

Mlada Indijanka, koja je neumorno sjedila kraj njega, strpljivo mu je pomagala da se odupre smrti.

Ona ga je spasila.

Nalazio se među Utah Indijancima. Ljudima kojima je nekoć pripadao cio

kontinent i koji su se morali povući pred moćnim bijelcima. U rezervate ili u potpunu divljinu. Ili u smrt. Nisu imali baš nikakvih razloga da vole bijelce. Pa ipak, pomogli su bijelom lovcu, nisu ga prepustili medvjedu.

Magla pred Kinzinovim očima napokon se razide. Zbunjeno je gledao oko sebe. Zažmiri i ponovno otvori oči. Ležao je u indijanskom šatoru, a kraj njega je sjedila Indijanka i blago mu se smješkala.

Lice su mu milovale njene nježne ruke; one su mogle pružiti toplinu ili ugodnu hladnoću, već prema potrebi. Sjećao se da su mu već mnogo puta pomogle; osjetio je to u podsvijesti.

Podigne glavu i pažljivo pogleda Indijanku. Zamijeti njenu ljepotu i krupne, srneće oči.

— Dobro je — reče Heoti. — Smrt je otišla, život je pobijedio!

— Kako sam dospio ovamo? — zapita promuklo Kinzin. — Zaboga, kako sam dospio u indijanski šator?

— Ja sam Heoti, Cantonina kćerka — objasni djevojka. — Cantonin sin i Heoti našli su bijelog lovca pod medvjedom! — Nasmiješi se. — Planinski je kralj bio velik! No, bijeli je lovac hrabar! Nitko se ne bi usudio nožem boriti protiv medvjeda.

Kinzin se namršti. Vraćalo mu se sjećanje. Opet je vidio u mislima zvijer....

Upitno pogleda lijepu Indijanku.

— Cantonin sin i Heoti su bili u lovu — objasni ona. — Međutim, nismo lovili planinskog kralja! Iznenada smo ugledali bijelca i začuli medvjedu riku. Pucali smo. Manitu nam je pomogao da nam ruke budu mirne, pa je medvjed umro a bijeli je čovjek živ!

— Heoti — reče tiho John Kinzin. — Lijepo ime! Dobro govoriš engleski. Sve je to pravo čudo!

Indijanka se zvonko nasmije. Njen smijeh je zvučao poput žubora potočica.

— Zašto bi bilo čudo ako indijansko dijete pohađa američku školu?

Naravno, pomisli posuđen Kinzin. Indijanci su inteligentni koliko i bijelci. Nedostaju im jedino škole. Zbog toga ostaju ono što su uvijek bili: nomadi i lovci.

— Oprosti, Heoti. Iz mene je progovorila brzopletost. Ja sam John Kinzin!

— John Kinzin! — ponovi ona blago i sanjarski.

Nije ni slutio koliko ga ona već poznaje. Dok je buncao u groznici, slušala ga je satima i postepeno upoznavala.

— Cantonin sin — promrmlja Kinzin — ha, Cantonin sin je tvoj brat, zar ne?

Premda je Heoti govorila engleski, još se često izražavala poput Utaha. Braća su mogli biti samo muškarci, pri čemu krvno srodstvo nije bilo ni bitno.

— Amerikanci nazivaju braćom i sestrama djecu istog oca — napomene oprezno Heoti. — U Utahu je to drukčije.

— Moram i njemu zahvaliti, Heoti!

Iscrpljenom Kinzinu klone glava na mek gunj, a čelo mu se orosi kapljicama znoja.

— Oh, Heoti je glupa. — Djevojka prestrašeno otre bjelčevo čelo. — Bacit će bijelog lovca ponovno u bolest!

Već tonući u san, Kinzin se osmijehne. Ugodan mu je bio dodir djevojčinih ruku.

— Imaš još mnogo vremena, bijeli stranče — prošapće Heoti. — Dovoljno vremena da zahvališ Cantoninu sinu. Možda i Heoti?

John Kinzin je nije čuo. Zaspao je. Disao je duboko i ujednačeno. Vidjelo se da ga taj san okrepljuje.

...

John Kinzin je već tjednima lovio u šumama na planinskim obroncima. Zivio je u Utahu, koji su ga gostoljubivo prihvatili.

Ipak, srce mu nije dalo mira. Sve je češće pomišljao na ranč koji odavno želi stvoriti.

— Što ti je, John Kinzin? — upita Heoti, gledajući ga u oči.

Indijankina ga je prirodnost uzbuđivala. Htio je još danas upitati Heoti da li bi pošla s njim. Zavolio ju je.

Već joj je pričao o svom zemljištu i o tome kako će ondje stvoriti ranč i uzgajati stoku. Objasnio joj je sve potanko: najprije će sagraditi kuću, zatim kupiti stado, pa zaposliti kaubojce...

Razumjela ga je. Bijelci uvijek žele posjedovati nešto; većina želi nazivati svojim jedan dio ove divne zemlje. Ne shvaćaju Indijance, koji su sretni svugdje, kojima je dovoljno da podignu šator i pronađu lovište. Indijancima je

nekoć pripadala cijela ova zemlja i, prije nego što su došli bijelci, bili su najslobodnija bića na svijetu. Selili su se onamo gdje im se sviđalo, i sve im je pripadalo: nepregledne šume, golema stada bizona, divljač u dubokim planinskim klancima, pa čak i planine i nebo nad njima.

— Mislim da sam dovoljno dugo živio u vas, Heoti! — reče tiho John. — Vrijeme je da napustim logorsku vatru tvog oca i vratim se svojoj vlastitoj!

— Da, John Kinzin!

On zamijeti duboku tugu u njenu glasu, i najednom shvati da ih oboje prožima isti osjećaj: vole se! Toj ljubavi nije važna ni boja kože ni razlike među rasama.

— Hoćeš li poći sa mnom, Heoti? — upita mirno Kinzin.

— Hoću, Hohn Kinzin.

On je zagrlj i poljubi bujne, rumene usne.

...

Stari Utah zamišljeno zaklima glavom, a bore na njegovu čelu se prodube dok je gledao Kinzina i Heoti.

— Ljudima se ne sviđa da crveni i bijeli žive zajedno — reče. — Oni se ne obaziru na ljubav, vide samo boju kože i da se to dvoje međusobno razlikuju. Nije ih briga za to što se zbiva u njihovim dušama.

— Neka postane moja žena, Cantone — reče odlučno John Kinzin. — Ja volim Heoti, i želim da bude sretna!

— I ti voliš njega, moja kćeri! Znam to već danima. Morat ćeš poći za njim. On je bijelac, pa voli svoju zemlju i želi živjeti ondje!

— Da, oče!

— Znam da je ljubav jača od moje volje, ma kako ja bio mudar. Mudrost mi je dala iskustvo. Vi ćete se voljeti, John Kinzin. Ti si dobar čovjek, a i jak si. No, doći će zlo. Tvoja bijela braća neće voljeti tvoju ženu pa ni tebe! Prezirat će vas, i imat ćete nevolja! Vaša ljubav ne može biti tako jaka da biste to mogli podnositi cijelog života. Međutim, Cantona voli svoju kćerku, a poštuje i tebe, John Kinzin! Ona će biti nesretna ako Cantona kaže: ne. Dakle, bit će nesretna već sada. Ovako će joj Manitu, možda, dati kratko razdoblje sreće uz tebe. Idite! Cantona će biti za-

lostan i napustiti ovaj kraj. Neka ti bude ženom, Hohn Kinzin!

Postali su muž i žena. Živjeli su još mjesec dana u planinama, zajedno lovili i bili sretni. Tada bijelac više nije mogao odoljeti želji da se vrati svojim sunarodnjacima i svojoj zemlji, pa je svoju mladu ženu poveo među bijelce.

Stari je Utah dugo gledao za njima, u očima su mu se vidjele tuga i slutnja da to dvoje ne očekuje sretna budućnost.

...

— Je li itko od vas bio u lijepom gradiću Ben Haliday, prijatelji? — uzvikne ridoikos, zdepast irac, kojeg su svi zvali Red Cloud.

— Zaboga — odgovori jedan kauboj — tko ne pozna taj gradić? Zašto pitaš takve besmislice, Red Cloud?

Irac se uspravi i prijeđe pogledom po svim gostima u punoj krčmi, kao da je htio provjeriti da li ga svi slušaju.

— Hajde, ne igraj se s našim strpljenjem! — progunda jedan gost.

— Dakle, ako ponovno posjetite Ben Haliday, više ga nećete prepoznati! Ugledat ćete zgarište i leševe!

Zavlada potpun tajac.

Red Cloud je primjetno uživao u tome što je privukao pažnju svih.

Najzad jedan kauboj prekine tišinu.

— Indijanci? — upita gotovo kolebljivo.

Red Cloud potvrdno klimne glavom.

— Da, prijatelji, Indijanci! Grad je napala skupina smrdljivih Čejena i pobila sve bijelce! Osim toga, napali su na sjeveru kopače zlata i umlatili ih. Poklali su, čak, konje i mazge! Kažem vam, prijatelji, svakom bi Indijancu trebalo bez milosti prerezati grkljan! Te proklete ubojice neće se smiriti dok god ih sve ne potamanimo!

Nastupi zlokobna tišina.

Svi su znali što znači takav indijanski napad. U hipu može izbiti požar koji neće poštediti nikoga! Ben Haliday je udaljen samo sto pedeset kilometara.

— Pravo kažeš — prekine tišinu Jeff Inquire. — Trebalo bi istrijebiti te priklete divljake! A što mi činimo? Trpimo ih čak i u svojoj sredini!

Svi su u krčmi znali na koga Inquire misli.

Mnogi su, nedvojbeno pomislili da ipak postoji golem razlika između jedne lijepe žene iz plemena Utah i ratobornih čejenskih ratnika koji su, tko zna iz kojeg razloga, iznenada napali bijelce i pobili ih. U toj je divljaj zemlji bilo već mnogo takvih prepada, mnogo krvavih borbi, koje nisu uvijek započinjali Indijanci.

Da, mnogi su u krčmi mislili tako, ali nitko nije protivurječio mladom Inquireu, koji j oholo sjedio na rubu šanka i nastavio, glasom punim mržnje:

— Oni su gori od kuge, prijatelji! Cim ugledam nekog crvenokošca, meni se smučil! Zar ste zaboravili da su prije sedam godina napali karavanu? Zar ste zaboravili kako su izgledali jadnici koje smo pronašli među ostacima kola? Ma, ne mogu to ni opisati! U ovu krčmu navraća jedan čovjek, bijelac poput nas, koji je oženio Indijanku... jednu od onih krvoločnih zvijeri koje su savnale sa zemljom Ben Haliday. Zašto su to crvenokošci učinili? Jesu li imali neki razlog? Zar je za posljednjih mjeseci bilo rata između Indijanaca i nas? Je li im tko učinio što našao? Nije. Oni su zvijeri. Trebalo bi ih zatvoriti u kavez.

— To su učinili Čejeni — iznenada progovori krčmar Miller. — Kinzinova je žena, naravno, iz plemena Utah. Žive ovdje već gotovo petnaest godina, a nisu...

— Odakle znaš što ta đavolica potajno čini, ha? — vikne uzrujano Inquire. — Znaš li to? Možda je ona izdala karavanu prije sedam godina! Možda ona obavještava svoju crvenu braću o tome kako se mogu najlakše dočepati naših skalpova? Zar to nije moguće?

— Gluposti — promrmlja poluglasno neki glas u pozadini, ali ušuti čim se Jeff Inquire okrenuo prema njemu.

Nitko se nije htio sukobiti s Inquireovima, koji su imali golem ranč i vladali gradićem Rocky Forest.

Red Cloud, koji je još stajao nasred krčme, sada vikne: — Crvenokošci su smrdljivi divljaci! Može ih se nanjušiti deset kilometara uz vjetar. Užasno smrde, kažem vam! Nije bitno kojem plemenu taj korov pripada, da li su Utasi ili Čejeni, jer svi spadaju u isti lonac! Sve bi crvenokoške trebalo strpati u jedan lonac...

— I zapaliti veliku vatru ispod njega!

— Prijatelji, lonac bi bio pun otrova! Mogla bi se otrovati cijela Amerika, ha, ha, ha!

Krčmu ispuni grohotan smijeh. Uživali su u zajedničkoj mržnji prema prastanovnicima ove zemlje, prema ljudima kojima su oduzeli postojbinu.

— A kad se neki bijelac druži s tim ološem, trebalo bi ga išarati crvenom bojom, tako da ga svi prepoznaju! — nastavi Cloud.

Nije bila nikakva tajna da Red silno mrzi Indijance. Dok su se još dijelile nagrade za indijanske skalpove, skupljao ih je vrlo marljivo. Sada se zadovoljavao time da povremeno ubije nekog Indijanca koji bi mu se slučajno našao na putu, i ako pri tome nije osobno bio u opasnosti.

Gosti mu gundanjem dadu do znanja da dijele njegovo mišljenje. Ljudi su skloni tome da se pridruže jakome! Budući da je Irac izrazio isto mišljenje kao i Jeff Inquire, ubrajali su ga među jake.

Žamor je postajao sve glasniji. Gosti su opet pili.

Smješajući se, Inquire je poticao takvo raspoloženje. Ono je moglo postati opasno. Katkad je dovoljna iskra da ljudi učine ono zbog čega se kasnije kaju.

II

Jeff je imao određene razloge. Zašto se tako ponaša? On i njegov otac, Jason Inquire, nisu bili skloni Johnu Kinzinu... ali, ne zbog Indijanke, već zbog pašnjaka. Htjeli su se dočepati njegova

pašnjaka i vode. Mržnja prema Indijancima bila je samo pogodan plašt!

Jeff Inquire je te večeri častio viskijem. Krčmar Miller je zadovoljno trljao ruke, no barske su se djevojke

namrgodile i povukle, jer im više nitko nije obraćao pažnju. Nitko ih nije tapšao po stražnjicama, a to je bio pouzdan znak da od posla neće biti ništa.

Jeff Inquire pozove Irca za svoj stol i ponudi ga pravim škotskim viskijem. Red Cloud se ponosno šepirio, poput pauna. Bila je to velika čast za njega da sjedi uz jednog Inquirea.

Mladi Jeff Inquire ga, čak, potapše po ramenu; povjerljivo se sagne prema njemu, osmjehne i reče:

— Tvoj izvještaj o Čejenima zvuči vrlo zanimljivo, Cloude! Zacijelo se možeš sjetiti još nekih pojedinosti, ha? Možda se, čak, sjećaš i nekog napada u kojemu su sudjelovali Utasi?

Irac nije bio osobito bistar, pa mu je trebalo stanovito vrijeme da shvati što sugovornik želi.

Inquire ga nije požurivao. Osmjehne mu se i pokaže na bocu prvorazrednoga škotskog viskija, kakav Red nije, zacijelo, još nikada okusio.

Već poslije druge čaše Irac shvati što Jeff želi.

— Gospodine Inquire, možete se potpuno pouzdati u mene! Takvih priča ima u izobilju! Krvavih, jezivih priča...

-- Prijatelji — glas Jeffa Inquirea nadjača žamor — Red Cloud je još nešto doživio na sjeveru. Ispričat će nam to. Mislim da bismo ga morali saslušati. Možda nam to pomogne da budemo oprezniji i zaštitimo se pred Indijancima. Slušajte ga!

— Dakle — započne sretno Irac — kad sam vidio ostatke grada Ben Haliday i naselja kopača zlata, još nisam znao što su učinili sjevernije. Uvjeravam vas, ti Čejeni ne znaju za milost...

— I Utasi! — dobaci Inquire. — Zar ne, Cloude. I Utasi su sudjelovali u tome?

— Da, i Utasi — potvrdi Irac. — Svi su se crvenokošci udružili. Ubijaju i siluju, uništavaju i muče! Nešto takvo niste još vidjeli, prijatelji. To se gotovo i ne može opisati! Peku živu djecu...

Jeff Inquire zadovoljno zaklima glavom. Da, tako treba pripovijedati.

Ridokosi je shvatio nijemu poruku bogatog rančera.

— Možete zamisliti što tek rade s bijelkinjama! — nastavi. — Rade to

dokle god žrtva ne umre! Katkad i stotinu ratnika... pa, razumijete me. To se ne može opisati. Iz Ben Halidaya su odveli dvadesetak žena. Ostavljali su ih jednu po jednu. Vidio sam neke od tih unakaženih leševa. Tako mi se smučilo da sam povraćao.

Govorio je malone cio sat, a slušaoci su se ježili od groze. Dabome, neki su gosti bili još dovoljno trijezni, pa su naslutili da laže. Ustali su izašli iz krčme, no nijedan se od njih nije usudio protivurječiti. Uvidjeli su da Jeff Inquire želi takve priče, pa su šutjeli.

Međutim, većina je ostala i slušala Reda Clouda koji je neumorno pričao i vrlo opširno opisivao jezive prizore, kako bi rasplamsao mržnju u srcima bijelaca.

Među gostima u krčmi bio je i šerif. Visok, donekle trom, sa sačmaricom pod rukom i već zardalom zvijezdom na prsima. Na lijevom mu se obrazu crvenjela dugačka brazgotina. Prije nekoliko godina jedan mu je Čejen nožem unakazio lice. On je preživio, ali su mu poginuli brat i žena. Taj mu se događaj urezao duboko u srce, i nije ga mogao zaboraviti. Sasvim razumljivo.

— ...još nikada nisam vidio toliko krvi i toliko leševa — zaključio Red Cloud svoj izvještaj i pobjedonosno se ogleda kao da zaslužuje pljesak za ono što se odigralo na sjeveru.

Gosti su sada gnjevno žamorili. Mržnja je ovladala svima.

Irac, zadovoljan sa sobom, iskapi čašu, a Jeff Inquire ga potapše po leđima.

Čuli su se bijesni povici, prijetnje i planovi o osveti.

— Možda postoji neki razlog — uzvikne neki mlad kauboj. — Sjetite se pukovnika Cheewingtona! Zar nije sa svojim divljim graničarima napao jedno indijansko selo i pobio sve Indijance, pa i žene i djecu?

— Za to je zaslužio medalju!

— Selo se nalazilo u rezervatu — nastavi uporno kauboj. — Bili su to miroljubivi Indijanci. Nisu ništa učinili nijednom bijelcu...

Nadglasao ga. Toptali su nogama i razjareno vikali.

— Tko zagovara Indijance, jednak je njima! — Red Cloud ustane i srdito

pogleda mladića. — Uz koga si, druška-
ne?

— To je činjenica! — odvrati prkos-
no kauboj. — Serif će to potvrditi. On
dobiva izvještaje...

— Ja smatram da su Indijanci dobri
samo u vječnim lovištima! — izjasni se
šerif.

Kauboj ušuti. Uvidio je da tu više ne
vlada zdrav razum, već samo mržnja, a
svi traže opravdanje za svoju mržnju.
To opravdanje im je pružila krvava
priča Reda Clouda...

— Jesam li ja Indijanac, tata? —
zapita dječak, ozbiljno gledajući oca.

John Kinzin se nasmije. Međutim,
osjećao je stanovitu nesigurnost. Kako
da objasni sve to petnaestogodišnjaku?

— Ne, sine, nisi — odgovori napo-
sljetku. Znao je da je njegov odgovor
nepotpun i strepio od slijedećeg pita-
nja.

— A jesam li bijelac, tata?

John Kinzin udahne. Do toga je
moralo doći, prije ili kasnije. Njega i
Heoti je povezala čista ljubav, želja da
stvore sebi dom i odupru se svima.
Međutim, djeca su bila u najtežem
položaju; nisu pripadala ni jednoj, ni
drugoj strani. Možda bi bilo najpamet-
nije da nisu imali djece!

— Ti si čovjek, sine — kolebljivo će
Kinzin. — Jedino to je važno! Ti si moj
sin, a tvoja majka je moja žena!
Jednom će ti pripasti ovaj ranč, živjet
ćeš pošteno i biti dobar rančer. Ništa
drugo nije važno!

Petnaest godina, mislio je. Zaboga,
tih petnaest godina je prohujalo u tren
oka. Nije bilo lako njemu i Heoti.
Prolili su mnogo kapi znoja i suza, ali
sve to davalo im je još veću snagu.
Samo, neće li se ta snaga jednom
iscrpjeti? Neće li jednom morati da
digne ruke od svega, da se prestane
odupirati mržnji ljudi oko sebe?

Da, oni mrze njega i njegovu ženu, a
vjerojatno i djecu. Mrze ih zato što
bijelci uvijek negdje ratuju s Indijan-
cima; Indijanci napadaju naselja, ili
konjičke čete spravljaju sa zemljom
indijanska sela. Sve se to vrti u krug, i
kao da nikada neće prestati.

Kinzin pogladi sina po kosi. Stajali su
pri kraju sustava za navodnjavanje,
koji je s brda donosio prijeko potrebnu
vodu. Rančer je uložio velik trud i

mnogo vremena da bi sagradio taj
sustav. Iskoristio je vodu jednog pla-
ninskog potoka koji nikada ne presuši.

Tišinu je prekidalo jedino udaranje
čekićem. Kinzinovi su kauboji podizali
oko pašnjaka ogradu, kako bi spriječili
goveđa da prelaze na susjedan, Inqui-
reov ranč.

Takve ograde nisu bile potrebne ako
su se susjedi slagali. Uobičajilo se da se
stoka s tuđim žigom otjera s pašnjaka, i
to je bio najjednostavniji način. Inqui-
re je, međutim, bezobzirno ubijao Kin-
zinova goveđa kad bi ih zatekao na
svom pašnjaku, a njegova jaka družina
jedva je čekala da neki susjedov kauboj
dode po odlutalu stoku.

Na taj je način već poginulo nekoliko
ljudi, pa Kinzinovi momci više nisu
htjeli kročiti na pašnjak pakosna su-
sjeda. Oni su bili kauboji a ne revolve-
raši, za razliku od Inquireovih ljudi
koji su, očito, bolje rukovali koštom
nego lasom. Stoga je Kinzin odlučio
ogradići svoj pašnjak, ma kako to bilo
neuobičajeno.

Namrštena čela gledao je vodu kako
curi kroz drveno korito. Jučer je ta
voda iznenada presušila. Kad je pred-
radnik Harry Tolden odjahao u brda,
ustanovio je da je netko prekinuo
sustav za dovod vode.

Premda nije postojao nikakav dokaz,
Kinzin je bio čvrsto uvjeren da je to
djelo Inquireovih. Možda nije u tome
imao prste stari Jason Inquire, ali je
imao jedan od dvojice sinova, Jeff ili
Nat. Njih dvojica uživaju da nanose
štetu Kinzinu i da ga izazivaju gdje im
se god pruži prilika za to. Dobro znaju
da je njegov ranč premalen da bi mogao
prihvatiti borbu. Inquire jedva čeka
takvu priliku. Njegovi bi revolveraši za
nekoliko sati Kinzinov ranč spravili sa
zemljom.

Kinzin je sada čekao da opet presuši
vodu. Tada će odjahati u brda i
pokušati da uhvati krivca.

Petnaest godina, mislio je. Petnaest
godina borbe protiv ljudi iste boje
kože, koji ga ne podnose. Okrivljuju
njegovu ženu, on pravi je razlog ranč.
On im je trn u oku i izaziva zavist. Jer,
Kinzin uzgaja najbolja goveđa i konje
u okolici. Trgovci se otimaju za njego-
vu stoku i plaćaju bolje nego ostalima.

— Tata... — Dječak začuđeno pokaže
na drven žlijeb, koji je najednom bio

suh. Iz brda više nije dotjecala voda. Jarko sunce brzo upije posljednje ostatke vlažnosti, pa se činilo kao da kroz žlijeb već mjesecima nije tekla voda.

Kinzin pošalje sina k Toldenu.

— Pripazi na njega, predradniče — reče mirno.

Približavajući se predradnik je netremice gledao suh žlijeb. — Dobro — reče — Ali, zar ne bi trebalo...

Kinzin zatrese glavom.

— Ne, to je moj zadatak! Pokušat ću uhvatiti tog lupeža, i jamčim ti da nakon toga više nikada neće dirnuti našu vodu!

— Možda ih je nekoliko — napomene Tolden. Čekao je, nadajući se da će rančer ipak promijeniti odluku i povesti ga sa sobom.

Međutim, Kinzin nije htio uvlačiti svoje ljude u nešto što nema nikakve veze s uzgojem stoke.

— Ako ih je nekoliko, Toldene, onda još imam vremena da vas pozovem! No, ako je samo jedan, uzalud bismo napustili posao, a to ne možemo dopustiti sebi. Dovršite ogradu, Toldene.

— Dobro.

Predradnik se okrene i ode s dječakom prema kaubojima.

Kinzin zviždukom pozove konja.

Nat Inquire se zadovoljno nasmiješio kad je razbio drven žlijeb kroz koji je tekla voda iz potoka. Nastavio je udarati pušćanim kundakom i uništavati.

— Tako — reče poluglasno. — Ovo nećete tako brzo popraviti, proklete ništarije!

Osvježi se na potoku i počne silaziti. Stijene su bile glatke i kliske, pa je oprezno tražio uporište. Znao je da se, kad bi jednom počeo kliziti, više ne bi mogao zaustaviti.

Kad obronak više nije bio tako strm i kad se već približio svom konju, uspravi se da predahne.

Iznenada mu se suze oči. Razabrao je jahača.

Ugledao je Johna Kinzina, kako nestrpljivo tjera konja uzbrdo.

Kako to da se rančer pojavio baš sada? ... pomisli Nat, no odmah nasluti odgovor. Do vraga, potpuno je zaboravio kako je dovoljno da oni dolje samijete da je presušila voda pa da ga

uhvate u klopci. Jer, s brda se može sići samo ovim putem.

Uostalom, nije važno. To je prilika da se zauvijek otarasi Kinzina. Nat se pakosno naceri.

Otac će mu biti zahvalan.

Nije se bojao. Znao je da rančer nije dorastao njegovoj brzini. Kad se nađe pred brzim revolverašem, koji puca objema rukama, Kinzinu neće pomoći snaga i neustrašivost.

U međuvremenu je Kinzin sjahao, uzeo vinčesterku, namjestio opasač i počeo se pješice penjati. Još je napredovao prilično brzo, jer je mogao uspravno hodati a nije se morao četvoronoške verati.

Nat gurne metak u cijev vinčesterke i pomisli: Sami smo. Zašto bih čekao da me napadne? Nema svjedoka, a Kinzin će zauvijek zašutjeti! Prema tome, zašto bih čekao?

Međutim, Kinzin je već zamijetio micanje i naslutio opasnost.

Netov metak flijukne niz obronak, okrzne tlo i zazviždi prema modru nebu.

Kinzin je nevjerojatno brzo nestao. Pomoglo mu je iskustvo. Godinama je bio lovac, pa su mu osjetila bila izoštrana. Navikao je da brzo reagira ako želi preživjeti.

Podmukli napadač prekune. Još prije nekoliko sekundi imao je žrtvu na nišanu, a sada, kad se puščana cijev trznula uslijed hica, protivniku više nije bilo ni traga.

Uto odozdo dozuji tane. Nat zaprepašteno ustanovi da je proletjelo vrlo blizu. Sada je znao gdje se Kinzin skriva. Rančeru je bio dovoljan nizak kamen i plitko udubljenje da se sasvim sakrije.

Nat opali i primijeti da je metak okrznuo gornji rub kamena.

Kinzin odmah odgovori vatrom. Kiša metaka prisili Nata da se priljubi uz kameni gromadu. Nadao se da ga neće neko zalutalo tane pogoditi sa strane. Gotovo bespomoćno se šćućurio i čudio ubrzanoj paljbi. Imao je dojam da protivnik ima čarobnu pušku.

Kinzin to iskoristi. Krene uzbrdo, prisiljavajući hicima napadača da ostanu iza gudure. Aha, ovo nisi očekivao, mislio je gnjevno. Pokazat ću ti kako se bori!

Kad je najzad zavladała tišina, Nat izviri i hitro opali prema mjestu gdje je maločas bio protivnik. Međutim, puška mu odgovori s druge strane. Kinzin je bio mnogo bliže nego što je očekivao. Kamene krhotine raskrvaru mladićevu dasnu nadlakticu.

Prvi put je potcijenio protivnika! Tek sada je uvidio da taj rančer zna i štošta drugo a ne samo uzgajati stoku; tek je sada naslutio opasnost koja mu prijeli.

Preklevši, baci se opet iza kamene gromade. Grozničavo je pokušavao smisliti način kako bi se spasio.

Uto padne na njega Kinzinova sjenka i mladić začuje njegov ledeni glas:

— Ako želiš živjeti, predaj se, družkane! Polako se okreni i baci vinčesterku!

Pa, to je vrag u ljudskom liku! Nat Inquire je ukočeno sjedio. Pusti pušku i okrene se, kao što mu je naredio Kinzin.

— A, to sam i mislio! Tko bi drugi bio štetočina nego Inquire! Zar se ne stidiš, huljo?

Nat dignu ruke. Kinzinova puška mu je bila uperena u trbuh, a vidio je da je rančer oprezan.

— Izađi iz zaklona, kukavico! — naredi bijesno Kinzin,

— Ne znam što hoćeš, Kinzine. Zašto pucaš na mene?

— Tek tako, zabave radi!

— Ja nisam tvoju vodu... — Nat prekasno ušuti; njegove su riječi bile gotovo poput priznanja.

— Naravno da nisi, družkane! — Kinzin klimne. — Osim toga, sasvim si slučajno pucao prema meni, nije li tako?

Nat je šutio. Uzdignutih ruku, pođe nizbrdo.

Kinzin ga je slijedio. Vidio je revolver o mladićevu boku, ali nije tome pridavao važnost. Nitko nije tako lud da u takvu položaju posegne za revolverom.

— I, što sada? — upita Nat.

Stigli su do Kinzinova konja. Rančer se pripremao da uzjaše.

— Očekuje te dalek put! Pješačit ćeš preda mnom do šerifa! — Kinzin je još držao uperenu pušku. — Okanit ćeš se gluposti. Hoću reći, nećeš ništa pokušati revolverom! Sada ćeš ga izvući i baciti! Razumjeli smo se, zar ne?

On je budala, pomisli Nat Inquire. Zar ne zna koliko sam brz? E, pa meni to odgovara. Kad budem imao u ruci revolver...

Nastojao je prikriti svoje misli. Kad mu je Kinzin, mahnuvši puškom, naredio neka izvuče kolt iz korica, klimne glavom.

Između njih se nalazio konj. Kinzin je gledao preko sedla i položio vinčesterku konju na leđa. Tada reče:

— Hajde, oprezno izvuci revolver!

Nat Inquire polako spusti ruku na dršku revolvera, marke »Remington«, s kratkom cijevi. Kinzin nije znao da je kokot na tim revolverima uvijek napet i da nije potrebno napinjati ako se želi brzo pucati. Natu i Jeffu je preuredio te revolvare jedan oružar, njihov prijatelj.

— Ne diraj palcem kokot! — upozori John Kinzin.

Još nije mogao primijetiti da to i nije potrebno. Kokot je bio napet, pa je trebalo samo dirnuti okidač i...

A onda Kinzin primijeti da Nat strelovito izvlači kolt. Međutim, nije se imao vremena ni začuditi, jer prema njemu lizne plamen i tane mu se zabije u rame. Zatetura natraške i spontano povuče okidač, no opali u nebo.

Vidio je zlobno iscerenog Nata kako se pojavljuje iza konja, s revolverom u ispruženoj ruci.

Kinzin je očajnički nastojao održati ravnotežu.

Mladić ponovno opali.

Rančer se spasio samo zahvaljujući tome što je iznenada trznuo glavu u stranu. Metak mu prozui tik pored obraza; štoviše, raskrvari mu lice.

Nat još jednom opali.

No, i Kinzin je već posegao za koltom i okrenuo se u stranu, kako bi bio manja meta. Još nije utihnuo prasak protivnikova revolvera kad je smireno okinuo.

Sve se zbilo vrlo brzo, brže nego što se može ispričati. Kad se netko bori za život, može stvoriti čudo.

Posljednja se dva hica stopiše; zvučalo je kao da je pucao samo jednom.

Kinzin je stisnuo zube od boli i htio ponovno okinuti, ali Nat Inquire je ležao na zemlji. Dahtao je, dok mu je iz rane nezaustavljivo liptala krv. Netremice je pijlio u Kinzina. U pogledu mu je još i sada bila neizmjerena mržnja.

Kinzing se nehotice naježi. Zašto ga toliko mrzi, još i sada kad se približuje smrt? Zašto ga mrze? Zar samo zato što mu je žena Indijanka? Ili zato što im je za oko zapeo njegov pašnjak? Zar se može zbog toga toliko silno mrziti?

Prvi put mu se činilo da ne može ostati u toj zemlji. Prvi put je bio sklon odustati, da prekine taj vječni rat živaca.

— Moj otac će vas... sve potamaniti... razumiješ? Neće nikoga... poštediti... ni tvoju smrdljivu ženu... ni tvoju kopilad. Idite svi... do vraga...

Nat Inquire se protegne i izdahne; usta mu ostanu iskrivljena od mržnje.

Kad je htio zaklopiti oči mrtvacu, učini mu se kao da su te oči još žive. Još se odražavala u njima mržnja. Sporo se gasio njihov sjaj.

Petnaest godina živim kraj Jasona Inquirea, razmišljao je Kinzing. Petnaest godina izbijaju sukobi, tučnjave i pakosti. No, tek sam sada potpuno upoznao taj oganj mržnje. Kako sam mogao živjeti petnaest godina u blizini Jasona Inquirea a da me taj oganj nije spržilo.

Osjećao je sve veću slabost. Slutio je da će se uskoro srušiti. Tada začuje uzbuđene glasove.

— Hej, rančeru! Što je...

Ugledavši mrtvog Nata Inquirea. Harry Tolden zaprepasteno ušuti. Znao je što to znači: Kinzing je stvorio sebi prejakog neprijatelja.

— On je... vođu... a onda je... prvi... — promrmlja Kinzing i onesvjesti se.

— Ovo je kraj i Kinzingovih! — reče zabrinuto Harry Tolden. A nije bio kukavica!

III

Samo je orao iz velike visine mogao pogledom obuhvatiti cijelo imanje Inquireovih.

Glavnu je riječ u tom kraljevstvu imao debeli, bezobzirni Jason Inquire, koji je nekoć zarađivao hvatajući one za kojima su bile raspisane tjeralice i koji je predvodio zloglasnu razbojničku družbu. No, sada nije više nitko pitao za to; danas je Jason Inquire bio bogat rančer, moćan i ugledan.

Okupio je oko sebe rođake, jer je htio da mu oni pomognu pri vladanju njegovim kraljevstvom. Smatrao je da se zbog krvnog srodstva može u njih pouzdati više nego u ostale. Postojala su četiri ranča, a žig je bio isti: »I«.

Jasonova se kuća nalazila, otprilike, u sredini golema imanja. Okruživali su je beskrajni pašnjaci, koji su u zemljišnim knjigama bili upisani na Inquireove. Nitko nije smio bez dopuštenja kročiti na tu zemlju.

Ni šerif.

Ipak, šerif iz Rocky Foresta, McGee, navraćao se na ranč Jasona je povremeno pozivao njega, gradonačelnika i

još neke ugledne građane. Promatrajući ih kako mu nastoje ugoditi, bio je svjestan svoje moći.

Treba! su ga. Bolje rečeno, bila im je potrebna njegova trpeljivost. Jer, oni kojima nije bio sklon, ponajčešće su završavali na zelenu groblju Rocky Foresta.

Njemu nije bio potreban nitko. Imao je sebe, i to mu je bilo dovoljno. Međutim, godilo mu je što mu se ostali pokoravaju, što ih ima u šaci, što potpuno ovise o njegovim hirovima i njegovoj volji.

Danas je priredio gozbu. Okupio je oko sebe mnoštvo ljudi, i sjeo u sredini kao nekakav knez. U unutrašnjem su dvorištu stajali veliki stolovi, koji kao da su se savijali pod obiljem jela i pića. Na ražnju su se pekla četiri vola.

Jelo se i pilo. Jasonovi su radnici punili čaše i pružali komade sočna mesa. Nuđali su voće i slatkiše djeci Jasonovih rođaka, koji su došli svi bez iznimke. Tko bi odbio prisustvovati proslavi Jasonova rođendana, počinio bi samoubojstvo.

Serif McGee stajao je kraj Jasona i upravo se nagnuo prema njemu da mu isprika neku šalu.

Danas nije imao na prsima zvijezdu. Kao i uvijek kad bi posjetio Jasona Inquirea, spremio ju je u džep. Jer, ovdje je vrijedio samo jedan zakon: Jasonov. Nije htio bogatog rančera podsjećati da izvan ovog imanja postoji i druga vlast.

Jason Inquire se nasmije grohotom. Očito, šala mu se svidjela.

Serif se zadovoljno smješкао, sretan što mu je uspio ugoditi.

— Gdje je tako dugo Nat? — zapita iznenada Jason. — Zar ne smatra kako bi trebalo da prisustvuje očevu rođendanu?

Jeff Inquire, kojem je bilo upućeno pitanje, sliježe ramenima i ravnodušno odgovori:

— Odjahao je još jutros. Već će se pojaviti.

Jason uzme kokoški batak, uhvati ga objema rukama i zagriže. Niz bradu mu je curila mast. Zadovoljno je mlijackao ustima. Kad je pojeo, baci kost preko ramena i glasno podrigne, tako da se za susjednim stolom načas prekinuo razgovor. No, nitko se nije usudio osmjehnuti.

Gradonačelnik Rocky Foresta, nizak, uredno odjeven i njegovanih ruku, ukočeno je gledao pred sebe, kao da se nije ništa dogodilo.

Jedino se Jeff nasmiješi i reče:

— U zdravlje!

Otac se okrene prema njemu.

— Priča se da je neki Red Cloud izvijestio o novim indijanskim napadima — reče. — Zar su se te crvene hulje opet pobunile?

Jeff potvrdno klimne.

— Da, upravo se to dogodilo. Ben Haliday više ne postoji, a preživjelo je samo nekoliko građana.

— Trebalo bi iskorijeniti taj crveni korov — promrmlja stari rančer. — Ni u stadu se ne ostave bolesne životinje, već se ubiju kako bi se sačuvala ostala goveda!

Ustane, a stolica pod njim zaškripi. Bio je težak oko stotinu kilograma. Samo, ta njegova težina je već mnoge prevarila. Mnoge je iznenadio svojom brzinom.

— Igrajmo poker! — reče i pogleda goste iz grada.

U sjenovitu uglu dvorišta već je bio pripremljen stol za kartanje.

Serif McGee odmah prihvati izazov. Njihove su igre uvijek bile napete. Začudo, Jason mu nije nikada zamjerio ako bi izgubio.

Prvu je igru dobio šerif.

Tada je dijelio rančer. Pogledavši svoje karte, odmah zaključio da će se McGee teško izvući, osim ako ima četiri asa. Povisi ulog. Šerif ga je pratio, a i gradonačelnik. Vjerojatno, samo iz učtivosti.

Iznenada zavlada grobna tišina; čak su i djeca prestala galamiti.

I prije nego što se osvrnu, Jason nasluti da se spremaju nevolje.

Na dvorišnim su vratima zastala dvojica njegovih kaubojja, vodeći iza sebe konja. Odmah je prepoznao konja a i Jeff.

Natov konji!

A preko sedla mlohavo je ležalo mladićevo tijelo.

Vladajući sobom, Jason mahne svojim revolverašima. Oni pisu sudjelovali u gozbi, nisu razgovarali s gostima. Samo su stajali uokolo i hladno gledali što se zbiva.

Jedan od njih, odjeven u crno, krene prema dvojici neodlučnih kaubojja. Tiho porazgovara s njima, preuzme uzde i povede konja u dvorište.

Pratila ga je ledena šutnja.

Gosti su, blijedih lica, zurili u mrtvaca, kojem se glava ritmički njihala.

Kauboji koji su doveli konja, iskoriste taj trenutak i izgube se, jer su se bojali rančerovala bijesa.

Jason ustane. Iz njega je zračila skrivena snaga. Netremice je promatrao mlohavo tijelo. Nekoć snažan i gibak mladić, sada je nalikovao vreći brašna, prebačenog preko konja.

Pride konju.

Revolveraš se zaustavi. Doimao se posve ravnodušno, kao da ga sve to ne može nimalo dirnuti. Njegov je posao bio da ubija i bio je navikao na smrt.

Jason Inquire, najmoćniji u cijelom okrugu, ukočeno se stajao. Nitko nije znao što se zbiva u njegovoj glavi. Dvorište je ispunila gozna tišina. Čulo se samo pucketanje vatre, ispod volova što su se vrtjeli na raznju.

Svi su se pritajili. Nisu se gotovo usudili ni disati. Očekivali su Jasonovu provalu gnjeva. Slutili su da je ovo zatišje pred oluju.

Jason podigne Natovu glavu.

— Glupane — reče — kako si mogao zaglaviti?

— Kinzin — objasni brzo revolveraš koji je razgovarao s kaubojima. — Leš su donijeli Kinzinovi kauboji sa svog pašnjaka i predali ga našim momcima. Malo prije toga čula se pucnjava s brda.

— Odnosite ga! — prozbori odrešito Jason.

Njegov hladni glas dao je svima naslutiti kako će grozna biti njegova osveta. Mnogi su se naježili.

— Budalalo — progunda Jason. — Kazao sam mu da ne smije ništa poduzimati na svoju ruku! Što je opet učinio?

Jeff ga pogleda u oči.

— Uvijek si nam govorio da moramo mrziti Kinzinove. Nisi nam objasnio razlog, ali si nam usadio mržnju. E, pa mi mrzimo. Stoga se Nat popeo na brdo i razbio im žlijebove za navodnjavanje. Učinio je to već jučer. Međutim, Kinzin je prokleta uporan, pa je popravio štetu. Nat mu je danas htio zadati veće neprilike. Zbog toga je otišao na brdo. Tako se to dogodilo!

— Nikada me niste ni pitali zašto mrzim Kinzina — odvrati mirno Jason.

— Sada to više nije ni potrebno! — Jeff pokaže glavom na mrtvog brata. — Sada mrzim bez ikakvih objašnjenja! Jason klimne.

— Imat ćeš priliku da dadeš oduška toj svojoj mržnji! Samo, postupit ćemo onako kako ja naredim, razumiješ?

— Ti si gazda! — reče Jeff.

Šutljivi revolveraš uhvati uzde strpljivog konja i odvede ga iza kuće.

Glava obitelji Inquire se uspravi. Digne pogled. Ugledao je prestrašena lica svojih rođaka i gostiju. Činilo se kao da se budi iz duboke nesvijesti.

Osmjehne se i naredi:

— Nastavite! Jedite i pijte! Neka ovo budu Natove karmine. Nije važno da li se održe prije sahrane ili poslije, nije li tako?

Okrene se i vrati za kartaški stol. Sjedne na stolicu kao da se nije ništa dogodilo i podrugljivo pogleda šerifa, koji ga je zabezeknuto promatrao.

— Ne dopuštam tom lupežu da mi pokvari zabavu — progunda rančer i posegne za batkom. — Hajde, ne bulji tako glupo, šerife! Igra se nastavlja! — reče i uzme svoje karte.

Šerif bespomoćno pogleda gradonačelnika, koji sliježe ramenima.

Jason je dobio sve slijedeće igre.

Ludo je ovo što činiš, mislio je Harry Tolden. Kad se priprema oluja, valja potražiti zaklon. Gotovo je sažaljivo gledao Kinzinove na kolima.

John je ležao. Na čistu zavoju već su se pojavile tamne mrlje; krvarenje se nije nikako moglo zaustaviti. Kraj njega su sjedila njegova djeca, dječak i djevojčica.

Nije čudo što su djeca tako lijepa, mislio je predradnik, kad imaju takvu majku!

Pogledavao je sa strane Heoti Kinzin, koja je nestrpljivo tjerala konje, jer je njen muž sa svakom minutom gubio dragocjenu krv. Da, bila je izvanredno lijepa.

Cesto joj se divio. Još nikada nije sreo takvu ženu. Gotovo je zavidio Kinzinu.

Djeca su nalikovala majci. Bila su lijepa, no imaju manu: već na prvi pogled se vidi da imaju u žilama indijanske krvi.

Mješance katkad posluži sreća; dobi ju svijetlu kosu i bijelu put, pa tako prikriju porijeklo. Heotina djeca, međutim, neće moći zatajiti da im je majka Indijanka: imaju uska lica, izbočenih jagodičnih kostiju, a i prilično su tamnoputa.

To će im smetati u životu, pomisli ogorčeno predradnik. Mnogi dični bijelci još smatraju da su Indijanci divljaci i da ih treba zatvoriti u kaveze, kao zvijeri.

Heoti ga načas pogleda, a on joj klimne kako bi je ohrabrio.

— Nismo više daleko — dovikne joj.

Ona stisne bujne, rumene usne i brže potjera konje. Put je sada bio bolji. Približavali su se gradu, gdje su namjeravali potražiti liječnika.

Heoti je previla ranu što je bolje mogla, no Johnu je bila potrebna liječnička njega.

Prije nego što su krenuli Tolden je, isplatio kauboje. Bilo bi besmisleno da ostaju na ranču i izgine. Jasonovim

revolverašima se ionako ne bi mogli oduprijeti. Takva je bila i Heotina odluka.

Tolden je, međutim, ostao uz Kinzi-nove; premda je slutio da srlja u smrt nije ih mogao napustiti.

IV

U daljini se ukažu obrisi grada. Među kućama se razabirao treperav sjaj vatre.

Smračivalo se, pa se lako moglo zamijetiti da u Rocky Forestu nešto gori.

Tada se začuju prigušeni povici. I hici. Činilo se da je u pokretu povećala gomila.

— Indijanska četvrt! — uznemireno usklikne Harry Tolden, naslutivši gdje gori vatra.

Na rubu grada stislo se nekoliko bijednih, trulih koliba, kao da se žele međusobno poduprijeti. Ondje su živjeli Indijanci koji su, na svoju nesreću, postali robovi alkohola ili su ih tko zna iz kakva razloga, njihovi suplemenici odbacili. Bilo je tu i trgovaca bijelaca koji su živjeli s Indijankama, bivših lovaca, upropaštenih viskijem, koji su živjeli od onoga što bi zaradile njihove žene Indijanke. Zatim, živjeli su tu mješanci, neki oženjeni s Indijankama a neki s bivšim barskim djevojkama. koje su ostarjele i više nisu mogle naći posao u gradu.

Taj su dio grada prijezirno nazivali »Indijanskom četvrti«, no ondje su živjeli ljudi svih rasa i boja kože. Bilo je tu čak i Crnaca, mulata, Kineza i djece Kineza i mulata. Takve su četvrti postojale u gotovo svim većim gradovima, a u njima su živjeli prezreni i odbačeni ljudi. Ipak, bijelci su ih trebali, jer su im u svitanje čistili ulice i zahode. Radili su to za koliko centi. Obavljali su poslove koji su se gadili bijelcima.

Na kolima, Heoti se za djelić sekunde pokoleba. Zar da uđe u taj pomahnitasti grad? Sasvim se jasno razabire urlanje pobesnjele rulje. No, tada odlučno uhvati uzde i natjera konje da brže potrce.

Što su se više približavali gradu, to se jasnije osjećao smrad paljevine, a

onda ugledaše i plamene jezike, što su lizali prema večernjem nebu.

Ulicama su trčali ljudi, dovikivali se i smijali. Odjekivali su hici.

Tada se začuše i zaprepašteni krici progonjenih, koji nisu mogli naći nikakav izlaz.

Samrtni krici.

Rulja je tjerala žive ljude u vatru i, smijući se, gledala kako gore i valjaju se u bolovima.

Pomahnitali su bijelci hvatali indijansku djecu za noge i udarali o stupove.

Heoti ošine konje.

Jašući kraj kola, Harry Tolden opipa kolt. Zatim izvuče vinčesterku iz navlake, gurne metak u cijev i položi je preko sedla.

Heoti je nepomično sjedila i gledala preda se, čvrsto držeći duge uzde. Treperava joj je vatra rumeno obasjavala lice.

Bilo je sasvim jasno što se zbiva. Opet je izbila mržnja što se dugo taložila, mržnja oholih i samouvjerenih bijelaca prema ljudima druge boje kože.

Rulja je opet sebi dala oduška. Negdje je vrcnula iskra i izazvala požar. Možda, neki indijanski napad. Kao već mnogo puta, mržnja se usmjerila prema nevinima, samo zato što su drugačiji.

Na glavnoj je ulici bio pakao. Kad je započelo nasilje, mnogi su iz »Indijanske četvrti« nagoniski pobjegli ovamo, pa su ih sada pobješnjeli bijelci progonili kao zečeve. Bila je to prava hajka.

Tolden ugleda nekog Crnca, dugih i mršavih nogu, kako bježi pred bijesnom ruljom, napokon pada na koljena i preklinjući diže ruke. Gomila se okupi oko toga jadnika. Prasnu hitac.

Razilazeći se, ljudi su se smijali. Našavši se u ravni s njima, Tolden vidje crnca, ležao je u krvi.

— Sve Indijance treba strpati pod zemlju! — vikao je netko.

— Ne pod zemlju! Neka ih požderu šakali!

— Produžimo! — reče Tolden Kinzinovoj ženi. — Moramo proći, jer liječnik živi na drugom kraju grada!

— Pogledajte onu drolju kako trči! — vikne skupina mladića pokazujući na neku Indijanku. Strgnuli su joj odjeću s tijela i tjerali je голу kroz ulicu. Očajnički je trčala, ne bi li spasila život, ali nije uspjela. Iznenada odjekne pucanj. Žena posrne i sruši se, a mladići se bace na nju.

Harry Tolden okrene glavu, silno blijed. Stidio se pred Heoti zbog ljudi njegove boje kože.

Indijankino je lice bilo posve bezizražajno. Neprekidno je šibala konje, dok su se djeca prestrašeno uhvatila za bočne daske.

Međutim, nitko nije obratio pažnju na kola što su jurila.

Stigoše do liječnikove kuće.

Doktor Breaver je otvorio vrata čim je Tolden pokucao; činilo se da je očekivao da će ga netko zatrebati.

— John Kinzin je teško ranjen — objasni Tolden i pokaže na kola pred kućom. — Dobro je što ste kod kuće, doktore — nastavi, odahnuvši. — Mislio sam već da imate posla negdje vani.

— Onim jadnicima iz »Indijanske četvrti« nije potreban liječnik — progunda ogorčeno liječnik i izađe. — Rulja savjesno dovrši posao!

Zajednički unesoše Johna Kinzina u kuću.

Doktor Breaver začuđeno i zadivljeno pogleda Heoti.

— Hrabri ste, gospođo Kinzin — reče, misleći na njenu boju kože; no, u tome nije bilo ničeg uvredljivog. On je bio jedan od malobrojnih bijelaca u Rocky Forestu koji nisu ocjenjivali ljude prema boji kože. — Da su vas oni lupeži prepoznali...

— U pitanju je život moga muža, doktore — odgovorila je jednostavno.

Liječnik skine zavoj, pregleda ranu i zadovoljno klimne.

— Preživjet će! — zaključi. — Moram samo izvaditi metak.

Jedan sat kasnije ležao je John Kinzin u čistom krevetu. Mirno je disao.

Heoti zahvalno uzme šalicu kave koju joj je donijela liječnikova žena Ann.

Ann je već spremila djecu Kinzinovih u krevet. Dabome, prije toga im je dala večeru.

Heoti je duboko ganula susretljivost liječnika i njegove žene. Njihovo je ponašanje potpuno odudaralo od zbivanja vani.

— Nisu svi bijelci ubojice — reče Breaver, naslutivši njene misli. — Najbolje je da privremeno ostanete ovdje s djecom. Ne smijete izaći na ulicu dok se u gradu ne smiri!

Heoti i Tolden se pogledaju.

Liječnik još nije upitao kako je Kinzin ranjen? Mora saznati istinu. Jer, ako im pomogne...

— Kinzin je ustrijelio Nata Inquirea u samoobrani! — reče Tolden.

Breaver uzme šalicu i srkne vruće kave. Mahne glavom prema susjednoj sobi, gdje je spavao John Kinzin i odvrati sa smješkom na usnama.

— To se vidi! Mislim, vidi se da je pucao u samoobrani. Uostalom, ja nisam šerif, nego liječnik.

Spustila se kiša. Nebom su plovili golemi, crni oblaci.

Ljudi su šuteći stajali kraj otvorena groba.

Jason Inquire je piljio u skup lijes u kojem se nalazilo Natovo tijelo. Niz lice su mu se kotrljale kišne kapi.

Raki pride svećenik. Kad je htio progovoriti, Jason ga preduhitri riječima:

— Neću krotke riječi! Kaži svoj blagoslov i gotovo! Svom ću sinu osobno održati nadgrobni govor!

Svećenik priekorno sliježe ramenima, ali se pokori rančеровој volji i odustane od govora što ga je noćas sastavio. Tiho izgovori nekoliko uobičajenih riječi i povuče se.

— Bio mi je sin — reče Jason Inquire. — Bio je Inquire. Ubijen je, a svi poznajemo ubojicu. Netko se usudio dirnuti Inquireove! — Glas mu se najednom povisi. — Kad osjetite našu osvetu, željet će smrt. Smrt će im biti izbjavljenje, spas pred bolovima što ću im ih nanijeti. Ta smrdljiva obitelj neće nikada zaboraviti ime Inquire. Kunem ti se, sine, mnogi će krenuti za tobom!

Mnogi koji imaju crvenu kožu, ili su joj skloni! Kunem se!

Ljudi se naježe.

Rančer daje znak revolverašu koji je stajao kraj lijesa.

Sagnuli su se, uhvatili užad i polako spustili Natov leš. Po poklopcu mrtvačkog sanduka bubnjala je kiša.

Jason i njegov sin Jeff počeoše zatrpavati raku.

Šutljivi su revolveraši stajali uokolo pazili da se nitko ne udalji prije nego što rančer daje znak.

Napravivši humak, Jason i Jeff bace lopate. Ne rekavši više ni riječi, stari rančer priđe konjima, uzjaše i pogleda svoju družinu.

— A sada — reče glasno — očistit ćemo zemlju! Progonit ćemo sve one koji imaju crvenu kožu! Progonit ćemo ubojicu mog sina... on je, doduše, bijele kože, ali je postao Indijancem! Dovedite mi ga živa! Međutim, ubijte sve Indijance koje sretete! Kinzina dovedite živa! Njega i njegovu prokletu, smrdljivu ženu!

...

Kinzinov je ranč bio posve pust. Nitko nije hranio stoku u staji, nitko se nije brinuo o prozorskim kaptima što su udarali o zidove. Nigdje nije bilo kaubojja, a iz dimnjaka nije vijugao dim.

Na pašnjak upadoše jahači; već su jučer srušili ogradu.

Uputiše se prema zdanjima. Mutno im se sjalo oružje, nemilosrdna su im bila lica, a konji znojni. Predvodio ih je Jason Inquire.

Ranč im je bio prepušten na milost i nemilost. Nitko ga nije branio. Samo se iz staja čulo mukanje gladnih krava, koje nisu bile navikle da ih se tako zapusti.

Jason podigne ruku.

Jahači iza njega zaustave konje, napeto promatrajući kuću i kolibu za kauboje. Ništa se nije micalo.

— Provjerite! — naredi rančer.

Revolveraši se izdvoje iz skupine i odjašu kroz dvorište prema kući. Razvale vrata i pretraže sve prostorije.

Ubrzo ponovo izađu i zaniječu glavom.

— Nema nikoga

Jason se uzruja i vikne:

— Koja je budala kazala da je Kinzin teško ranjen?

— Ja sam to kazao! — javi se Jeff i pogleda oca. — I, to je istina! Nat ga je teško ranio. Naši kaubojski s južnog pašnjaka vidjeli su Toldena kako ga vodi kući, prebačena preko konja.

— Dakle, uspio je pobjeći! — Jason se nasloni na jabuku sedla. — Ili, kako ti to nazivaš kad netko najednom nestane, ha?

Jeff sliježe ramenima i ravnodušno pokuša zapaliti cigaretu premda je padala kiša. To mu napokon pođe za rukom. Onda reče:

— Ma, sasvim je svejedno da li je ovdje ili negdje drugdje! Ne može daleko stići! Uvjerem sam da ćemo uhvatiti i njega i njegovu crvenokožu ženu.

— Točno! — Stari rančer klimnu glavom, pa naredi:

— Sravnite sa zemljom ranč! Ne smije ostati ništa više od pola metra. Hajde, prihvatite se posla!

Počeoše razbijati prozore i vrata, cijepati pokućstvo i rušiti zidove. Bilo ih je mnogo, pa su prilično brzo obavili zadatak. Ono što je preostalo prepustiše vatri, uskoro se vinuo u zrak visok plamen, prkoseći kiši.

U stajama pobiše stoku i zapališe slamu.

Izgaziše Heotin vrtić pred kućom, istupaše grmlje i ogradu i sve pobacaše u vatru. Ništa nije smjelo podsjećati na ranč, nije smlo preostati nijedan krov, nijedan pougljenjen zid, nijedna oграда, nijedna vrata. Neka ostane samo pepeo, koji će raznijeti vjetar.

Uništiše, čak, i bunar. Zatrpaoše ga zemljom i kamenjem, strvinama i slamom.

Jason je nepomično sjedio na konju i promatrao sve to. Bio je već mokar do kože, ali to nije primjećivao. Gledao je kako njegovi ljudi uništavaju ranč. Stvojen s mnogo ljubavi.

Kiša napokon prestane.

Završili su posao.

Jason se uspravi u sedlu, potapše konja po vratu i odjaše tako brzo da su ga ostali jedva pratili.

— Idemo u grad — reče — Vi, budale, niste ni pomislili da bi ranjenik mogao potražiti liječnika, ako mu treba izvaditi metak! Porazgovarat ćemo s doktorom Breaverom.

...

Serif McGee uznemireno se premjesti s noge na nogu. Neprekidno je prilazio prozoru, odmicao zastor i gledao na ulicu.

— Doći će, ne brini — reče iza njega doktor Breaver. — Jason Inquire te neće iznevjeriti; imat ćeš priliku da uradiš što ti je dužnost!

McGee bijesno prekune, ne skrivajući nervozu. On zastupa zakon u ovom gradu, a ako se rančer doista pojavi i zatraži da mu izruče Kinzina, morat će mu to odbiti. Suprotstaviti će se najmoćnijem čovjeku u okrugu, pa je lako predvidjeti što to znači.

— Već je dovoljno loše što zakon nije uspio zaštititi one jadnike iz »Indijanske četvrti« — prigovori liječnik, premda je znao da bi šerif, da je i pokušao nešto, bio nemoćan pred neuračunljivom ruljom. — Međutim, ako ne spriječiš ovo umorstvo, osobno ću se pobrinuti da te smijene zbog nesposobnosti. No, to neće biti sve! Tužit ću te zbog saučesništva u ubojstvu!

McGee je sasvim dobro razumio tu prijetnju. Nimalo nije sumnjao u to da bi liječnik uradio ovo što govori. Nepobitna je činjenica da je odlučan i nepokolebljiv. Nije bila nikakva tajna da lijeći i Indijance, kad im treba njegova pomoć. On pomaže svima, a to većina ne može shvatiti.

Serif se sada nalazio u Breaverovoj kući, da zaštititi bespomoćnog Kinzina pred Jasonovom osvetničkom rukom.

— Provest će se istraga — nastavi liječnik. — Jer, ono što se noćas dogodilo u ovom gradu, ne može se zataškati! Ne, nipošto! Još ne znam što ću ispričati rendžerima kad me upitaju gdje je bio šerif dok se mahnitalo i ubijalo.

— To je ucjena — promrmlija McGee i pokunjeno ga pogleda.

— Zar je ucjena ako se nekoga prisili da obavi ono što mu je dužnost?

— Zar je moja dužnost dopustiti rulji da me umlati?

— Na žalost, to je sada prošlost, tu se više ništa ne može učiniti! U ovom gradu više nema »Indijanske četvrti«, ni Indijanaca. Nema ni Crnaca, ni mješanaca. Iznimka su Heoti Kinzin i njena djeca! Zbog njih ćeš uraditi što ti je dužnost, šerife, ili ću te, tako mi boga, dovesti na vješalac!

— Pa, ovdje sam — promrmlija McGee. — Dobro, što još hoćeš?

— To nije dovoljno. Suprotstavi se tom naduvenom rančeru tako da jednom zauvijek izgubi volju da bude drugima sudac i krvnik. Razumiješ? Kaži mu da će osjetiti silu zakona ako ne prepusti sucu ono što se zbilo između njegova sina i Johna Kinzina! Podsjeti ga da se ne smije uništavati tuda imovina i da svatko ima pravo braniti svoj život, makar se napadač zvao Inquire! Imaš hrabrosti, šerife, i urazumi Jason Inquirea! Spusti se na zemlju! Ako bude potrebno, i ovime!

Liječnik pokazuje na McGeeovu sačmaricu, naslonjenu na zid.

Serif se nasmije.

— Da, on će postati krotak kao janje — naruga se. — Drhtat će od straha. Možeš misliti! Dojahat će ovamo sa svojom družinom, i ako mu se suprotstavimo, tada će...

— Premda je častohlepan i ohol, zna koliko vrijedi liječnik! Zna da me može zatrebati u svako doba! Upamti, liječnika nitko ne dira, jer je on svima potreban! Dirne li, pak, šerifa, imat će na vratu rendžere, razumiješ? A njima se ni on ne može oduprijeti. Prema tome, dobro će promisliti prije nego što se suprotstavi šerifu. Dabome, ako budeš dovoljno hrabar i jasno mu izraziš svoju volju!

— Dosad nije nekoga slušao, niti ga je bilo briga što netko misli!

— Zato što napunite gaće čim ga ugledate i neprekidno mu se ulagujete!

Breaver uzbuđeno obriše čelo. Znao je da je strah najveći neprijatelj.

— Vjeruj mi, šerife — nastavi — Jason se neće usuditi upasti u ovu kuću ako mu to mi zabranimo!

— Tim riječima otjerat ćemo sebe na groblje — promrmlija zlovoljno McGee.

— Uostalom, kakva korist od toga? Tada će njegovi revolveraši čekati dokle god Kinzin...

— Možeš im zabraniti boravak u gradu! — Liječnik se odlučno raskorači pred šerifom. Oči su mu se, ispod naočala bez okvira, iskrile. — Kad Kinzin ozdravi, sam će se braniti. Do tada ćemo već smisliti neko rješenje!

McGee bespomoćno sliježe ramenima. Pogleda liječnikovu ženu, kao da očekuje da mu ona pruži podršku.

Međutim, Ann mu se osmjehne i reče:

— Moj muž je u pravu, šerife! Mi ne bismo nikome dopustili da iz naše kuće izvede ranjenika, ma tko to zahtijevao.

Harry Tolden je sjedio u kutu i cijelo vrijeme šutio. Gotovo se stidio zbog šerifova straha.

— Rendžerima se može ispričati da je šerif Rocky Foresta pokušao obuzdati mahnutu rulju, ali nije uspio! — reče Breaver. — Tko mu može zamjeriti zbog toga? Međutim, moglo bi se rendžerima ispričati i to da se šerif zavukao u svoj

ured i, vjerojatno, začepio uši. Kao što rekoh, svašta se može ispričati, zar ne?

Govoreći to, nije se ni osmjehnuo. Ogorčeno se borio za Kinzinov život, baš kao da drži skalpel i započinje tešku operaciju.

Tolden ga je zadržano promatrao.

— Evo ih — uskliknu odjednom šerif i okrene se od prozora. I u polutmini razabirao se znoj na njegovu licu. — Možete se pouzdati u mene! — dodao, primjetno se trudeći da mu glas zvuči odlučno.

Breaver klimne glavom.

— Onda izadimo!

V

Pred liječnikovom kućom zaustavilo se dvadesetak jahača.

Jason, Jeff i dva revolveraša sjašu.

Breaver neustrašivo izađe iz kuće, pracen šerifom i Toldenom. Zastanu pred vrtnom ogradom.

Jason pokaže na Kinzinova kola koja su, bez konja, stajala na ulici i upita:

— Kinzin je u tebe, doktore? — No, to nije bilo pitanje već zaključak.

Breaver potvrđno klimne, i upita:

— Zato si došao?

— Ubio mi je sina. Dakle, došli smo po ubojicu!

— Kinzin je moj pacijent. Teško je ranjen u prsa, pa leži. Ostati će ovdje!

Jason začudeno zastane. Podigne desnu ruku i prinese je uhu.

— Ne čujem dobro, ha? Želim da Kinzin i njegova prijava obitelji...

Breaver zaniječe glavom.

— Ne troši uzalud riječi! — odvrati odlučno. — Kinzin će ostati ovdje dokle god ne zaključim da je zdrav!

— Znači, ne šališ se, doktore?

Jason kao da je tek sada shvatio da mu se Breaver ozbiljno suprotstavlja. Taj niski liječnik nimalo se ne obazire na njegovu moć. Ponaša se kao da ona i ne postoji.

— Mi ga možemo i nasilu odvesti! — rančer pokaže na šutljive jahače, koji su se zaustavili u široku polukrugu.

— Onda morate ubiti jednog liječnika u ovom gradu, a i šerifa! Čujete li šerifa!

— Šerifa? — Jason se gromko nasmije. — Guoi se, McGee! Hajde, razgloaj malo nožice i skloni nam se s očiju! Što će nam zakon?

McGee zaniječe glavom, pa treperavim glasom reče:

— Zao mi je, gospodine Inquire, ali to ne dolazi u obzir! — Glas mu se postepeno smirio. — Kinzin mora odgovarati pred sudom zbog onoga što je učinio. No, pred pravim sucem, a ne pred vama, Inquire. Uostalom, prema svemu sudeći, Kinzin će biti oslobođen, pogoden je u prsa, a to dokazuje da je pucao u samoobranu!

Jason pocrveni.

— Baš me briga za vaše mišljenje! — izusti zadihano. — Želim da ubojica mog sina visi! Razumijete? Nitko me neće spriječiti, ni šer...

— Ipak, spriječit će te! — prekine ga mirno Breaver. — Spriječit ćemo te šerif i ja! Možeš nas obijicu ubiti, tu na licu mjesta, kako bi proveo svoju volju, no tada će te objesiti! Objesit će te zato što si dirnuo predstavnika zakona! Istina, morat će uzeti čvrsto užice, možda i dva, ali objesit će te! Nemoj misliti da se možeš otarasiti rendžera. Oni će te tako udesiti da će te zauvijek proći volja da zapovijedaš i primjenjuješ silu!

— Dobro, saslušao sam te, doktore! — reče Jason, najednom se smirivši. — Čuo sam sve što mi imaš kazati, a sada ćemo ući i šćepati te crvenokošcel!

Krene prema ogradi, a Jeff i dvojica revolverasa za njim. Ostali su se još narazim na konjima.

Jeff se osmjehne vidjevši da oni iza ograde stoje kao kipovi. Dakle, sve je bila preostava, samo predstava. Breaver sada, vjerojatno, umire od straha...

— Stanite!

Harry Tolden iznenada podigne vinčesterku. Začuje se škrijavač zatvarača. Predradnik je stajao nepomično, no puščana je cijev bila uperena u Jasonova prsa. Kaziprst je počivao na okidaču.

I McGee je najednom podigao sačmaricu. Znazio se pri tome, ali je bio spreman da puca.

— Ne šalimo se, Inquire — reče. — Još jedan korak, pa će vas zakopati kraj Nata!

Kad je rančer doista stao, reče:

— Naravno, tvoji će revolveraši biti jači od nas, ali najprije im moraš narediti da pucaju, Inquire. Onda? Hajde, naredi im da ubiju šerifa, naredi im da nas obojicu pobiju!

Jason sučno prokune. Podsjećao je na psa, koji se samo zbog podignuta biča ne usuduje napasti gospodara. Zapravo, još se nije znalo što će odlučiti. Nitko nije mogao naslutiti o čemu razmišlja, što snuje.

Već je i Breaver pomislio da ga je pogrešno ocijenio. Načas se činilo da će Jason odbaciti sve obzire i poslušati jedino svoju mržnju. Pogleda Jeffa, koji je polako i kriomice spuštao ruku prema boku. Lagano zaniječe glavom, naslutivši sinovljevu namjeru.

— Nemoj — ledenim se glasom umiješa Tolden. — Digni ruku, inače ću morati da okinem!

— Nećeš se usuditi!

— Hoću! — odgovori nepokolebljivo Tolden.

— Zašto? — upita Jason. — Zašto to činiš, doktore? I ti, šerife? Obojica nemate ništa od toga!

— U pitanju su načela, Inquire. — Breaverov je glas bio odlučan i smiren. — Činimo to zato što ovdje postoji i nešto drugo a ne samo tvoja volja... postoji, na primjer, čovječnost. Odgovor je vrlo jednostavan, zar ne? Ono što se dogodilo noćas...

— ...nema nikakve veze sa mnom!

— Zna li se to sasvim pouzdano? Bilo kako bilo, to što se noćas dogodilo ne smije se više nikada ponoviti. Nikada! Ni jednom jedinom čovjeku ne smije se više dogoditi ono što se zbivalo noćas, ni Indijancu, ni crncu, ni bijelcu. To nam je otvorilo oči, Inquire. Ako i nisi neposredno izazvao noćasnje divljanje, oni su jadnici ipak stradali zato što ti postojiš u ovoj zemlji! Tvoja je mržnja dobro poznata! Urodila je plodovima kakvi su se i mogli očekivati. Kad ne bi bilo tebe i tebi sličnih, koji siju mržnju i u duši odobravaju takva divljanja i ubijanja, u našoj bi zemlji vladao mir!

— Ti ne znaš odakle potječe ta mržnja, doktore! Ne možeš ni znati, jer ja šutim o tome.

Jason je drhtao od mržnje i bijesa.

Znao je da je doživio poraz. Doživio ga je pred svim svojim ljudima!

Breaver je pravilno ocijenio okolnosti. Iako moćan, i Jason je morao poštivati stanovite granice! Ako ubije šerifa usred grada, to će uzvratiti veliku prašinu u cijeloj zemlji. Povrh toga, ako ustrijeli nenaoružanog liječnika... Ne, to sebi ne može dopustiti. Jer, rendžeri su proketo neugodni i uporni.

Sjećao ih se još iz onog doba kad nije imao ranč. U međuvremenu su, bezsumnje, postali još opasniji. Dolaze najprije pojedinačno, pa ih se još nekako može onesposobiti, ako se baš na svu silu želi srijeti u propast. Međutim, kasnije dođu četvorica, ili više. Ako se i njih likvidira, pojavi ih se deset ili još više. Šerifa može ubiti netko iz zasede, ili netko tko već bježi pred zakonom, ali kako da to učini Jason Inquire koji ima tako golemo imanje?

— Dobro. — Rančer se okrene i vrati do svog konja. — Ionako ga ne bih objesio dok je bolestan! Pobijedio si, Breavere, ali ne umišljaj sebi previše! Ja ću već uhvatiti Johna Kinzina. To vjeruješ, zar ne?

Breaver sliježe ramenima.

— Odakle bih to znao? — odgovori ravnodušno.

Šerif zapanjeno zaključio da je njegov strah pred Jasonom bio bezrazložan; doista ga štiti zvijezda. Naravno, znao je da ga zvijezda ne može zaštititi pred

blcem iz zasjede; tada mu može pomoći samo oprez

— On ne može izaći iz ovog grada, ni iz tvoje kuće a da ga ne primijetimo! — reče Jason. — Mora se sakriti kao štakor ako želi preživjeti, jer ću postaviti ljude svuda oko Rocky Foresta, pa se neće provući!

— Oče — umiješa se nestrpljivo Jeff — zašto popuštaš? Dovoljna je jedna tvoja riječ da izvučemo iz kuće tog lupeža! Zašto dopuštaš tom blebetavom liječniku da te uplaši? Koga je briga za to što se događa s nekakvim ušljivim šerifom, u nekakvu ušljivu gradu? Rendžeri su daleko...

— Ipak, mogao bi se netko zainteresirati — promrmlja Jason. — Tu je Breaver u pravu. Gotovo bi trebalo da mu budemo zahvalni na upozorenju. Ipak, tko bi mogao pomisliti da ima ljudi koji brane ubojicu? I to ubojicu koji se spetljao s Indijancima!

— Mogli bismo se pobrinuti za to da nitko...

— Ah, ušuti, sine! Bit će onako kako ja kažem! Kad podigneš meni nadgrobni spomenik, onda možeš provoditi svoju volju. Prije toga ne!

Jason se izvana doimao prilično mirno, ali u njegovim očima zrcalili su se prigušeni bijes i mrznja. Osinuo je tim pogledom trojicu iza ograde. Nije mogao podnijeti spoznaju da su pobijedili.

Tolden ga je ravnodušno gledao u oči. Slutio je da se bogati rančer zaklinje sam sebi da će se surovo osvetiti. Pitao se odakle takva mrznja. Taj čovjek ima sve... sve, osim svog duševnog mira.

— Za svoju mrznju prema svim crvenokošcima imam vrlo važan razlog — reče iznenada Jason. — Stoga neću mirovati. Vi još i ne slutite koliko nemilosrdna može biti moja mrznja! Imajte to na umu kad vas stigne kazna...

Naglo podbode konja petama i odjurili, uzvitlavši velik oblak prašine. Njegovi ljudi su ga slijedili.

Gledajući za njim, doktor Breaver je klimnuo glavom.

— Ne razumijem ga — promrmlja zamišljeno. — Dobro, hoće se osvetiti Kinzinu zato što je Nat mrtav. To je još razumljivo. Međutim, bitnije je nešto drugo: ta neizmjerina mrznja prema

svim ljudima crvene kože. Tu je mrznju ucijepio i svojim sinovima, tako da je Nat baš zbog toga zaglavio. Naravno, kad bi me neki Indijanac napao, ubio bih ga. Ali... ma, neka to shvati tko može. Ja ne mogu!

Kad su ušli u kuću, Ann je upravo spremala muževu pušku u ormarić. Harry Tolden primijeti da je zavjesa malo zavrtnuta na otvorenom prozoru i osmijehne se.

Opazivši kako je muž zbunjeno gledao, žena objasni:

Bila bih ustrijelila tog naduvenog rančera da te samo dirnuo. — Kazala je to tako mirno kao da govori o pripremanju večere. — Sve sam ga vrijeme držala na nišanu. Već su me zaboljele ruke.

Breaver joj pristupi i poljubi je. Gledajući preko njena ramena, vidje šerifa kako maramicom briše znoj sa čela.

— Prokleta je vruće — progunda smeteno McGee.

...

Jasonova se mrznja rodila prije mnogo godina, u doba kad su lovci počeli naglo prorjeđivati stada bizona, oduzimajući na taj način hranu Indijancima, i kad se u brdima počelo pronalaziti zlato.

I Jason je bio kopač zlata. Svi oko njega su odustali, ali on je ostao. Uporno se borio protiv brda koje nije htjelo otkriti svoju tajnu. Danima se provlačio kroz napuštene rovove i pregledavao zemljište koje su kopači napustili. A onda, jednog dana, naišao je na bogatu žilu. Počeo je raditi kao opsjednut. Uvečer bi grozničavim rukama spremao sjajno grumenje u platinene vreće, grumen po grumen. Vreće su se brzo punile.

To grumenje obećavalo je ružičastu budućnost, život bez gladi i nezavisnost. Više neće obavljati prljave poslove. Postat će otmjen, poštovan, ugledan.

Pa, dobro je učinio što je sve žrtvovao tom cilju, mislio je. Napustio je obitelj i dosadašnji posao. Dobro je što je prekinuo sa svime što bi ga moglo omesti, spriječiti da pronađe sreću.

Zadivljeno je promatrao prljave vreće, znajući da mu one mogu ispuniti sve želje, sve ono što čovjek može

poželjeti. Ne samo tri želje, kao u bajkama, već sve...

Omršavio je, postao gotovo kostur. Radio je neumorno, od zore do mraka i zaliha grumenja naglo se povećavala. Znao je da se takva sreća osmjehe samo jednom u životu i da ima malo takvih sretnika.

Međutim, nikad nije bio sam. Neprekidno su ga promatrale skrivene oči. Čak i onda kad bi pošao u lov.

On nije ništa primijetio.

Prošla je cijela godina. Godina koja mu je donijela golemo bogatstvo. Svake je noći sanjao o životu koji ga očekuje.

Nijednom nije posjetio neko naselje i hvalio se, jer nije htio da saznaju njegovu tajnu.

Zbog tog zlata izvirao se nadljudskim naporima. Ili, možda, neljudskim. Tri je godine ostao u divljini. Potpuno se zapustio, nije vidio nijednog čovjeka, samo je lovio divljač, kako bi se prehranio, i radio.

Jedino je svojoj mazgi obraćao veliku pažnju. Ona mu je bila potrebna; prenijet će mu zlato do najbližeg grada.

Znao je sasvim dobro da postaje čudak, da se neobično ponaša, da ta samoća počinje djelovati na njega. Međutim, smatrao je da će sve to proći kad započne raskošan život.

Nije mogao prestati. Gramzljivost ga je tjerala da neprekidno kopa, da povećava zalihi zlata.

A onda, jednog dana, iscrpio je žilu. Obradovao se tome, jer je sada bio slobodan, sada je mogao otići.

Sutradan se odmarao. Samo je ležao na suncu, prikupljao snagu i maštao. Prespavao je u brdima, zatim je ujutro natovarao dragocjeni teret na mazgu. Svo se vrijeme sretno smješkao. Umio se na potoku i pregledao pušku, znajući da će, možda, morati da brani svoje blago.

Digavši pogled, najednom je naslutio da je sve bilo uzalud. Naslutio je to premda mu još nisu bile jasne posljedice. Štošta se u životu dogodilo tako neočekivano, da je potrebno mnogo vremena kako bi se potpuno sagledale sve promjene što slijede. Možda to je i bio razlog što nije odmah izgubio živce. Samo je stajao, ukočeno i nijemo.

I Indijanci su šutjeli. Oštro su se ocrtavali nasuprot nebu. U rukama su držali koplja, ali ne uperena prema

njemu, već uvis. I njihovi konji kao da su se okamenili; nisu, čak, ni strigali ušima.

Bilo je posve tiho.

Stvorili su krug oko njega. Nesvjesno je izbrojio dvanaest ratnika. Nije mogao shvatiti kako su se uspjeli tako tiho priušljati.

Pitao se da li znaju što ima u vrećicama i da li su ljudi za zlatom kao i bijelci. Nikada nije razmišljao o njima, nisu ga zanimali, nije znao baš ništa o tom narodu. Za njega su bili izjednačeni s bizonima i divljači koja od pamtiviljeka živi u toj zemlji; nije shvaćao da su ljudi kao i bijelci.

Očajnički je pokušavao odgonetnuti što hoće od njega. Ma kako to bilo besmisleno, nadao se da ga žele samo ubiti i da im nije zapelo za oko zlato. Grumenje mu je bilo važnije od života. Zapravo, činilo mu se da bez zlata više ne bi mogao ni živjeti.

Iznenada se jedan Indijanac pomakne i u široku, luku pokaže rukom zemlju oko sebe.

— Naša zemlja — reče na lošem engleskom. — Naša zemlja. Naše brdo. Sve pripada Manituovoj djeci!

Jason odahne. On ne želi tu zemlju. Ionako mu je već dojadila samoća. Ako je samo to u pitanju, onda ne postoje nikakvi razlozi da se boji. Prijazno klimne Indijancima i reče:

— Ja ne želim tvoju zemlju. Ionako odlazim. Odmah! Gledaj, već sam natovarilo svoje stvari!

Indijančevo je lice bilo ukočeno. Netremice je promatrao Jasona, kojem je postalo neugodno. Do vraga, što hoće od njega?

Odmah će to saznati, pomisli odlučno, uhvati uzde i povede mazgu za sobom. Htio je proći između dvojice Indijanaca.

Ratnici se i ne pomakoshe.

Već se našao u ravnici s njima. Ako ga namjeravaju zaustaviti, onda moraju sada poduzeti nešto.

Iznenada dobije udarac po potiljku, a pred očima mu zaplešu crveni krugovi. Začudeno opazi da mu se zemlja munjevito približuje, a onda se oko njega smrači.

Polako je dolazio k sebi. Osjećao je mučninu. Prošlo je pola sata prije nego što je mogao ustati.

Indijanci su nestali.

Ustanovivši da je sam, odahne. Mazga ga je prijekorno gledala, kao da ne može razumjeti gospodarovo čudno ponašanje.

Postepeno se prisjećao onoga što se zbilo. Grozničavo je gledao vrećice. Nijedna nije nedostajala...

Krenuo je u preriđu.

Moram otići odavde, što dalje odavde! Ne smije ponovno susresti Indijance. Mogli bi se predomisliti i otići mu zlato. A to ne bi preživio.

Posvuda je vidio protivnike, čuo glasove kojih nije bilo. Nije ispuštao iz ruku pušku, čak ni noću.

Kretao se prema istoku, već danima. Zelio je što prije stići u grad, gdje će mu u banci zamijeniti zlato u dolare.

Bio je već napola lud. Jednog je jutro, probudivši se, ugledao nekog stranca koji mu se smjeskao. Zacijelo je slučajno dolutao u njegov logor, no položio je ruku na mazgu kao da je želi prisvojiti. Džeson je bez oklijevanja podigao pušku i opalio.

Stranac je umro potpuno iznenađen, ne izustivši ni riječi.

— Nitko neće uzeti moje zlato! — promrštio je Jason. Smatrao je svoj postupak potpuno ispravnim. Bio je uvjeren da ga je stranac želio opljačkati. Pronašao je njegova konja i prisvojio ga. Sada je mogao jahati. Bio je nadomak cilju.

Nije ni pokopao stranca. Produživši, potpuno je zaboravio to ubojstvo. Glava ga je, nakon onog udarca po potiljku, neprekidno boljela.

Tri dana kasnije stigao je u grad. Sumnjičavo je gledao sve oko sebe. Činilo mu se da se svi žele dokopati njegova zlata. Položio je pušku preko sedla.

Kad je ušao u banku, nije se obazirao na potezenjivačke poglede činovnika. E, kako će izbuljiti oči i pasti na koljena pred njim! Valjda banka ima dovoljno dolara da mu plati zlato? Ili bi bilo pametnije da otvori račun?

— Hej, pripremi vagu — dobaci jednom činovniku. — Donio sam hrpu zlatnog grumenja, razumiješ?

Činovnik klimne. U očima mu se odrazi strahopoštovanje.

— Svakako, razumijem. Pozvat ću šefa. Tu je, očito, velika količina zlata.

U banci je vladala grobna tišina.

Činovnik posegne za prvom vrećicom i otvori je.

— Vućete nas za nos, stranče, ha? — uzvikne ljutito.

Jason dršćućim rukama posegne za ostalim vrećicama i počne ih otvarati, no u svima je ugledao isto: pijesak i busenčice trave.

Najednom je urliknuo poput ranjene zvijeri. Nadglasao je srditog činovnika.

Indijanci! Prokleti Indijanci! Dok je ležao u nesvijesti, ispraznili su vrećice i napunili ih pijeskom!

Sve je bilo uzalud! Tri godine pasjeg života! Bez ikakva je razloga ustrijelio onog čovjeka, koji se približio mazgi!

Vikao je iz sveg glasa, toptao nogama i ponašao se kao da je poludio. Napokon je izjurio iz banke i otrčao niz ulicu. Udarao je svakoga tko bi mu se našao na putu.

Zavukao se u jednu staju i bespomoćno lupao šakama o zid.

Budućnost koju je zamišljao ostala je samo san: mora se praznih ruku vratiti ženi koju je napustio zbog zlata.

Nije je zatekao živu. Umrla je četrnaest dana prije njegova povratka. Navodno, od tuge. Možda i od gladi.

Umrlo je i dijete koje se rodilo nakon njegova dolaska.

To ga je teško pogodilo. Zakleo se da će se osvetiti Indijancima.

Nemilosrdno ih je progonio. Uskoro su mu ruke postale krvave. Njegova mržnja bila je odvratna čak i bijelcima. Okružni je šerif izdao tjeralicu za njim.

Jason je okupio razbojničku družinu. Napadali su banke i poštanske kočije. Naposljetku su se dočepali velike novčane pošiljke. Nitko nije slutio da je to Jasonovo djelo. Družina se razila, njeni su se članovi obogatili.

Jason je kupio baš onu zemlju na kojoj su mu Indijanci oteli zlato, a kad su se Indijanci htjeli vratiti u svoj zavičaj, pozvao je u pomoć vojsku. Konjica je odmah otjerala crvenokošce, proričivši njihove redove, a Jason je bogato nagradio vojnike.

Nakon toga je vladao mir. Sve se to zbilo prije dvadesetak godina, no u Jasnovu je sreću još uvijek plamtjela mržnja!

Zlatna Mary se nasmije. Nasmijala se tako glasno da su je pogledali svi gosti u krčmi i počeli zbijati šale na račun Reda Clouda, koji joj je sjedio nasuprot i upravo ispijao posljednju čašu viskija.

— Baš si šaljivčina, Rede — reče Zlatna Mary. Nisu joj se sviđali Ircevi prijedlozi, jer je već zamijetila da je bez prebijena novčića. Zavodljivo je pokazivala svoje grudi, kao trgovac robu u izlogu.

— Ma, platit ću ti kasnije, Mary — pokuša je ponovno nagovoriti Cloud. — Dobit ćeš bogatu nagradu kad...

— Nema ništa od toga — progunda zlatokosa žena, bujnih oblina, i uspravi se. — Kamo bih dospjela kad bih novac dobivala tek nakon... Najprije plati, pa će sve biti u redu. Ti mi se sviđaš, ali bez novca nema posla. Razumiješ me, zar ne?

Majčinski ga pogladi po glavi, ustane i, njišući bokovima, pride šanku. Ondje se počne smijuljiti i došaptavati s krčmarom Millerom.

— Donesi mi još jednu bocu! — vikne Red Cloud. — Barem ću se opiti!

Miller zanijeće glavom.

— Zao mi je, ali već si suviše popio!

K vragu, više ne mogu dobiti viski na zajam, a i Mary me odbila, pomisli ozlojeđeno Red Cloud. Pasji život!

Zlovoljno pogleda prema kartaškom stolu, gdje je Jeff Inquire upravo izvadio novčanik i trpao u njega nekoliko novčanica. Bogamu, koliko je novaca u tom novčaniku! Mogao bi dobiti deset Mary i stotinu boca viskija...

Mrn, ne mogu se pridružiti kartašima, mislio je Irac. Nemam ni novčića. Osim toga, teško je pobijediti Jeffa Inquirea.

Uzalud je pokušavao prvući mladićevu pažnju i navesti ga da ga počasti pićem. Više nije zanimao Jeffa, jer u gradu više nije bilo Indijanaca i više nije trebalo huškati rulju.

Red Cloud nije mogao zaboraviti novčanik. Sklopí oči i pomisli: Koliko bi dolara moglo biti u njemu? Tisuću? Još više... možda dvije, ili tri tisuće. Tri tisuće dolara! Ubijao je Indijance za nagradu od četrdeset pet dolara. A :

oni su bili ljudi. Zašto ne bi bijelca za tri tisuće...

Napeto je razmišljao, no u tome mu je donekle smetao viski što ga je popio. S druge strane, piće mu je davalo hrabrosti koju trijezan ne bi prikupio.

Kad je ustao i izašao, nitko se nije obazirao na njega.

Jeff je dalje kartao i neprekidno dobivao.

Malo kasnije napusti krčmu i uzjaše. Namjeravao se vratiti na ranč.

Polako je jahao glavnom ulicom. Zadovoljno klimne šutljivim revolverašima koji su motrili na Breaverovu kuću.

— Mirno je — reče jedan od njih. — Ništa se ne događa. Stajao je u sjeni; vidio se samo žar njegove cigarete.

Iza liječnikove se kuće pojave mrtvačka kola i skrenu na glavnu ulicu. Bila su stara i činilo se da će se svaki čas raspasti.

Mrtvima se ne može ništa dogoditi, pomisli Jeff osmjehnuvši se, kad su crna kola prošla mimo njega. Pogrebnik, umotan u gunj, lijeno je mahao bičem.

Jeff potjera konja. Ta prokleta crna kola suviše su ga podsjećala na smrt. Nikome se nisu sviđala. Stoga je gradonačelnik i naredio da prevoze mrtvace samo noću.

Pred liječnikovom su kućom još stajala Kinzinova kola. Ugledavši ih, Jeff se podrugljivo naceri. Tu će stajati za sva vremena!

— Hej, gospodine Inquire! — šapne glas iz mračnog prolaza između liječnikove kuće i susjedne zgrade. — Gospodine Inquire, želim vam kazati nešto što će vas zanimati!

Jeff se sumnjičavo zagleda u tamu, no kad razabere zdepast lik i poznaje Reda Clouda, vrati kolt u korice i poluglasno zapita

— Što je?

— Dođite ovamo!

Jeff skrene u sjenu i sjaše.

Red Cloud mu pride, plašljivo se osvrne i mahne mladiću neka ga slijedi.

Odšunjaše se u mrak iza liječnikove kuće. Pred njima se pružala staja.

Red Cloud iznenada zastane i prošap-
te:

— Namjeravaju pobjeći.

— Govori već jednom, čovječe! —
odvratilo nestrpljivo Jeff. — Zar mi nisi
to mogao vani...

Irac zanijeće glavom.

— Moram vam to pokazati. Ondje, u
staji. Tada ćete razumjeti!

— Dobro, uđimo!

Red Cloud otvori vrata, uđe i pričeka
Jetta, a zatim zatvori vrata.

— Imate li šibice, gospodine Inquire?

Jeff posegne u džep i zapali šibicu.

Ircu je trebalo svjetlo kako bi učinio
ono što je nakanio. Već je držao u ruci
indijanski lovački nož.

Ugledavši ga pri treperavu svjetlu,
Jen spozna Irčevu namjeru, ali preka-
sno

Red Cloud zamahne nožem, dvaput
uzastopce. Rušeći se, Jeff je već bio
mrtav.

Irac mu oduzme novčanik. Isplatio
se, pomisli sretno.

Nečujno se išunja iz staje, u kojoj je
ostalo Jettovo tijelo i indijanski nož.

Tu je noć proveo sa Zlatnom Mary,
koja mu je uzela pedeset dolara ne
pitajući odakle mu novac.

Svima je od zaprepaštenja zastao
dah. Svi su slutili groznu prijetnju što
se nadvila nad grad.

Jeffov je leš pronašao ujutro Breave-
rov konjušar. Vijest se munjevito pro-
širila gradom.

Svima se gadio taj zločin. Istodobno
su se bojali nasilnog rančera. Tko zna
kako će postupiti? Razjarena zvijer
udara onoga tko joj je najbliži, ne
razmišljajući o krivnji.

Jasonu je tu žalosnu novost donio
neki građanin. Umao je umro od
straha govoreći:

— Salje me šerif, gospodine Inquire.
Moli vas da dođete u grad... Jeff je...
mrtav!

Malo kasnije je rančer već stajao sa
šerifom pred Jeffovim tijelom.

— Tko je to učinio? — upita bez
daha.

Šerif sliježe ramenima.

Jason ga pogleda, kao da sumnja u
njegov razum.

— Sto, prokleta pseto, ne znaš to? Ne
znaš, ha? Ili želiš zaštititi tu hulju, je
li? Jednom si se već založio za njega...

— Ali...

— Ostavio je svoj potpis! Sve je
jasno! A ti ne znaš tko je krivac, ha?

Jason je urlao kao da je pomahnitao.
Ponašao se sasvim drugačije nego kad
je saznao za Natovu smrt. Njegov se
glas čuo gotovo u cijelom gradu.

Revolveraši su šutke stajali u liječni-
kovu dvorištu. Lica su im bila ravno-
dušna, kao da ih se sve to nimalo ne
tiče. Zapravo, nije ih se ni ticalo. Nisu
ih mogle dirnuti tuđe sudbine. Činjeni-
ca da je Jeff Inquire mrtav, bila je za
njih posve nevažna. Opet će dobiti
nekakve naredbe... možda će spaliti
grad, ili nekoga ubiti. Možda šerifa? Ili
liječnika koji skriva Kinzina? Učinit će
to hladnokrvno, bez uzbuđenja.

Čekali su.

Izenada se rančer smiri. Glas mu
postane gotovo blag kad se ponovno
obratio šerifu:

— Pogledaj taj nož! Izradili su ga
Indijanci! Tko se služi takvim noževi-
ma, ha? Crvenokošci, nije li tako? Tko
u ovom gradu posjeduje takav nož? Ti
ne znaš nikoga. Ipak, gdje još smrde
crvenokošci? U kući kojoj pripada staja
gdje je životinjski ubijen moj sin.
Trebaš li još neke dokaze, glupane?

Izađe iz staje, šutke pogleda svoje
revolveraše i zadovoljno klimne.

— Hajde, izvucite iz kuće te crvene
hulje i Kinzina...

— Nije potrebno — prekine ga mirno
Breaver, koji je neprimjetno izašao iz
kuće. — Više nisu tu!

— Sto to znači?

Liječnik sačuva hladnokrvnost. Nije
se bojao rančera.

— Nema više nikoga u kući, Inquire.
Inače, žao mi je zbog ovoga što se
dogodilo...

— Nisu mogli izaći iz grada —
odvratilo Jason, netremice motreći lije-
čnika. — Moji bi me ljudi odmah
obavijestili o tome. Iz grada nije mogao
izaći ni miš bez mog dopuštenja!

— Otišli su. Pregledaj moju kuću,
Inquire. Hajde, uđite svi i pretražite
sve prostorije. Nećete naći ni Kinzina,
ni njegovu obitelj. Pobjegli su vani!

Breaver bi se najradije pobjedonosno
osmjehnuo, ali je ostao ozbiljan shvaća-
jući rančerovu bol. Nije lako izgubiti
oba sina u tako kratku razdoblju. I to
na takav način...

Pretražite kuću... i Jason je sudjelovao u tome... ali nisu pronašli nikoga; Kinzin kao da je propao u zemlju.

— Kako je umakao? — zapita promuklo rančer. — Ti znaš, doktore! Dakle, kako je kidnuo taj pas?

Breaverovo lice ostane bezizražajno.

— Mrtvačkim kolima — reče. — Bio je moj pacijent, pa sam mu pomogao.

— Mrtvačkim kol...

Jason shvati varku. Dabome. Svi zaobilaze u veliku luku ta kola. Nitko nije ni pomislio da se unutra skrivaju živi ljudi.

— To si ti smislio, ha?

Breaver potvrdno klimne glavom.

— Pomažem svakome kome je potrebna moja pomoć! I protiv tebe! Ti to znaš. Bili biste ubili Kinzina, a to...

— Protiv onog ubojstva u tvojoj staji nisi imao ništa?

Jason nije mogao prikriti mržnju. Obuhvati držak kolta. Činilo se da će Breaver ipak stradati.

— O tome ne znam ništa — mirno odgovori liječnik.

Jason ga je dugo promatrao. Probadao ga je svojim pogledom. Ipak, dobro ga je poznao svi su ga poznali. Breaver mu se neustrašivo suprotstavio, ali ne bi sudjelovao u takvu zločinu niti bi prikrivao krivca. Ne, nipošto. Znači, nije upetljan u to.

— Vjerujem ti — promrmlja Jason. — Ti nemaš nikakve veze s time. Da imaš, sada bi umro, to ti je jasno?

Breaver mahne glavom prema staji.

— Onaj koji je učinio tu grozotu, podao je ubojica i ne zaslužuje milost! Stoviše, ne bih imao ništa protiv toga da ga objesite.

— Mi znamo tko je ubojica — reče odrešito Jason.

Liječnik zaniječe glavom.

— Kinzin to ne bi učinio! Ne, John nije krivac!

— Možda i nije on, ali je njegova crvena žena. Ubojica je stajao sasvim blizu Jeffa, doktore! Tko bi dopustio neprijatelju da mu se tako približi? Nitko. Jedino se prijatelju dopusti da

se približi, ili nekome od koga ne prijeti nikakva očigledana opasnost. Općenito se smatra da žene ne ubijaju, pa je u tome ključ.

— Ni Kinzin ni njegova žena nisu bili u staji!

— Vjerujem ti, da nisi znao ništa o tome, ali ne pridajem nikakvu važnost tvom mišljenju i zaključcima. Prevarili su te! Tko zna kako se to zbilo? Kojom se varkom poslužila da namami Jeffa u staju, ha? To ne znamo. Kad se našao pred njom, ubola ga je. Ili je, možda, učinio to Kinzin, u dogovoru sa ženom. Jesi li ih neprekidno imao na oku, svaku minutu, svaku sekundu? Za ubojstvo treba malo vremena, mnogo manje nego za radanje čovjeka!

— Oni to nisu učinili — uporno je uvjeravao Breaver.

— Ako ih namjeravaš zbog toga kazniti, onda ćeš počiniti...

— Ne govori više ništa, doktore! Nitko me neće spriječiti kad ih se dočepam. A uhvatit ću ih, u to možeš biti siguran! Uostalom, nije u pitanju samo Jeff! Ne zaboravi, i Nat je mrtav! — Kinzin ga je ustrijelio u samobranu!

— Možda jest, a možda i nije. Uostalom, nije važno! Umrijet će zbog njega i Jeffa! Ma kako se to odigralo, krivi su crvenokošci! Da nije bilo Indijanaca, sve to ne bi se dogodilo. Hvali boga što si još živ doktore!

— Radije bih bio mrtav nego da sam takav kao ti, Inquire. Tebe izjeda mržnja, i toj si mržnji žrtvovao živote svojih sinova. Zalim te!

Jason je ukočeno zurio u liječnika, lica bijelog poput kreča. Iznenada se okrene u stranu.

— Dabome, ti ne znaš kojim je putem krenuo Kinzin?

— Bio bi glup da mi je to odao! — odgovori Breaver.

— Svakako — potvrdi rančer i izjaše. — Tako glup, ipak nije! Hajde, ljudi, potražimo tu gamad!

Jahači napuste grad podigavši oblak prašine. Pridružilo im se i nekoliko građana. Uvijek je pametno pokazati pred moćnim čovjekom dobru volju, spremnost da se pomogne.

Tragali su cio dan. Raspršili su se i pretraživali okolicu.

Napokon sretoše revolveraša koji je stražario noću. On se sjeti mrtvačkih kola koja je propustio a da ih nije pretražio. Tko bi i pomislio što takvo?

— Ti si glupan — reče Jason. — Odjaši na ranč i uzmi svoju plaću! Ne trebaju mi pospanci!

Ipak, revolveraš im je otkrio približan smjer u kojem su nestali bjegunci.

Jason povede svoje ljude.

Kraj je bio neravan, neplodan i pust. Tu su počinjala crvena brda.

— Dalje se nisu mogli voziti kolima — zaključi Jason. — Ostavili su ih negdje u tom bespuću. Pronađite ih i tada ćemo znati da li smo odabrali pravi smjer! Raspršite se, ljudi, i pretražite svaki kutak. Pronađemo li ovdje kola, pouzdano ćemo znati da se Kinzin uputio k svojim crvenokošcima!

Red Cloud je bio najbolje sreće, baš je on pronašao mrtvačka kola. Bila su prazna. Kinzinovi su odveli i konje.

Prije nego što je ispalio tri hica i pozvao ostale, Irac baci u kola Jeffov prazan novčanik. Sada mu se pružala divna prilika da stvori dokaz o Kinzinovoj krivnji.

— Dakle, u brdima si, Johne Kinzine, — promrmlja malo kasnije rančer. Držao je u ruci sinovljev novčanik što ga je pronašao u kolima. — U brdima se osjećaš sigurnim, ha? Ali, prevario si se. Uvjeravam te! Prevario si se, druškane, ne zvao se ja Jason Inquire! Dajem tisuću dolara onome koji utvrdi gdje su crvenokošci! A dobit će još tisuću kad ih nađemo!

Mnogi su željeli zaraditi dvije tisuće dolara. Nesumnjivo je bilo da će pretražiti cijelo indijansko područje. Neće odustati, pa trajalo to mjesecima. Jer, dvije tisuće su velika svota.

Jason Inquire je čekao, znao je da se ne bi snašao na indijanskom području, pa se pouzdao u one koji su se često bavili lovom u nepristupačnim brdima, koji su dobro poznavali divljinu.

Kad pronađu bjegunce, tada će on i njegovi revolveraši obaviti posao. Do tad će strpljivo čekati. Baš zbog te

svoje strpljivosti bio je posebno opasan.

I Red Cloud se uputio u indijansko područje, gdje se John Kinzin polako oporavljao od rane.

...

Lijepa je bila ta zemlja. Nad njom se od zore do večeri proširalo izrazito plavo nebo i u daljini spajalo se zelenilom.

Indijanska zemlja.

Selo se nalazilo nasred čistine, okruženo šumom. Bilo je to Cantonino selo. Kad on naredi, srušit će šatore i potražiti neko drugo mjesto, gdje im je priroda sklona.

Harry Tolden se osmjehne Heoti. Sjedili su na rubu čistine, a kraj njih je žuborio potocić. Zajednički napori da spase Kinzinov život, donekle su zbližili Heoti i Toldena. Indijanka je još uvijek bila lijepa žena.

U Toldenu se probudio osjećaj koji više nije mogao odagnati. Borio se protiv njega, znajući da je to besmisleno i nepošteno. Kinzin je pobijedio smrt i već se povremeno diže. Heoti pripada njemu.

Kad su dojahali ovamo, Cantona ih je ljubazno primio, kao da nije prošlo već petnaest godina otkad mu je Kinzin odveo kćerku. Znažno je ostario, a lice mu se još više naboralo. Činilo se da je još mudriji. Dugo je gledao u daljinu, a onda zamišljeno pogledao zeta i kazao:

— Tu se ne može ništa učiniti, sinko! Crveni i bijeli ljudi ne mogu živjeti jedni uz druge. Vidjet ćeš, jedna će rasa uzmaknuti. U našoj će zemlji uskoro zavladata bijedoliki! Snaći će nas zlo, i poteći će krv. Bijelac donosi nesreću, ali možda mora biti tako!

Tolden je razmišljao o svemu tome. Iznenada reče:

— Heoti, ja te volim! — Još nikada nije govorio o tome. Riječi su mu navrle tako neočekivano da se i on začudio. — Volim te više od svog života, više nego Johna Kinzina...

— Ne! Ne govori više o tome! — Heoti naglo ustane, a u očima kao da joj se vidjela tuga. — Harry, ja te volim tebe! Ali, samo onako kako se voli brat, veliki brat koji štiti svoju sesticu.

Moja druga ljubav pripada Johnu Kinzinu, mom mužu!

— Heoti...

Ona podigne ruku. Nije skrivala sjetu.

— Ne reci to! Ne reci to više nikada! Dala bih za tebe život, ali John Kinzin je moj muž. Ono što on posjeduje, ne može više nitko posjedovati! Čak ni da je mrtav!

Tolden klimne. Jasno je bilo da tu ne može ništa učiniti. Heoti mu ne može pripasti, nikada. Zavidio je svom prijatelju.

— Stidim se — reče tiho. — Nisam to smio kazati. Oprosti mi, Heoti!

— Ako voliš, to nije tvoja krivnja! Nitko nije kriv zbog svojih osjećaja. Zašto se stidiš kad govoriš o ljubavi? Zar ne bi trebalo da se ljudi mnogo više stide kad spominju mržnju? Njome se hvale na sav glas, i nitko im zbog toga ne zamjera. Ne, Harry, nemoj se stidjeti. I John Kinzin bi te shvatio, jer nema ničeg lošeg u tome ako se nekoga voli.

— Da — promrmlja Harry Tolden. — Voljet ću te kao što brat voli sestru! — Ipak, u očima mu se vidjela tuga. — Posjetimo Johna...

Uhvati je za ruku i povede za sobom. Zatekli su Kinzina budnog i gotovo zdravog.

Harry Tolden se počne šaliti.

— Hajde, lijencino — reče, smješkajući se — kako ćeš dugo još izigravati bolesnika i tratiti dane, ha?

Nasmijaše se.

Sutradan je Harry Tolden nestao. Odveo je svog konja i uzeo oružje.

— Zašto je to učinio? — upita John Kinzin.

Heoti mu objasni blago i oprezno. — Jadnik — promrmlja Kinzin. — Znam kako sam se ja osjećao kad sam te prvi put ugledao.

Zagrli je i privuče k sebi.

U selu je bilo tiho. S planina je pirkao vjetar i lelujaio dim što se dizao iz šiljastih šatora.

Međutim, samo je nalzged sve bilo smireno. Među drvećem je ležao jedan muškarac i ukočeno zurio prema selu. Prepoznao je Kinzina i Heoti.

Red Cloud je sada znao da ga očekuju dvije tisuće dolara.

Jason Inquire je izgubio smirenost i samouvjerenost. Smrt drugog sina kao da ga je slomila. Zaboravio je da je i on ubijao i da nije imao milosti prema neprijateljima.

Pokušavao se utješiti viskijem. Već danima je pio. Sada je njegovo kraljevstvo ostalo bez nasljednika, i to ga je najviše dotuklo. Što će mu sada sva njegova moć, sva stoka i novac?

Neprekidno je proklinjao Indijance, smatrajući ih jednim krivcima. Mrzio ih je i nastojao još pojačati tu mržnju.

U snovima mu se uvijek iznova javljalo onih dvanaest ratnika na čupavim mustanzima. Stajao je u sredini, opkoljen i bespomoćan. Uvijek je iznova proživljavao onaj dan kad je natovarao zlato na mazgu i kad su ga Indijanci zaskočili. Sjećao se i čovjeka što ga je ubio zbog zlata, premda to zlato više nije posjedovao...

— O proklete ništarije! Izrodi! Sve ću vas zgaziti...

Tulio je poput gladna vuka i udarao se šakama po glavi.

Zašto nije na vrijeme ubio Kinzina i istrijebio njegov rod? Bio bi spasio svoje sinove.

Tako su prolazili dani. Mahnitao je i čekao vijesti.

Čak su mu se i hladnokrvni revolveraši uklanjali s puta. Ne zbog straha, već zato što su željeli i ubuduće dobivati bogatu plaću. Ako ih prisili da ga ustrijele, presušit će to vrelo zarade. Stoga su ga izbjegavali.

A onda se pojavio Red Cloud Dojahao je smješkajući se i usudio se odmah otići k rančeru.

— Gospodine Inquire, obećali ste tisuću dolara onome...

— Dobit ćeš ih! — prekine ga Jason. — Gdje se skriva ubojica?

— Odvest ću vas onamo, gospodine Inquire. Nalaze se duboko u indijanskom području. Sve sam ih vidio, sve osim Kinzinova predradnika. Međutim, on i nije osobito važan, zar ne?

— Ne, nije — suglasio se rančer.

Magla pred njegovim očima najednom se razila. Kao da se posve otriježnio. Izdavajući naredbe, tako je vikao da su podrhtavali zidovi. Slao je glasnike k svojim rođacima i okupljao revolveraše.

Saznavši kakav ih zadatak očekuje, revolveraši su ravnodušno klimnuli.

U toku noći okupio se cio klan Inquiregovih.

Jason je stvorio pravu vojsku da bi zadovoljio svoju nezasićnu mržnju.

...

Izlazilo je sunce. U travi se svjetlućala rosa, a među šatorima još se lelujala prozirna maglena koprena.

Selo je još spavalo. Ni mršavi psi nisu još počeli lajati i natjeravati se.

Iz jednog se šatora izvuče malena djevojčica i zastane, nestrpljivo čekajući da se probude njene prijateljice. Zaželjela se igre. Malena, bosonoga djevojčica, raščupane kose i šmrkava nosića. Poput svih djevojčica na ovome svijetu kad se probude...

Tišinu prekine hitac. Iz šume na rubu čistine iznenada lizne plamen.

Djevojčica prestane pjevušiti. Udarac taneta bio je tako snažan da je odletjela nekoliko metara kroz zrak i ostala ležati u vlažnoj travi.

Započne paklenska pucnjava. Meci su fijukali tik iznad zemlje i zabijali se u šatore, pogađajući još usnule ljude.

Odjeknu krici.

Muškarci, žene i djeca zaprepašteno su ustajali, teturali iz šatora i trijali oči. Tanađ ih je neumoljivo pogađala i rušila. Umirali su.

Meci su zviždali sa svih strana. Napadači su pobjedonosno gledali žrtve što su se rušile.

Pola je Indijanaca izginulo i prije nego što su shvatili što se zbiva.

Ti Utasi nisu bili skloni ratovanju kao Čejeni, koji su se na sjeveru nalazili na ratnom pohodu. Bili su lovci i nisu imali drugo oružje osim lukova i strijela. Nikada nisu ni pomislili da napadnu bijelce. Bili su bespomoćni i prestrašeni, baš kao i bijelci koje bi iznenada napali indijanski ratnici, dok bi orali zemlju ili čuvali stoku.

Jasonovi bezdušni revolveraši su se smijali i pucali na sve što se micalo. Poslije svakog uspješnog pogotka zadovoljno bi zazviždali.

Rančer nije pucao. Samo je gledao i uživao u tom prizoru. Bio je tako uzbuđen da je i ne primijećivši, zario ruku u meku zemlju ispod sebe.

Tada fijuknuše prve strijele.

Cantona, stari, mudri poglavica, pokušao je organizirati kakav-takav otpor. Njegovi su se mladi ratnici priljubili uz tlo i ispaljivali strijele onamo

gdje je neprekidno bljeskanje odavalo položaj napadača.

Revolverašima se oduprla samo jedna vinčesterka; John Kinzin je ogorčeno pucao. Gledajući umiranje oko sebe, bio je svjestan da Indijanci ginu zbog njega.

Nasred čistine nalazila se hrpa drva. Cantona se sa svojim borcima povukao u taj zaklon.

Heoti je pucala iz muževa kolta. Čvrsto je obuhvatila nježnim prstima glomazan revolverski držak i ispaljivala hitac za hicem prema podlim ubojicama.

I revolveraši su ginuli. Mnoge su strijele zapele među granjem, no neke su se probile i zabile u bijela tijela. Tko je god pokušao izvući strijelu iz mesa, samo je ubrzao smrt; jer, kuka na njenu vrhu povećala bi ranu, pa bi ranjenik iskrvario.

I Kinzinova je vinčesterka pronalazila mete.

Pogođen u glavu, jedan se revolveraš iznenada smiri i klone na svoju pušku, kao da je želi pomilovati.

Slikovita, tiha dolina pretvorila se u pakao. Smrt je pronalazila žrtve.

— Prestani, Cantona! — vikne očajno Kinzin. — Oni žele mene uhvatiti! Ja ću...

— Zele uhvatiti tebe, sinko, i tvoju ženu, koja je moja kćerka — odgovori dubokim glasom starac. — Zele uhvatiti tvoju djecu, u kojima teče i moja krv!

— Ako im se predam, poštedit će vas!

Kinzin je čvrsto odlučio spasiti preživjele Indijance. Ionako im je donio veliku nesreću. Naglo se uspravi, prije nego što ga je Heoti mogla sprječiti, i pokaže se skrivenim strijelcima.

Rančer ga odmah opazi.

— Prestanite! — vikne, jer ga je htio uhvatiti živa, ako je ikako moguće. — Prekinite paljbu!

Odmah su ga poslušali.

Dolinom zavlada zlokobna, prijeteca tišina.

— Želite uhvatiti mene, zar ne? — dovikne Kinzin. — Dobro predajem se. Međutim, ostavite ove jadne ljude na miru! Oni vam nisu ništa učinili!

— Ljude?! — promrmlja Jason sebi u bradu. — On ih naziva ljudima! Te smrćljive crvene svinje! — Glasno dovikne: — Želim uhvatiti tebe i tvoju

crvenokožu ženu! Ona je ubila mog sina Jeffa i mora visjeti zbog toga. Dakle, dođi ovamo s njom.

Kinziin nije znao da je Jeff Inquire mrtav. Zar da izruči Heoti? Ne, to ne može učiniti!

— Što je s Jeffom? O tome ne znam ništa...

— Mogu misliti, pseto! — prekine ga Jason. Proskiće: — Dokrajčite protivnike, ali nastojte da Kinziin ostane živ. On i njegova Indijanka ne smiju umrijeti brzom smrću. Hajde, navalite!

Heotin je kolt bio prazan. I Kinziinova je vinčesterka šutjela kad su sa svih strana iz šume istrčali protivnici.

Indijanci su uspjeli ispaliti samo nekoliko strijela; sve se zbilo prebrzo. Hrabo su napeli lukove, no prije nego što su mogli odapeti strijele, pogodiše ih meci.

Nitko se nije čudio što se indijanska krv nimalo ne razlikuje od krvi bijelaca. Nitko se nije zamislio nad tom činjenicom.

Revolveraši se baciše na Kinziina. Približavali su se sa svih strana. Više nije bilo nijednog Indijanca koji bi ih mogao zaustaviti.

Kinziin se žilavo branio. Smrači mu se pred očima. Čuo je još Heotino stenjanje, kad se bez svijesti srušila kraj njega.

Jason se smrknuto zagleda u njih dvoje. Napokon ih imam u šakama,

pomisli gnjevno. To su ubojice mojih sinova. O, kako ih mrzim...

— Zavežite ih na konje — reče odrešito. — Svežite ih tako da se ne mogu ni pomaknuti. Neka osjete bolove čim se osvijeste. Neka im bude sve teže i teže, dokle god ih ne spasi smrt! No, na to će dugo čekati!

Pljunuo je na Kinziina i Heoti, na dva zgrčena, bespomoćna tijela, dajući oduška neizmjernoj mržnji.

Revolveraši su se smijali i podrugljivo pokazivali na čudno iskrivljene mrtvace, od kojih su mnogi još zurili u nebo. Neki su se priljubili uza zemlju kao da su se htjeli zavući u nju pred groznom, neljudskom sudbinom što ih je zadesila.

Premda su žrtve vapile za osvetom, sunce je još uvijek sjalo, a zemlja se nije prestala vrtjeti...

Ubojice su se povukli, a u dolini zavlada grobna tišina. Svugdje se vidjela samo smrt.

Izenada se začu jecaj. Jedno se tijelo pomakne... najprije ruke, zatim glava.

Suhonjav dječak ustane, jedva se držeći na dršćućim nogama. Niz lice su mu tekle suze.

Bio je to Yerb, Kinziinov sin. Gotovo neozlijeđen. Bio je umrljan krvlju Indijanaca oko sebe, koji su nepomično ležali i više se nisu mogli smijati. Ali, više nisu mogli ni plakati.

VIII

Harry Tolden se nalazio daleko od indijanskog sela. Otišao je iz sela, ali sada je već znao da se mora vratiti. Da, voli ženu koja mu neće nikada pripasti, no ljubav se ne može ugušiti bježanjem. Sve postane samo još gore.

Već je danima lutao šumama, lovio divljač i jeo bez teka. Noću nije mogao spavati. Nije imao nikakav cilj, nikakav smisao života, ništa.

Čim je začuo daleku pucnjavu, naslutilo je što se zbiva, pa pohita u pomoć. Nadao se da neće zakasniti.

Međutim, čim je zakoračilo na čistinu, shvatio je da ne može više nikome pomoći. Gledajući jezivi prizor, grčevito

je stegnuo puščani kundak, dok mu je u sljepoočicama bubnjala krv. Bio je mrtvački blijed.

Tada mu do ušiju dopre povik. U susret mu potrči dječak i grčevito se privne uz njega, podigavši uplakano lice.

— Zašto nisi ostao ovdje, striče Harry?

To ga je pogodilo u srce.

Šutke su stajali... žgoljav dječak, još obamro od užasa, i visok, mršav muškarac, koji se pogrbi kao da nosi velik, težak teret. Iz očiju mu je izbijala beskrajna bol dok je grčevito stezao dječaka.

Malo kasnije obidôše cijelu čistinu Naginjali su se nad svakog mrtvaca, poznali su svako lice i nježno sklapali otvorene oči.

Heoti i Kinzina nisu pronašli među poginulima, ali to im nije ulilo nikakve nade. Naprotiv, znali su da je zbog toga sve još mnogo gore.

Nisu mogli pokopati poginule, bilo ih je previše. Podigoše jedino Jeomi, Yerbovu sestricu, i odnesoše je do ruba šume. Ondje joj iskopaše grob.

— Hajde — reče oporo Harry Tolden. — Posjetit ćemo Sammaotha, Cantonina prijatelja. On ima velik broj ratnika, naoružanih puškama. Sammaoth će se rado boriti protiv ubojica; mislim da je to ispravno!

Spustila se noć i sve sakrila.

...

— Heoti! — prošapće John Kinzin.

Ona podigne glavu; morala je uložiti nadčovječanski napor da bi joj to pošlo za rukom. U njenim tamnim, blagim očima nije bilo ni traga nepodnošljivim bolovima što ih je osjećala. Vidjela se samo ljubav, jača od svega, jača i od smrti!

— Johne! — Nasmiješila se.

— Uskoro će sve proći!

Heoti jedva primjetno klimne glavom.

— Radujem se smrti, Johne. Ona odnese svu bol i svojom blagošću izbríše ljudsku okrutnost!

— Zašto je Harry to učinio? — promrmlja jedva čujno Kinzin.

Heoti zaniječe glavom i odlučno reče:

— O ne, Johne. Harry nas nije izdao! Nije!

— U pravu si, moja pametna Heoti. Čovjek poput Harryja ne izdaje prijatelje. Oprosti što sam to pomislio e njemu!

Ona se osmijehne.

— Više se ne osjećaju bolovi, Johne. Sada je sve tako meko, tako blago...

— To je smrt, draga. Napokon stiže!

— Da, Johne.

— Svemu dolazi kraj. Napokon!

Užad im se usjekla u meso, ali to više nisu osjećali. Više ih nisu mučili glad i žeđ. Nalazili su se u onom stanju kad bolovi ne znače više ništa. Zavezani o dva stupa, zabijena duboko u zemlju, bili su izloženi nemilosrdnu suncu, koje je iz njihovih iscrpljenih tijela ispijalo i

posljednje ostatke tekućine. Bili su okrenuti jedno prema drugome, tako da su se mogli gledati. Jason im je htio napakostiti, a učinio im je uslugu; lakše su podnosili bolove i hrabрили jedno drugo.

Već su tri dana i tri noći bili privezani uz te stupove. Na ranama su im se skupljale velike muhe i termiti. Međutim, izdržali su sve te muke.

Uokolo su se, u široku krugu, nalazili revolveraši i pazili da im se nitko ne približi i pomogne.

Svakog je jutro dolazio Jason, kako bi uživao u njihovoj patnji. Stajao bi pred njima i nadao se da će čuti jadikovanje i bolne krikove.

Međutim, njih dvoje su ga gordo gledali, izražavajući pogledom gotovo nadčovječansku snagu.

Taj prkos im je pomagao da ne klonu.

— Sad je kraj... — šapne Heoti. — Dragi, osjećam... njenu blizinu. O, hvala ti za sve...

Kinzin je vidio Heoti kako umire.

Odahne. Sada je i on mogao umrijeti.

Smrt je bila izbavljenje...

...

Na vrhuncu strma brda pojavio se jahač. Zaustavio se i zagledao u dolinu.

A onda se kraj njega pojavi niz jahača; lijevo i desno ocrtavali su se nasuprot vedru nebu.

Indijanci! Sammaothovi ratnici! Spretni borci koji su se znali služiti oružjem bijelaca, koji su usvojili njihov način ratovanja i ni u čemu nisu za njima zaostajali. Ti su ratnici zadavali veliku glavobolju konjici na sjeveru.

Došli su da osvete miroljubivo Cantonino pleme.

Revolveraši nisu ništa slutili. Dosadivali su se. Nisu vidjeli sjenke na vrućim stijenama niti su primjećivali grozničave oči što su pratile svaki njihov pokret.

Indijanci se tako iznenada bacili na Jasonove revolveraše, da ovi nisu stigli ni kriknuti. Nemilosrdno su se služili noževima i gušili iznenadene protivnike.

Okorjeli su revolveraši samo očima, izražavali paničan strah pred groznom smrću.

I Rec Cloud je tu izgubio život. Napokon je platio za svoje zločine. Umro je krkljajući, iskolačenih očiju...

Nikada se neće saznati tko je ubio Jeffa Inquirea. Ali, zar je to i važno? U toj se zemlji već odavno pokrenula lavina, i više nitko nije razmišljao o pravim uzrocima.

Jasonovi su revolveraši izginuli ne pustivši ni glas. Nije prasnula nijedna vinčesterka, nije opalio nijedan kolt. Indijanski su noževi odlučili borbu, koja se brzo završila.

Tolden i Yerb su šutke stajali pred stupovima. Vidjeli su smiješak na Kinzinovu i Heotinu licu, i to im je bila gotovo utjeha. Nisu vidjeli unakažena tijela ni rane iz kojih više nije tekla krv; vidjeli su samo lica dvoje ljudi kojima je smrt donijela olakšanje i spas.

Harry Tolden je zagrlio dječaka.

Međutim, slutio je da je Yerb već očvrsnuo, da je postao grub kao i život u toj zemlji, grub kao mržnja između Indijanaca i bijelaca, koja ipak nije bila tako jaka da potpuno protjera ljubav.

To su dokazali Kinzin i Heoti. Mržnja ih je uspjela ubiti, ali ne i razdvojiti.

...

Tolden je još uvijek držao ruku na Yerbovu ramenu. Činilo se kao da ga više ne namjerava pustiti, kao da ne želi ponoviti ono što je učinio njegovim roditeljima. Jer, napustio ih je u kobnom trenutku!

Lice mu je bilo potpuno bezizražajno kad ih je pokušao zaustaviti jedan revolveraš, jedini koji je izbjegao pokolj, zahvaljujući tome što je Jasonu bio potreban na ranču.

Tolden sasvim hladnokrvno opali. S njegova boka lizne plamen.

Revolveraš zastenje, ispusti kolt, i okrene se oko osi kao da je igračka.

Više ih nitko nije pokušao zaustaviti.

Kauboji su opazili da je poginuo posljednji revolveraš, pa su se plaho povukli.

Oko ranča su se pritajili Indijanci. Stotine ratnika.

Na polasku Harry Tolden je zamolio Sammaotha:

— Pričekaj malo! Neka dječak vidi kako umire ubojica njegovih roditelja i sestre! Pričekaj da uklonimo najgoreg

neprijatelja mira! Tada započni svoju borbu. No, dopusti nam da to učinimo, inače nećemo naći mir!

Sammaoth je to shvatio i suglasio se s bijelcem. Stoga je obuzdao svoje ratnike i dao bijelcima još jedan sat vremena, jedan sat pošte.

Jason Inquire začuje teške korake na stubama, koji su se nezaustavljivo približavali.

Malo prije toga je čuo hitac, i već je naslutio da je ostao sam.

Katkad se nasluti da se nezaustavljivo približuje kobna sudbina, nasluti se što će se dogoditi, a ipak se ne može ništa izmijeniti. Tako se osjećao i Jason Inquire. Bio je iscrpljen, iznuren ognjem mržnje i osvete.

Tri puta je bio kraj onih stupova i gledao ono dvoje ljudi kako podnose muke što ih je izmislio. Vidio je da su sve bliže smrti, da će platiti životom zbog njegovih sinova. Međutim, nije ga ispunilo zadovoljstvo. Nije se, čak, osjećao ni pobjedonosno. Ostala je neka grozna praznina. Znao je da je sve bilo uzalud.

Vrata se naglo otvore, pošto je Harry Tolden udario o njih nogom.

Bivši Kinzinov predradnik, blijed i grozničavih očiju, zastane na pragu. Ruka mu je još uvijek počivala na dječakovu ramenu.

— Evo, sinko — reče mirno — ovo je ubojica tvog oca, tvoje majke, tvoje sestre, tvog sela! Dobro ga pogledaj. Vjeruješ li da se u jednom jedinom čovjeku može skrivati toliko zla, toliko surovosti i nečovječnosti? Ne bi to vjerovao da se nisi uvjerio na svoje oči! Mislim da imaš pravo vidjeti kako ovaj čovjek završava svoj bijedni život, unakažen mržnjom!

U desnoj je ruci držao kolt a kažiprst mu se nalazio na okidaču.

Revolver je bio uperen u rančera, koji ni načas nije skidao pogled s dječaka.

— Sada — reče Harry Tolden glasom britkicom poput stakla. — Sada ćeš, Yerb Kinzin, vidjeti kako umire ubojica!

— Ne! — prošapće dječak. — Ne čini to! Ti nisi ubojica, Harry! Molim te, ne pucaj. Molim te, Harry...

Jason se nije micao. Zurio je u dječaka, koji je preklinjao Toldena neka ga poštedi.

Rančer je to čuo, ali nije mogao shvatiti. Kroz glavu su mu prolazile grozničave misli. Kao da je najednom popustio grč u kojem se svo vrijeme nalazio.

Iznenada je vidio sve koji su poginuli, sve one grozote koje se više ne mogu ispraviti. Ti ljudi, koji su umrli zbog njegove mržnje, više ne mogu oživjeti.

Ni Jeff ni Nat više ne mogu ustati iz groba.

Kao da se budim iz duboke nesvijesti, mislio je rančer, ili kao da sam dosad bio slijep pa sam iznenada progledao.

Zaboga, što sam učinio?!

Harry Tolden pogleda dječaka, koji je priljubio uz njega svoju crnokosu glavu, pun pouzdanja u svog odraslog prijatelja i neizmijerno mu odan, njemu... oličenju dobrote.

— Da to ne učinim? — promrmlja Tolden.

Yerb ga pogleda i zaniječe glavom.

— Ne, Harry, nemoj!

— Dobro — Tolden duboko udahne. Neka živi sa svojom krivnjom! Ako misliš da bi to bilo ubojstvo...

— Da, Harry to je ubojstvo! Tko god ubije čovjeka, ubojica je. Mi nemamo pravo to činiti. Cantona mi je to često objašnjavao.

Izadoše.

Jason je zbunjeno gledao za njima, više ne shvaćajući život koji je proživio.

Kad su izašli na svjež noćni zrak, Tolden se najednom osjećao čistim, kao da je s njega otpala prljava kora.

— Zahvalan sam ti, sinko — promrmlja — što si to zatražio! Po čemu se razlikuje pravedno ubojstvo od nepravednog? Postoji li, uopće, razlika? Jason Inquire smatra, zacijelo, da je ispravno i ono što on čini, pa ne možemo ukloniti to zlo ako budemo postupali kao i on!

Uto iza njih prasnu hitac. U kući.

Tolden čvršće prigrli dječaka.

Napustiše ranč i nestadoše u tamu.

K R A J

JOHN KIRBY

PROTIV VLASTITA OCA

I

Tamy Woodard je stajala u sjeni pred poštanskom stanicom i promatrala krajolik. Ostali su putnici ušli u stanicu da se zaštite od vrućine. Bilo je tiho.

U daljini se pojave dvojica muškaraca. Kad su se približili na puškomet, Tamy opazi da jedan jaše, a drugi pješaci i već se jedva drži na nogama. Jasno se vidjelo da je svezan i da ga jahač tjera neka ubrza korak.

Zarobljenik se iznenada sruši. Nije se micao.

Tamy vrisne.

— Što je, gospođice? — upita Harold Baker, upravitelj stanice. — Nije vam dobro?

— Pogledajte! — Djevojka pokaže prema muškarcima.

Zarobljenik je napokon uspio ustati. Ali, prešavši dva-tri metra, ponovno se sruši.

Jahač ga udari sačmaricom i počne vući za sobom kroz prašinu, dokle god nije ustao i zateturio za konjem.

Udoše u dvorište. Jahač klizne iz sedla i pažljivo se ogleda. Bio je visok i mršav. Nisko o desnom boku nosio je revolver. U ruci je držao sačmaricu.

— Tko upravlja ovom stanicom? — zapita.

— Ja — javi se Harold Baker.

— Ja sam Slim Murray. Želim se prvom kočijom odvesti u Pistol Flatts. Je li to moguće?

— Ako možete platiti, svakako.

— Kad kreće kočija?

— Za četiri sata.

— Zašto tako kasno? — Murray pogleda prema zapadu. — Moram što prije stići u Pistol Flatts.

— Bolje je da pričekamo noć. Zbog Indijanaca.

— Zar su toliko opasni?

— Da, ponovo su na ratnom pohodu. Nikad se ne zna gdje su i kada će napasti. Sasvim iznenada iskrсну.

Slim priđe otvorenim vratima i zaviri u kuću. Ugleda troje putnika; dvojicu muškaraca i jednu ženu, i upita Bakera:

— Jesu li to svi?

U istom trenu skrenu iza ugla dvojica muškaraca i zastanu pošto im Slim zaprijeti sačmaricom.

— Hej, što to znači? — srdito progunda Baker. — Dovedi ste ovamo zarobljenika, ispitujete me i prijetite mojim ljudima puškom.

— Kako se zovu ova dvojica? — upita Slim ne skidajući kažiprst s okidača.

— Abe Newton i Red Archer. To su kočijaš i njegov pratilac.

— Dobro. — Slim polako spusti pušku i pogleda Tamy, koja je upravo htjela pomoći zarobljeniku. — Ne treba da ga žalite. On je ubojica.

— Ubojica? — Djevojka ustukne.

— Da, a moj je zadatak da ga dovedem u Pistol Flatts, gdje ga očekuje

uže. — Slim zavrne kaput i pokaže petokraku zvijezdu na košulji. — Ja sam šerif u Pistol Flattsu.

— A zašto ste mu stavili omču oko vrata? — upita Tamy. — Tako se ne postupa ni sa životinjama.

— To je samo mjera opreznosti. Morao sam to učiniti, inače bi me već ubio.

U međuvremenu su izašli i ostali putnici.

— Zove se Rance Collin — nastavi šerif. — No, zovu ga i Laredo.

— To sam ime već čuo. — Baker protrlja bradu — Opasan je.

— Da, vrlo opasan — potvrdi šerif i izvuče revolver iza pojasa od hlača. — To je njegov kolt. Vidite li ove ureze? Za svakoga ubijenog po jedan. Posljednji je urezao prije dva tjedna. Zbog toga ga vodim u Pistol Flatts.

— Čuo sam o tome — umiješa se Red.

— I? — Šerif se polako okrene.

— Nije potpuno sigurno da je Laredo krivac — oprezno reče Archer.

— Naravno da jeste! — Murrayeve oči ljutito bljesnu. — Svi su građani vidjeli kako je ustrijelio toga čovjeka.

— Meni bi bilo milije da unajmite konja i tako odvedete svoga zarobljenika u Pistol Flatts — promrmlja Baker. — Putnicima nije ugodno društvo ubojice.

— Platit ću karte — odvrati šerif, pa priđe Collinu i grubo ga podigne na noge. — Ulazi u kuću, pseto! Do polaska kočije imamo još nekoliko sati vremena.

Zateturavši prema vratima, Rance načas pogleda Tamy i promrmlja:

— Svidate mi se, gospodice.

Šerif ga istog trena gurne puškom.

Djevojka je bila ljuta što je pocrvenjela zbog Collinovih riječi.

Rance sjedne na pod, a šerif ga priveže o željeznu prečku koja se protezala duž šanka.

Laredo primijeti da ga putnici promatraju s mržnjom. Slutio je što misle o njemu, ali im nije zbog toga zamjerao. Jer, svatko vjeruje više onome koji nosi zvijezdu nego onome na čijim su rukama lističine.

I Tamy uđe u zgradu, pa sjedne za stol blizu šanka. Kriomice je promatrajući, Laredo se pitao da li bi mo-

gao nekako iskoristiti djevojku. Mora pobjeći šerifu prije nego što stignu u Pistol Flatts. Kad se jednom nađe u zatvoru, više mu nema spasa; objesit će ga zbog ubojstva koje nije počinio.

Šerif se podrugljivo osmjehnu.

— Kočija kreće tek u sumrak. U Pistol Flatts stići ćemo tek sutra u podne. Dakle, nepredviđeno si dobio još nekoliko sati života.

— Zedan sam — reče Laredo umjesto odgovora.

— Objesit će te na najviše stablo — mirno nastavi šerif. — Sam si kriv, Rance. Ja sam te upozorio. Svatko se ponekad mora pokoriti jačemu. Međutim, ti si smatrao da si svemoćan. Sada vidiš što si.

— Ja sam uhapšenik, pa moraš tako i postupati sa mnom — promrmlja Collin. — Onda, hoću li dobiti vode, ili neću?

— Ne izigravaj heroja. Moji živci nisu baš čvrsti. Mogao bih...

— Ti si običan kojot! — promrsl Laredo. — Prava je sramota što nosiš zvijezdu.

— Ja samo obavljam svoju dužnost — odvrati šerif i pokaže prema putnicima. — Svi oni znaju da si ubojica, Rance. Eto, ni djevojka te više ne gleda. Ni od nje ne možeš očekivati pomoć. Ipak ću motriti na nju.

Šerif ustane i sjedne pored djevojke. Sačmaricu stavi na stol tako da je cijev bila uperena prema Laredu.

Baker donese bocu viskija i upita, pogledavši zarobljenika:

— Da i njemu nešto dadem?

— Što se mene tiče, možete — odgovori šerif. — Ali budite oprezni! Lupež je premazan svim mastima.

— Bez oružja nije opasan — promrmlja Baker, i plašljivo doda. — Oduzeli ste mu sve oružje, zar ne?

— Naravno. Ne bih mu ostavio ni britvu. Sretan sam što sam ga uopće uhvatio. Umalo mi je pobjegao. Da mu nisam ustrijelio konja, zauvijek bi bio nestao u brdima.

— Hrabri ste — umiješa se Tamy.

— Zašto?

— Zato što ste ga progonili iako posvuda ima Komanča.

— Pa sad, nisam osobito plašljiv — odvрати šerif i popije nekoliko gutljaja viskija.

— Mrzite Rancea, šerife?

Pitanje je bilo tako iznenadno da je načas šutio. Onda upita:

— Odakle vam takva pomisao?

— Moje riječi ne smijete shvatiti preozbiljno, šerife. — Djevojka se nasmiješi. — Nisam vas uvrijedila?

Šerif kao da više nije bio raspoložen za razgovor s djevojkom. Ustane i priđe šanku.

— Zašto ne odgovorite gospodici, šerife? — progunda Red Archer. — Ja sam, doduše, čuo da je Rance Collin ubojica, ali to još nije razlog da ga vučete za sobom poput goveda.

— Pripazite na jezik, Archeru! — Šerif se okrene nevjerovatno hitro, držeći u desnici sačmaricu. — Neću vam dopustiti da me vrijeđate. Radije se pobrinite da što prije krenemo.

— Što to znači? — Archer je ukočeno sjedio. — Zar ste poludjeli? Kako se usuđujete prijetiti mi puškom?

— Možda ste njegov prijatelj — odvрати šerif. — Možda ga želite osloboditi. Ja vas opominjem! — Napne kokot, prelazeći pogledom po putnicima. — Čim primijetim bilo što sumnjivo, pucat ću. Ako netko od vas namjerava pomoći Collinu, neka odmah odustane.

Svi su šutjeli i netremice ga gledali.

— Smirite se, šerife — javi se kockar Ryck Stout. — Archer nije tako mislio. Zašto bismo se međusobno borili, kad ćemo uskoro dijeliti i dobro i zlo? Komandči će se obradovati ako se pobijemo.

— Znaite li rukovati revolverom? — progunda šerif.

— Znam.

— A vi? — šerif pogleda niskoga, debelog muškarca koji je sjedio kraj Stouta. Izgledao je kao nakupac stoke.

Ted Barlowe se trgne i tiho odgovori:

— Ako baš bude potrebno, poslužiti ću se koltom.

— Onda nam se ne može ništa dogoditi. — Šerif udari Lareda čizmom u rebra. — Hej, ti! Sutra će ti odzvoniti. Visjet ćeš. Kako ti se to sviđa?

— Zetlan sam — reče Laredo.

Baker donese vrč vode i htjede ga dodati uhapšeniku.

— Čekajte! — uzvikne djevojka. — Ja ću mu dati vode.

Načas se činilo kao da će šerif spriječiti djevojkicu, ali onda ravnodušno sliježe ramenima.

Laredo je pio kao da umire od žeđi, ne obazirući se na šerifovo podrugljivo smješkanje. Promatrao je djevojkicu, koja je čučnula kraj njega. Izraz njenih očiju ulijevao mu je nadu.

Ali, zašto bi mu pomogla baš ta djevojka koju nikad dotada nije vidio? Ne zna ni njeno ime. Osim toga, smatra ga ubojicom.

— Hvala — promrmlja.

Djevojkicu šćepaju za ramena dvije grube ruke.

— To je dovoljno! — promrmlja šerif, podigavši je. — Ne dopustite Collinu da vas nagovori da mu pomognete. On je ubojica, pa će i opet ubiti, ako mu se pruži prilika. Ne zamjeram vam zbog vašeg ponašanja, očito je da stižete s istoka i ne znate ništa o ovdšnjem životu. U ovoj zemlji vladaju drugačiji zakoni negoli u Chicagu ili Bostonu.

— Ne vjerujem da je Rance Collin ubojica. — Djevojka se srdito istrgne iz šerifovih ruku.

— Slušajte, gospodice! U vašem je interesu da takve izjave zadržite za sebe.

Zanoćilo je.

Djevojka je zamišljeno gledala preda se.

Ted Barlowe izvuče sat iz džepa.

— Kada krećemo?

— Za pola sata — odgovori Abe Newton, motajući cigaretu.

Stout izvadi karte i upita:

— Tko je raspoložen za igricu, dvije? Odmah mu se pridruže Ted Barlowe i Red Archer.

Rance osjeti na sebi djevojin pogled. Djevojka mu namigne, i to opet probudi u njemu nade. Tada pogleda prijeteću sačmaricu.

— Bez gluposti, Laredo! Moj će me tak biti brži — progunda šerif.

Zvačalo je poput smrtne osude.

...

Noć je bila zvjezdana. Cesta je krivudala kroz brda.

Vozili su se već četiri sata. Iza njih se kovitlala prašina.

U kočiji je bilo zagušljivo. Šerif je, kao i uvijek, držao pod rukom sačmaricu. Kraj njega je sjedio Rance. Nastojao je zaspati, ali su ga raskrvaljene ruke tako boljele da nije mogao oka sklopiti. Povremeno je pogledavao djevojku, koja mu je sjedila sučelice i spavala.

Neprekidno je promatrao revolverski držak što je virio iz šerifovih korica. Treba samo da ga povuče! Međutim mogli bi se umiješati Stout, ili Ted Barlowe; poslije svega što su čuli smatraju ga zločincem.

Kockar kao da je odgonetnuo njegove misli. Optipa deringer u rukavu i promrmlja:

— Pamet u glavu!

Laredo tiho prekune. Pokušao se smiriti, ali nije mogao; sa svakim je kilometrom sve bliže vješalima.

— Kako dugo ste ga progonili, šerife? — zapita Barlowe.

— To se vas ne tiče.

— Zašto ste tako neljubazni?

— Ne sviđa mi se kad me netko ispituje.

Ryck Stout obriše oznojeno čelo i nastavi, kao da ga sve to zabavlja.

— Vi ste vrlo odlučan samouvjeren čovjek šerife. Međutim, ovdje pretjeranom ponosu nema mjesta. Ovdje smo mi vama potrebni koliko i vi nama. Zar ćete se sami boriti protiv Komanča?

— Još ih nema — odvrati šerif.

— Mogu se pojaviti svakog trenutka — promrmlja kockar i iznenada se u njegovoj desnoj šaci stvori deringer. Vidjevši šerifovo zaprepaštenje, osmjehne se i reče: — Eto, to je vrlo jednostavno, šerife. Mogao bih vas ustrijeliti i osloboditi zarobljenika. Što mislite o tome?

— Spremite oružje! — Šerif podigne sačmaricu.

— U škripcu ste, šerife. — Stout ga je netremice gledao. — Kad bih htio, mogao bih vas sada ustrijeliti. — Nasmiје se. — No, ja to neću. Ja sam pošten kockar. a ne razbojnik.

Deringer nestane u rukavu.

Ted Barlowe odahne; već je pomislio da će biti borbe.

— Ne pokušavajte to više nikada. Stoute! — gnjevno reče šerif. — Idući put ću vas ubiti, bez obzira na šalu. Još nikada niste bili tako blizu smrti kao u ovom trenutku.

Laredo tek sada primijeti da se djevojka probudila.

— Kako se osjećate, Colline? — upitala ga je.

— Loše.

— Je li istina da ste nekoga ubili?

— Istina je.

— Zašto?

— Zato što sam bio prisiljen.

— Gluposti! — umiješa se šerif. —

Bilo je to hladnokrvno umorstvo. Svi su vidjeli. — Podigne ruku o koju je Laredo bio privezan. — Lisičina ćeš se osloboditi tek kad ti stave omču oko vrata. Čak i ako mi se na putu nešto dogodi, to ti neće pomoći jer se lisičine mogu otvoriti samo odgovarajućim ključem, a njega sam bacio.

— Je li ubio utjecajnog čovjeka? — upita djevojka.

— Zašto to pitate?

— Pa, čudna mi je ta vaša pretjerana revnost. To nije samo želja da se napreduje. Ja sam, doduše, dugo živjela na istoku, ali znam se služiti glavom. Vaša igra je prijava, šerife.

Šerif podigne ruku da pljusne djevojku, ali se predomislila.

— Zašto oklijevate, šerife? — izazovno upita djevojka.

— Jednog dana ćete se pokajati zbog toga.

— Je li to prijetnja?

— Svakako — dobaci Laredo. — Čuvajte se toga tobožnjeg šerifa, gospodiце. On je običan revolveraš Slim.

— Hoćeš li već jednom umuknuti, prokleti lupežu? — Šerif nemilosrdno udari uhapšenika.

Prije nego što je Rance stigao odgovoriti, Red Archer vikne:

— Deset minuta odmora!

Kočija se zaustavila na obali uske rječice.

Serif natjera Lareda u vodu. I ostali izadu iz kočije.

Noć je bila vrlo tiha.

— Koliko je još kilometara do Pistol Flatts? — zapita Ted Barlowe.

Abe, koji je čučao na obali, promrmlja:

— Ako nas ništa ne omete, nekoliko sati.

Djevojka se napije hladne, bistre vode i maramicom obriše lice. Krišom je pogledavala šerifa Murraya. Mora biti brza ako želi da uspije.

Nije mogla sebi objasniti zašto se upušta u sve to. Tko je uopće taj Rance Collin? Nazivaju ga ubojicom i žele ga objesiti. Možda imaju pravo.

Serif je poveo zarobljenika na obalu. Kad se našao kraj nje, strelovito mu izvuče revolver iz korica.

Prije nego što je šerif mogao nešto poduzeti, Laredo ga sruši. Otkotrlja se u vodu. Serif se uspije izvući iz Laredova zagrljaja, podigne sačmaricu i udara ga.

— Stoute! — vikne šerif. — Zašto ništa ne učinite, Stoute?

Rance se očajnički borio. Odlučio je iskoristiti priliku. U pitanju je bio njegov život. Baci se na šerifa i zagnjuri mu glavu u vodu.

— Stoute! — zakrklja šerif.

Kockar povuče deringer i uperi ga u Lareda. No, prije nego što je mogao opaliti, djevojka ga udari revolverom po desnoj podlaktici i izbije mu oružje iz ruke.

Stout je pogleda iznenađeno.

— Polako! — upozori ga djevojka. Vidjevši da se uznemirio, zaprijeti mu revolverom.

Debeljko samo zaklima glavom.

Abe Newton i Red Archer zapanjeno su promatrali djevojku.

— Zar ste poludjeli, gospodice? — promrmlja Abe. — Ako sviđa šerifa, Laredo će nas sve pobiti.

Djevojka je šutjela. Nije htjela raspravljati, a nije bila ni onako hladnokrvna kao što se činilo. Od straha joj

se steglo grlo. Vidjela je da šerif dobiva bitku. Laredo je bio suviše iscrpljen.

Serif udari Lareda sačmaricom po šiji. Zarobljenik zastenje i sruši se, a šerif ga izvuče na obalu.

Vidjevši da je pokušaj propao, djevojka spusti revolver.

Pride joj Stout i oduzme oružje.

— Glupačo. kako ste se mogli upustiti u takvo što?! Serif će vas zbog toga strpati iza rešetaka.

Serif je tako zurio u djevojku da joj se ledila krv u žilama.

— Upozorio sam vas — promrmlja naposljetku.

— Nisam vas poslušala. — Djevojka aliježe ramenima. — Što sada?

— Poći ćete sa mnom u Pistol Flatts. Pred suca.

— Nećete valjda i mene objesiti? — odvrati mu podrugljivo.

— Možda i hoću.

— Vi mi prijetite?

— Ogriješili ste se o zakon, pa ćete snositi posljedice. Hajde, krenite!

Serif grubo uhvati djevojku za rame i gurne je prema kočiji. Bila bi pala da je u posljednji čas nije pridržao Ted Barlowe.

— Gdje je moj revolver? — zapita šerif.

— Evo vam ga! — Stout mu pruži oružje.

— Mislilo sam da se mogu pouzdati u vas, no vi ne možete savladati ni ženu.

— Odakle sam mogao znati da će vam oteti revolver? Iskreno rečeno, jednom šerifu to se ne bi smjelo dogoditi.

— Dobro... pogriješili smo obojica.

Krajolik se izmijenio; sada su se vozili ravnicom bez raslinja.

Rancea je boljelo cijelo tijelo. Obeshrabrio ga je neuspjelo pokušaj. Sada je bila vrlo mala vjerojatnost da neće visjeti.

Serif, koji je pregledavao sačmaricu, reče:

— Dobro je što sam imao pušku, Rance. Inače bi me bio savladao.

— Koliko ćeš dobiti za moju glavu? — upita Laredo.

— Dovoljno da mi savjest bude mirna. Nisi smio povući revolver. Taj hitac će te stajati glave.

— Dobro znaš da je to bila samoobrana.

— Ništa ja ne znam! Ja samo obavljam svoju dužnost. Porota te osudila na smrt vješanjem i meni naredila da izvršim presudu. Jesi li kriv ili nisi, to me ne zanima. Za to je nadležan sud.

— Pah! Sud koji se može potkupiti, ne smatram nadležnim. Svi su bili protiv mene zato što sam lutalica. Svi se dobro sjecaju da sam mladića nekoliko puta upozorio. Glupan me nije poslušao. Kad je posegnuo za revolverom, morao sam se braniti. Bila je to samoobrana, Slime.

— To je tvoja verzija. Ja sam čuo i onu drugu — promrmlja šerif.

— Kako dugo nosite zvijezdu, šerife? — iznenada upita Stout.

Zavlada muk. Svi se zagledaju u Slime.

— Onda? — ponovi Stout, kad nije dobio odgovor.

— Nije baš dugo šerif — ogласi se Laredo. — Oko pola godine. No, za to vrijeme strpao je u zatvor više ljudi nego itko. Budite oprezni, Stoute! Šerifu se ne sviđa kad ga se zapitkuje. Neugodne sugovornike šalje u zatvor, ili na drugi svijet.

— Umukni! — prosikće šerif i gurne ga sačmaricom. — Dosta mi je tvojih kleveta. Pisneš li još, nećeš živ stići u Pistol Flatts.

— To... to se ne bi usudilo — promuća djevojka.

— Mislite? Na vašem bih mjestu radije razmišljao o tome što ću kazati sucu Warrenu. Zar vam se sviđa pomisao da dospijete u zatvor?

Djevojka htjede srdito odgovoriti, kadli se začuje brz topot kopita. Prusne hitac, pa još jedan.

— Komanči! — dovikne s kočije Red Archer.

Indijanci su se približavali sa svih strana. Pomovo odjeknu hici. Jedno se tane zabije u bok kola.

Ted Barlowe se uhvati za rame i, problijedjevši, klizne sa sjedala. Između prstiju curila je krv.

Stout izvuče revolver i nasumce počne pucati prema sjenkama jahača.

Abe je šibao konje i vikao iz svega glasa. Ako Komanči zaustave kočiju, svaki će otpor biti uzaludan.

Red Archer popne se na krov, gdje se nalazila prtljaga. Pucao je iz puške što je brže mogao.

— Ležite na pod! — naredi Rance djevojci, a kako se djevojka nije pomakla, uhvati je za ruku i povuče dolje.

Iznad njih fjučkali su meci i zabijali se u drvo. Kočija je poskakivala.

Uto se u ravnici s prozorom pojavi nekoliko jahača na pjegavim konjima, htjeli su pogoditi zaprežne konje. Šerif podigne sačmaru i opali, pa još jednom.

Komanči su se zbunili.

I Stout je pucao.

Ted Barlowe je ležao na podu i stenjao, iako ga je metak samo okrnurio. Djevojka je bila vrlo pribrana.

— Možemo li se spasiti, Laredo?

— Tko to zna? — Collin sliježe ramenima i upozori: — Ma što se dogodilo, ostanite u kočiji i pritajite se.

Trzne lancem.

— Što hoćeš? — Šerif osjeti trzaj na lijevom zglavku.

— Daj mi oružje! — zatraži Laredo.

— Ne, to bi bio prevelik rizik.

— Moja je municija pri kraju, šerife — dovikne s krova Archer. — Imate li zalihu?

A onda odjekne krik.

— To je Archer! Pogodili su ga! — reče šerif. Trzale su mu se usne.

Kraj prozora proleti Archerovo tijelo.

— Propali smo, Slime, ako se ne urazumiš. — Laredo uhvati šerifa za prs luk. — Oslobodi mi ruku i daj mi revolver!

— Ne mogu.

— Zašto, Slime?

— Već sam ti kazao da sam bacio kijuč.

Collin se razbjesni. Kočija poskoči preko kamenâ, pa on naleti na Stoutu. Povuču za sobom šerifa, koji se jedva držao na nogama. Prije nego što ga je šerif mogao spriječiti, Laredo izvuče iz njegova pojasa svoj revolver,

— Rance, ja...

— Radije pucaj na Komanče! — pre-
kine ga Collin i otvori vatru kroz pro-
zor.

Jedno tane okružne šerifa, on jaukne
i izdere se:

— Ustanite, Barlowe! Zor želite po-
kloniti komančima svoj skalp?

— Naravno da ne želim.

— Onda se ponašajte kao muškaraci!
Što će vam revolver ako ga ne znate
upotrijebiti?

Nakupac ustane.

Abbe Newton još je tjerao konje, ali
je bilo jasno da ne mogu pobjeći Ko-
mančima.

— Stoute, imam zadatak za vas —
reče Laredo.

— Kakav?

— Zamijenite Archera na krovu. Mo-
žete li?

— Hej, tko ovdje zapovijeda? — pro-
gunda šerif. — Ja ili ti?

— Naravno da mogu — odvratí Stout.
ne obazirući se na šerifa. — Počehna
mi je puška!

— Slim, daj mu sačmaricu.

Šerif šutke posluša Collina. Uvidio
je da ovaj više zna o takvoj borbi.

— Vi uzmite revolver i zamijenite
Stouta — reče Laredo oznojenom Bar-
lowu. — Ne dopustite Indijancima da se
suviše približe, razumijete?

Barlowe šuteći klimne glavom. Vi-
dio je kockara kako se izvlači kroz pro-
zor. Počne pucati na Komanče koji su
mahali puškama.

U isto vrijeme pripucaše Murray i
Laredo. Njihovi hici prorijede napada-
če.

S krova se oglasi Stoutova sačmaric-
a.

Prestrašeni žestokom pucnjavom, ko-
nji brže povuku kočiju. Ali nisu mogli
umaći progoniteljima.

Ted Barlow iznenada klone, nagne
se kroz prozor i padne van.

Djevojka vrisne i grčevito uhvati La-
redo za ruku.

— Moramo izaći iz kočije, Rance. U
protivnom čemo svi biti mrtvi — vikne
Slim. — Taj prokleti Newton tjera konje
kao da je poludio!

Komanči su stezali obruč oko kočije,
koja se sada kretala osjetno sporije. Pu-
cao je još samo Ryck Stout.

Izenenada prednji kotač naleti na ve-
lik kamen. Laredo odleti u suprotan
kut. Kočija se okrene i tresne svom
 snagom o topolu.

Laredo padne na pod. Pred očima
mu zatiraju krugovi. Potraži revolver,
koji mu je ispao, pa gurne Slima. Me-
đutim, šerif se ne pomakne.

Kočija se raspala. Dva su konja bila
ubijena a ostali su pobjegli.

Laredo ustane i pogledom potraži dje-
vojkicu. Djevojka se pri padu ozlijedila;
rana na glavi je krvarila, ali nije bila
opasna.

— Gdje su Komanči? Stout?

Upravo kad se Laredo htio izvući iz
kočije, opazi desetak sjenki koje su se
zaustavile kraj topola.

Komanči su se približavali s uperenim
puškama.

Možda odustanu kad opaze da je ko-
čija uništena? Laredo je ležao kao da
je mrtav. Bojao se da ga ne iznevjere
živci.

Prestravio se kad je jedan Komanč
posegnuo za lisčinama i nekoliko puta
povukao lanac. Ratnik nije shvaćao za-
što su Laredo i Slim svezani jedan za
drugoga. Naposlietku se okrenuo, pre-
skočio razbijen kotač i počeo pregled-
avati prtljagu, koja se rasula svuda
uokolo.

Laredo odahne i napola otvori oči.
Komanč, visok i mišićav, u desnoj je
ruci držao novu vinčesterku. Njegovi
su suplemenici ostali po strani i glas-
no raspravljali.

Indijanac se okrene, progunda nešto
i podigne sa zemlje šerifovu sačmar-
icu. Ostali mu pritrče i začuđeno poč-
nu opipavati skraćenu cijev. Valjda još
nisu vidjeli takvo oružje.

Nakon nekog vremena priđu konjima
i uzjašu. Ubrzo ih proguta noć.

Collin pričeká još nekoliko minuta
i tek se tada izvuče iz razbijene kočije.

Šerif se još uvijek nije micao. La-
redo se nagne nad njega i zaprepaste-
no trgne.

Slomio je vrat!

U Laredu se nešto zgrči. Danima je
razmišljao kako bi se riješio svoga ču-
vara, a sada... kad se to dogodilo...
nije bio zadovoljan. Nitko neće povje-
rovati da je šerif umro na taj način;
to zvuči vrlo navjerojatno.

A onda najednom shvati da se ne može odvojiti od šerifa. Mora ga ili vući sa sobom, ili...

Ukoči se začuvši sasvim tih šušanj. Oprezno posegne za revolverom i napne kokot. Zar su se Komanči vratili? Hitro se okrene i podigne oružje.

— Ne pucajte! — uzvikne Ryck Stout i dignu obje ruke. Njihao se. Lice mu je bilo krvavo a odijelo poderano i prljavo. Izgledao je kao da ga je pregazilo stado goveda.

— Onda, Stoute? Jeste li još na šerifovoj strani?

— Nisam. Što me se tiče šerif? Želim pobjeći odavde prije nego što se vrate Komanči.

— Kako ćete pobjeći? Bez konja ste propali.

— Što je sa šerifom? — Kockar se približi i sjedne na napuklo rudo. — Mrtav.

— Da.

— Vi ste ga...

— Mislite da sam ga ja ubio. Ne, nisam. Slomio je vrat.

— Vrat? — Stout se nasmije. — Odlično, Colline. Htio je vas objesiti, a sada je njega odnio davo. Valjda niste zbog toga žalosni?

— Kako da se riješim lišćina?

— To nije problem. — Stout mu dobaci džepni nož.

— Što ću s time?

— Oslobodit ćete se Slima. On više ništa ne osjeća.

— To neću.

— Kako hoćete. — Ryck Stout uzdahne i ustane. Ugledavši djevojku, iznenađeno uzvikne. Klekne kraj nje i prinese joj ustima čuturicu s viskijem.

Ubrzo je progledala a odmah zatim oprezno sjedne. Boljela ju je glava, a u ušima joj je šumjelo kao da je kraj vodopada.

— Gdje su... Komanči?

— Otišli su — odgovori Stout i pomogne joj da ustane. — No, opasnost još nije prestala. Progonit će nas ako opaze da smo preživjeli.

Djevojka klimne i priđe Collinu, koji je sjedio na tlu.

— Šerif je slomio vrat — objasni joj on. — Nisam ga ubio.

— Koliko ima do Pistol Flatts? — upita Stout.

— Tridesetak kilometara. Kad se pješaci, to je proketo daleko.

— Ipak, ne možemo ostati ovdje i čekati da nas pronađu Komanči. Predlažem da odmah krenemo.

— Pođite s djevojkom — promrmlja Laredo. — Moram se osloboditi Slima.

III

Napokon su stigli na vrh brda potpuno iscrpljeni. Sjednu na zemlju i zagledaju se prema istoku. Dosad nisu primijetili progonitelje.

Rance Collin nije vjerovao da su se otarasili Komanča. Slutio je da je mir varljiv. Svugdje može vrebat protivnik.

I Ryck Stout se osjećao neugodno. Grčevito je stezao Archerovu pušku.

— Vidite li što, Colline?

Ovaj zaniječe glavom. Pogleda Tamy, koja je sjedila kraj njega. Nije joj znao ni ime, ali je bio zabrinut za nju.

Zamijetivši njegov pogled, djevojka se namjehne.

— Ne brinite, izdržat ću.

— Nemamo velikih izgleda da pobijedimo u ovoj neravnopravnoj trci — promrmlja Collin i ustane.

Što će biti s njim kad stigne u Pistol Flatts? Ljudi će ga okriviti da je ubio šerifa; neće mu pomoći ni njegova dva svjedoka.

— O čemu razmišljate, Laredo? — zapita Tamy.

— Ni o čemu posebno. Pitam se da li je pametno da se vratim u Pistol Flatts. Ljudi će me dočekati s užetom u rukama jer sam osuđen na smrt. Tu ništa ne mijenja činjenica da je Slim mrtav.

— Ali vi ste nevini, zar ne?
— Jesam, u pitanju je bila samoob-
rana. Mladić je pripadao onoj vrsti lju-
di koji uvijek i svugdje izazivaju svađu.
Bio sam prisiljen da ga ubijem.

— Zašto su vas onda osudili?
— Zato što me neki ljudi ne trpe.
Smetam njihovim planovima pa me že-
le ukloniti. Suđenje je bila lakrdija,
bacanje pijeska u oči malobrojnim po-
štenim ljudima. Htjeli su me žigosati
kao ubojicu, i to im je uspjelo. Neće
mirovati dok me ne zgaze.

— Laredo, slušajte: — dovikne Stout.
Collin naglo zastane i osluhne. Čuo
se topot nepotkovanih kopita. Smrkne
se. Najbliže je brdo bilo udaljeno ne-
koliko kilometara. Ne mogu pobjeći Ko-
mančima.

— Sto sada? — zapita Tamy, grče-
vito stežući Laredovu podlakticu.

Stout podigne pušku i opali na Indi-
janca kojega je prvog ugledao.

— Onamo! — vikne Collin, pokaže na
malenu jarugu okruženu grmljem i gur-
ne pred sobom djevojku.

Komanči odgovore vatrom. Zviždali
su meci i zabijali se u pješčano tlo. Jed-
no tane slomi Laredovu petu na čizmi.

Stigli su do jaruge. Collin se priljubi
uza zemlju i ispali dva hica. Sruši dva
mustanga. Treći Komanč projuri kraj
njih.

Stout je klečeći pucao.

Komanči se načas povuku.

— Prokleta ste hladnokrvni, Laredo
— promrmlja Stout, brišući znoj s čela.

— To mogu i ja kazati o vama —
odvrati Collin.

Približavao se nekoliko jahača. Iz nji-
hovah su pušaka bljeskali plamtići.

— Posljednji metak, Laredo! — Stout
zaškrguće zubima, naglo podigne pušku
i opali na najbližeg protivnika.

Ostali projure neprekidno pucajući.
Collin je nasumce uzvratio vatrom, štiti-
teći svojim tijelom djevojku.

Komanči iznenada nestanu u tami.
Collin prijeđe rukom preko lica i spu-
sti revolver.

— Što mislite, hoće li se vratiti? —
zapita Stout.

— Ne vjerujem — odvrati Collin.

— Napadnu li još jednom, nema nam
spasa — promrmlja Stout gledajući pre-
ma istoku. — Uskoro će svanuti.

Collin tek sada opazi da je kockar
krvav.

— Je li opasno, Stoute?

— Nije. Imao sam ja i ružnijih rana.
Na primjer u Ebilinu, kad sam se po-
tukao s četvoricom kauboja.

— Zbog čega putujete u Pistol Flatts,
Stoute? Taj grad nije pogodan za ljude
vašega soja.

— Možda jest.

Nešto u Stoutovim očima natjera Col-
lina na oprez; njegova se ruka spusti
prema revolveru za pojasom.

Stout opazi taj pokret. — Moramo su-
radivati, Rance, barem dok smo po-
trebni jedan drugome.

— A poslije?

— Vidjet ćemo. — Kockar sliježe ra-
menima. — Moramo najprije pobjeći
Komančima.

— Znači, i vi smatrate da sam ubo-
jica.

— Ne. Ali uvjeren sam da je na vašu
glavu raspisana nagrada, a to bi me
moglo privući.

— Vi me nećete predati krvniku, Sto-
ute. — Laredo se osmjehe. — Ne, vi
nikako!

— Tako? A zašto?

— Zato što ću vas prije toga ubiti.
Budite oprezni, Stoute! Brži sam od vas.

Kockar se osmjehe i okrene. Baci
pušku, za koju više nije imao municije,
i reče:

— Krenimo! — Slijedili su ga.

Za dva sata stigoše do rječice.

— Cini mi se da smo se riješili Ko-
manča — promrmlja Stout i počne piti
bistru vodu.

— Moram vam se ispričati — progo-
vori Tamy. — Prestrašila sam se i ni-
sam bila ni od kakve koristi kad su
navalili...

— To je sasvim razumljivo — prekine
je Laredo. — Ne poznajete ovdašnji ži-
vot. Na istoku je sasvim drugačije.

— Rođena sam u ovom kraju, Colline?

— Gdje? — Laredo je iznenađeno po-
gleda.

— U Pistol Flattsu.

— Nikad vas nisam vidio — začuđeno
će Collin.

— Od desete godine živim na istoku,
ondje sam se i školovala. No, onda sam
iznenada zaželjela da se vratim u Pi-
stol Flatts.

— Odabrali ste nezgodan trenutak za povratak. — Laredo protrlja bradu. — Gradani su uznemireni otkad sam ustrijeno onog momka, a još će se više uznemiriti kad saznaju da je šerif mrtav. U Pistol Plattsu žive ljudi koji uništavaju svakoga tko im se suprotstavi. Slim Murray nije bio pravi šerif, već revolveraš kojeg progoni zakon. Međutim, zvijezdu mu je dao čovjek koji vlada gradom.

— Ne razumijem — prošapće Tamy. — Kako se to moglo dogoditi? Zašto to gradani dopuštaju?

— Onaj koji se nalazio iza Slima toliko je moćan da mu se nitko ne može suprotstaviti. Ja sam to pokušao, zato sam zigosan kao ubojica. Mladić kojeg sam ustrijelio sin je toga čovjeka.

— Dakle, vi uistinu imate smolu. — Stout se nasmije. — Sada me više ništa ne čudi. Zar ne bi bilo najbolje da stavite sami sebi omču oko vrata?

— Prepustite to meni — reče Laredo. — Kako se zvao mladić kojeg ste ustrijelili?

— Zasto vas to zanima?

— Radoznao sam. Možda ga poznajem.

— Johnny Woodard.

Tamy vrisne i uhvati Lareda za bluzu. Lice joj problijedi a oči se rašire.

— Sto vam je? — zouni se Collin.

Djevojka spusti glavu i zajeca.

— To je moj brat.

Collin se ukočio, nije se mogao pomaknuti.

U tom času Stout reče:

— Bacite revolver, Colline, ili ću pucati!

Ugledavši u kockarevoj desnici deringer, Laredo ispusti revolver.

— Dovest ću vas u grad kao zarobljenika. — Stout se osmijehne, podigne sa zenilje revolver i napne kokot. — Slim je imao pravo. Visjet ćete!

— Elmo Woodard bit će vam zahvalan — progunda Collin. — Njemu su potrebni ljudi poput vas, ljudi koji obavljaju prljave poslove i ne prezaju ni pred time da pucaju protivniku u leđa.

— Pogrešno! — naruga se Stout. — Neću vas ubiti, samo ću vas dovesti. Sami ste priznali da vas je sud osudio

na smrt. Prema tome, moja ja dužnost da vas predam zakonu.

— Nagrada nije osobito velika — promrmlija Collin. — Moglo bi se dogoditi da umjesto novca dobijete metak.

— Vidjet ćemo!

Krenuše.

Collin se osjećao kao da mu se oko vrata već steže omča.

Pistol Platts bio je gradić na rubu pustinje. Među dvadesetak drvenih kuća uzdizala se samo jedna kamena građevina, u kojoj su bili smješteni šerif i zatvor.

Charlie Laske, upravitelj poštanske stanice, izađe po tko zna koji put na ulicu da pogleda prema rubu grada, gdje se već odavno trebala pojaviti kočija. Uznemireno se počeo po bradi. Već godinama se nije dogodilo da Abe Newton i Red Archer kasne četiri sata. Poznaju ovaj predjel kao svoj džep, poznaju svako stablo i grm.

Laskea je posebno uznemiravalo to što je tom kočijom putovala Tamy Woodard. O njenu se povratku naveliko pričalo u gradu. Elmo se hvalio pred svima da mu se vraća kći i da će, najvjerojatnije, zauvijek ostati ovdje.

Budući da više nije mogao izdržati tu napetost Charlie pohita prema šerifovu uredu, gdje se nalazio Kitt Jobson.

Jobson je bio šerifov pomoćnik; osim toga, Elmova desna ruka. Premda je formalno bio podređen Slimu, imao je veća ovlaštenja od njega. Dokaz su tome bile i njegove svakodnevne posjete Elmu. Nije se znalo odakle je stigao i što je radio ranije, no nitko se nije usudio to ni upitati. Premda Kitt Jobson dosad još nije pokazao zube, mnogi su ga se bojali. Imao je ukočen, hladan pogled, a revolver je nosio tako kao da je s njim srastao.

Kad je Laske ušao u ured Jobson je upravo čistio svoj revolver. Kraj njega se nalazila poluprazna boca viskija.

-- Što je, Charlie?

— Još nema poštanske kočije — odvrati Laske. — Kako kasni već četiri sata, a u njoj je i Elmova kćerka, pomislio sam...

— Dobro — prekine ga Jobson. — Obavijestit ću Elma.

Brzim i uvježbanim pokretima sastavi revolver, spusti ga u korice i šutke izađe.

Elmo Woodard živio je u hotelu; na prvom katu imao je unajmljeno nekoliko soba.

Vidjevši da u njega gori svjetlo, Jobson se popne uza stube. Pokuca, a kad mu je odgovoreno, uđe. Zažmiri, da bi mu se oči privikle na svjetlo.

— Saznao si nešto o Slimu? — zapita Woodard, ponadavši se.

— Nisam, ali sam saznao nešto drugo. Upravo me posjetio Charlie Laske i kazao da kočija kasni. Trebalo je da već odavno bude ovdje.

Elmo Woodard priđe prozoru i zagleda se na glavnu ulicu. Iako pedesetogodišnjak još je bio pun energije i osjećao se mnogo mladim. Udario je gradu i okolici svoj žig. Ne obazirući se na Jobsonove riječi, promrmlja:

— Baš me zanima kad će Slim dovesti toga prokletog ubojicu. Nema ga već dva tjedna. Ako se uskoro nešto ne dogodi, preuzet ću stvar u svoje ruke.

— Slim će uspjeti. — Kitt Jobson se osmjehne. — Dabome, treba mu vremena. Collin je bio u prednosti kada je napustio grad. Osim toga, taj revolveraš dobro poznaje ovaj predjel. Sigurno se povukao u brda.

— Moram se osvetiti zbog Johnnnyjeve smrti — reče Elmo Woodard i okrene se. — Ne mogu dopustiti da mi nekažnjeno ubije sina. Kitt, moramo pod svaku cijenu uhvatiti tog klipana! Ako Slim zakaže, ti ćeš preuzeti taj zadatak. Povedi ljude i dovedi mi Collina. Poludjet ću od toga prokletog čekanja.

— Ne brini, Elmo! Vidjet ćeš Collina na vješalima, i to uskoro. Slim zna svoj posao. Ne radi to prvi put.

— Predugo to traje, Kitt. Milije bi mi bilo da si ti preuzeo taj zadatak. Obojica znamo da je Collin opasan. Muče me zle slutnje. Možda je Laredo postavio zasjedu i...

— Ne vjerujem. Ne zaboravi da poznajem Slima duže nego ti. Godinama smo se družili pa smo imali priliku upoznati jedan drugoga. Slim nije budala, neće slijepo uletjeti u klopku. Uvjeran sam da će uhvatiti Collina.

— Što si ono kazao maločas, Kitt? Kočija kasni?

— Ako hoćeš, odjahat ću joj u susret s nekoliko ljudi — ponudi se Jobson.

— Hajdemo! Poći ću s tobom, Kitt.

— Woodardu se na jednom žurilo. Zgrabi šešir i pohita prema vratima. — Nadajmo se da se Tamy nije ništa dogodilo. Najprije Johnnny, a sada ona...

Uskoro se na ulici okupilo osam jahča, plaćenih revolveraša.

Elmo Woodard povede ih iz grada.

IV

— Ne mogu više — proštenje djevojka i ostane ležati na pijesku. Sunce je nemilosrdno peklo. Nije bilo ni daška vjetra.

— Uskoro ćemo biti na cilju. — promrmlja Stout, stojeći iza Lareda. Od iscrpljenosti se jedva držao na nogama.

Vode im je ponestalo još prije nekoliko sati. Nisu naišli ni na kakav izvor: dokle god se pružao pogled, vidio se samo pijesak.

— Koliko još ima do grada? — prošapće Tamy i obriše znoj s čela.

— Oko deset kilometara — odgovori Laredo. — Uskoro bismo morali ugledati Pistol Flatts, ako nismo zalutali. — Odmjeri pogledom Stouta i upita: — Onda, jeste li još opsjednuti željom da me vidite na vješalima?

— Ono što sam naumio, to ću i provesti. Postoji samo jedna mogućnost da spasite glavu, Rance: ako me ubijete.

— Bez oružja? — naruga se Laredo.

— Katkad su dovoljne i ruke — odvratit kockar, podigne revolver i napne kokot. — Međutim, sa mnom vam posao neće biti lak. Laredo. Ja nisam Slim Murray.

— Pazite! — prošapće iznenada Laredo, otpuže do Tamy i pritisne je uz tlo.

I Stout se baci na zemlju. U posljednji trenutak.

U pješčanoj pustoši najednom su se pojavili Komanči. Opušteno su sjedili na mustanzima, držali u rukama puške i napeto promatrali tlo.

Vidjevši da je kockar podigao revolver, Laredo šapnu.

— Ne pucajte! Dokle god nas ne otkriju, nemamo se čega bojati.

Stout protiv volje spusti revolver. Netremice je promatrao Indijance, koji su se polako približavali. Pod kopitima čupavih konja dizali su se oblaci prašine. Na čelu skupine jahao je onaj visoki i mišićavi ratnik.

Kad se jedan Komanč iznenada postavio i pokazao na pijesak, otkrivši nešto, Collina oblije hladan znoj. Sada je sve ovisilo o tome kako će postupiti ostali.

Indijanci su se dogovarali.

Stout je grčevito stezao revolver. Svakog je trenutka morao izgubiti vlast nad sobom i počiniti kobnu grešku.

Laredo otpuže prema kockaru.

Stoutu se upravo počeo grčiti kažiprst na okidaču, kad mu je Collin istrgnuo revolver iz ruke i šakom pokrio usta. Međutim, kockar je bio vrlo spretn.

Osjetivši na vratu njegove čvrste prste, Laredo zamahne i pogodi ga u bradu. Ali Stout se ne smiri. Ispruži noge i pogodi Collina u želudac.

Laredu se činilo da ga je konj ritnuo. Sruši se na leđa, boreći se protiv slabosti. Krajikom oka opazi da kockar posize za revolverom. Prikupivši posljednje ostatke snage, baci mu pijesak u oči i zaslijepi ga. Tada ga ščepa za vrat i onesvijesti.

Komanči su se još uvijek nalazili na istom mjestu. Činilo se da nisu ništa primijetili.

Collin odahne, uhvati kockara za o vratnik i odvuče do grma.

Indijanci iznenada uzjašu i odjure prema sjeveru. Topot ubrzo utihne, a uskovitlana prašina polako se slegne.

Laredo oduzme Stoutu i deringer, zatim se uspravi. Gledao je za Komančima, koji su upravo iščezli iza brda.

— Laredo, jeste li ozlijeđeni?

Tamy mu se nečujno približila. Lice joj je bilo znojno, a šarena ljetna haljina poderana.

— Zašto vas to zanima? Nakon svega što ste čuli o meni... Ubio sam vam brata! Elmo će se gadno razbjesniti kada sazna da se družite s ubojicom njegova sina.

— Odavno nisam vidjela Johnnyja. — Djevojka obriše nadlanicom lice. — Uvijek je bio neobuzdan i naprasite čudi. Možda...

Ušutjela je. Laredo je ponuka:

— Nastavite!

— Možda ste rekli istinu. Možda vas je Johnny izazvao. Tada niste krivi. Razgovarat ću s ocem.

— Ne zavaravajte se nadama! — Laredo se osmjehne. — Vaš otac nije onakav kakvog ga pamтите. Dugo ste živjeli na istoku, a ljudi se s godinama mijenjaju.

— Što želite time kazati?

— Na žalost, vaš je otac postao razbojnik, Tamy.

— Ne, ne smijete tako govoriti! — Djevojka se trzne kao da ju je udario. — Moj otac nikada nije učinio nepravdu. Zelite mu se osvetiti zato što je za vama poslao Slima Murrayja.

— I Murray je bio razbojnik. Nosio je zvijezdu premda je za njim tragao zakon. Međutim, Elmu Woodardu potrebni su takvi ljudi.

— Lazetel! — uzvikne Tamy. — Lazete jer znate da se moj otac ne može braniti.

Collin sliježe ramenima i zagleda se prema Pistol Flattsu. Možda bi bilo najpametnije da pobjegne dok se još nije nitko pojavio. Stout i Tamy mogu i bez njega stići do grada.

— Ali kamo da krene? Da se vrati u pustinju? Među Komanče! Produži li prema gradu, rulja bi ga mogla linčovati. Tada se okrene djevojci i reče:

— Vi i Stout sami ćete produžiti prema Pistol Flattsu.

— Zao mi je — odvrati Tamy — eto, dolazi otac sa svojim ljudima!

Čuo se topot kopita. Laredo razabere jahače, koji su se približavali u širokoj lepezi. Na suncu je bljeskalo oružje. Na čelu je jahao Elmo Woodard, a iza njega Kitt Jobson i ostali.

Collin spusti ruku na revolver, ali djevojka mu šapne:

— Nemojte, Laredo! Bilo bi besmisleno suprotstaviti se mom ocu. On je jači.

— Uvijek je bio — promrmlja Collin i pusti oružje.

Nije želio borbu, ali nije htio da ga Woodardovi ljudi ubiju kao psa.

Ryck Stout se osvijestio. Stenjao je i držao se za glavu. Ugledavši jahače, naglo skoči na noge i posegne za oružjem. Tada ustanovi da ga je Collin razoružao.

— Sto to znači? — Pročitao je odgovor u Tamynim očima. Uzmičući korak po korak, dobaci Laredu: — Sada ti nema spasa, ubojico! Woodard će te objesiti još prije zalaska sunca. Ja ću ti nataknuti omču.

Woodard je već bio blizu. Kad je prepoznao Collina oči mu se suze.

— Ti si ovdje? — reče gnjevno. — Kitt!

Jobson se odmah izdvoji iz skupine. U lijevoj je ruci držao uzde, a desna mu je počivala na revolveru.

— Vidi, vidi, pa to je naš stari znamac! Pitam se samo gdje je Slim.

— Prokleti... — provali iz Woodarda, no odmah ušuti kad je primijetio kako se njegova kćerka namrštila. Ukočeno sjaše i zagrli je, dok je Jobson zadržao ruku na revolveru.

— On nije ubio šerifa — reče Tamy pošto se pozdravila s ocem. — Napali su nas Indijanci. Poginuli su kočijaš, njegov pratilac, Slim i jedan putnik. Uspjeli smo pobjeći samo Stout, Collin i ja. Bilo je užasno! Da nije bilo Lareda sada ne bih bila ovdje.

— Dobro, dijete, dobro. — Woodard je pogladi po kosi. — A znaš li ti tko je ovaj čovjek? Znaš li što je učinio? Ubio ti je brata... Johnnyja.

— U samoobrani — dobaci Collin.

— Umukni! — vikne Kitt i munjevitno izvuče revolver iz korica. Kokot škkljocne. — Još jedna pogrešna riječ. Laredo, i bit ćeš mrtav!

Collin je tekao znoj niz lice i pekao mu oči.

Jobson mahne glavom. Dvojica revolveraša sjašu i priđu Laredu. Vidjelo se da znaju svoj posao.

— Predaj oružje, Laredo! — zatraži jedan.

Collin izvuče revolver, svjestan besmislenosti bilo kakva otpora. Jobson bi odmah pucao. Jedva čeka priliku.

— Onda, što je? — progunda Kitt. — Hoćeš li okušati sreću?

— Neću, ali jednog ću dana naplatiti račun — odvrati Collin i baci revolver na pijesak.

Zbog tih riječi dobije udarac u lice.

Kockar se smješкао. Kao da ga je sve to veoma zabavljalo.

— Dobro je što ste se pojavili — reče Woodardu. — Toga ubojicu htio sam dovesti u Pistol Flatts, ali klipani je prokletu lukav. Umalo me ubio.

— Lažetel — pobuni se Tamy. — Htjeli ste pucati na Komanče, a tada se više ne bismo mogli spasiti.

Stout pocrveni.

Woodard zagrli kćerku i povede je prema konjima.

— Hajdemo, dušo, u Pistol Flatts. Sretan sam što ti se nije ništa dogodilo.

— Svežite ga! — naredi Jobson dvojici kraj Lareda. — Čim nađemo prikladno drvo, objesit ćemo ga. Kao šerifov pomoćnik, imam to pravo.

Elmo Woodard pogleda Collina s mržnjom, ali se pred kćerkom obuzda.

...

Zaustavili su se nekoliko kilometara ispred grada i sjahali.

Bilo je hladno pa zapališe vatru.

Kitt Jobson skine laso sa sedla.

— Sto to znači? — zapita Collin.

— Objesit ćemo te, a što bismo drugo? Ubio si Johnnyja pa ćeš zbog toga visjeti. Moraš biti kažnjen i zbog Murrayjeve smrti.

Među grmljem stajalo je nekoliko stabala, ne baš visokih i debelih, ali dovoljno čvrstih da izdrže Collinovu težinu.

Revolveraši su čekali Woodardovu zapovijed.

— Johnny mi je bio sve na svijetu — reče Elmo Woodard. — Svi znamo da nije imao nikakvih izgleda protiv Collina. Bio je još mlad i neiskusn u rukovanju oružjem. Pa ipak je morao umrijeti... samo zato što je smetao Laredu. Ni Murray, zakonito imenovan šerif, nije se vratio živ sa zadatka. Navodno je stradao zbog Komanča, ali ja

— to ne vjerujem. Ubio ga je Rance Collin... kao moga Johnnyja i još neke ljude.

— Ali i vaša je kćerka potvrdila da... — započne jedan od janača, no ušuti kad spazi Jonsonov ledeni pogled.

— Lupež je uplašio Tamy, zato je dala lažnu izjavu — objasni Woodard. Začuju se glasovi.

— S njim na granu! — vikne netko. — Zasto čekamo? Laredo je ubojica i mora na vjesala.

— Ja nerado preuzimam zakon u svoje ruke — Woodard se usmijeno smiješio — ali ovaj put mi ne preostaje ništa drugo. Rance Collin, zvan Laredo, mora visjeti... i to odmah.

Tek što je to izgovorio, zarobljenika sčepaju grube ruke i povuku ga s konja. Collin padne na zemlju. Jaukne osjetivši udarce nogom.

Odvuku ga do crketa i nataknu mu omcu.

Zar da umre zbog nečega za što nije kriv?

Potraži pogledom Tamy, koja je nepomično stajala. Njeno ponasanje bilo je neobjasnjivo. Zasto dopušta da ga objese kad vjeruje da je nevin?

Revolveraši se povuku i postave u polukrug. Gledali su ga bez sazajenja; živjeli su od revolvera i bili spremni ubiti svakoga tko smeta Woodardu.

— Zeliš li još nešto kazati, Colline? — zapita Jobson.

— Da. — Laredu je omča otežavala disanje. — Idite svi dovraga!

— Ako je to sve, prijedumu na posao.

Kitt objema rukama uhvati užu, ali ga u tom trenu u poslu prekine odlučan glas:

— Inam te na nišanu, Kitti!

Revolveraš se iznenadeno ukoči. Ni u snu nije očekivao da će se netko umiješati. Okrene se, polako i oprezno, te ugleda revolver u Tamynoj ruci.

— Zar si poludjela, djevojko? — zaprepasti se.

— Tamy!

Elmo Woodard korakne prema kćeri u namjeri da joj oduzme oružje, kad ga zaustavi njezin odrješit glas:

— Ne približuj se, tata! Ne prisiljavaj me da pucam u tebe! Kaži svom krvniku neka pusti užu, inače će dobiti metak!

— Mani se gluposti, Tamy! — srdito reče Woodard. — To što činimo potpuno je zakonito. Obavijamo samo svoju dužnost. Možda nisi primijetila da Kitt nosi zvijezdu. Prema tome, ako pomažeš ubojici kao što je Collin suprotstavljajući se zakonu, i još nešto: ne zaboravi da je Collin ubio Johnnyja!

— Ne vjerujem da je ubio Johnnyja samo zato da bi dokazao koliko je brz — odvrati djevojka. — Hoćeš da ti kažem što mislim o svemu tome, tata? Zigosao si Lareda kao ubojicu zato što ne možeš podnijeti činjenicu da je bio brži od jednog Woodarda. Dobro poznajem tvoju taštinu, a poznala sam i Johnnyja. Ako je povukao oružje na Lareda, tome si jedino ti kriv, Johnny je bio poput tebe: častohlepan i svačujiv. Uvijek je htio biti bolji, brži i sposobniji od drugih, i to ga je stajalo glave.

— Sto? — progunda Jobson i iznenadeno zatrepce očima.

Revolveraš kojem je Tamy izvukla revolver iz korica stajao je kao kip. Ni ostali se nisu usudili pomaknuti.

Woodard shvati da mora nešto poduzeti ako ne želi ispasti smijesan. Uspravi se, krene prema Tamy i ispruži desnu ruku.

— Dosta je bilo šale. Daj mi revolver! Rance Collin će visjeti, tu ne možeš ništa izmijeniti. Otkad živim u Pistol Plattsu, moja riječ je zakon. Nisam navikao da mi drugi nameću svoju volju.

Tamy naglo okrene revolver i opali. Hitac se pomiješa s Woodardovim zaprepaštenim krikom; metak je udario kraj njega u zemlju.

Revolveraši skoče u stranu.

— Do vraga, ja... — Woodard zaškrguće zubima i spusti ruku prema koricama. — Suprotstavljajući se vlastitom ocu da bi spasila ubojicu?

— Moramo pobjeći oдавде! — vikne jedan revolveraš. — i potrči prema konju. Komandči imaju dobar sluh. Mogu se svaki čas pojaviti.

— Stani! — uzvikne Woodard. — Svi ostanite na svojim mjestima! Najprije cemo ovo završiti. Jasno?

Revolveraš zastane, kao da je naletio na nevidljiv zid, i približiti.

Tamy uoči povoljnu priliku, pa dovikne tom revolverašu, koji je prvi izgubio živce.

— Hej, vi! Skinite Laredu omču i odvežite ga!

— Nećeš to učiniti, Conneli! — vikne Woodard ne okrenuvši se. — Ostani kraj svoga konja i ne miči se! Naredujem ti!

Laredo je žmorio. Ježio se pri pomisli kako je dovoljan kratak trzaj da mu se slomi vrat. Napokon otvori oči i zagleda se u Jobsona, koji je isprekidano disao. Kao iz velike daljine čuo je Tamyin glas:

— Hajde, Conneli, što čekate?

Revolveraš polako krene prema Laredu, ne obazirući se na Woodardove psovke.

— Ti si budala, Conneli! — reče Jobson i spusti desnu ruku prema revolveru.

Collin pogleda revolver u Connelijevim koricama. Ali što će mu revolver kad su mu ruke svezane?

— Odvežite mi ruke! — reče tiho. — brzo!

Conneli mu dršćućim rukama skine omču s vrata i sagne se da mu oslobodi noge.

U tom času Jobson izvuče revolver, Collin se odmah baci i udari ga koljenima u trbuh.

Jobson zagunda i sruši se. Prije nego što se mogao oporaviti od iznenađenja, Collin mu nogom izbiје revolver iz ruke.

Budući da su mu ruke još bile svezane, Laredo se mogao boriti samo nogama. Odbije Jobsonov udarac i ponovno zamahne nogom. Ovaj put pogodi u bradu. Jobson se ispruži na leđima. Pokuša ustati, ali Laredo ga udari u prsa.

Uto na Collina navali revolveraš zdesna. Uхвати ga za rame i okrene. Laredo se sagne, a šaka ga promaše. Približi se i drugi napadač i ščepa Collina za košulju. Laredo i njemu zabije koljeno u trbuh. Borio se očajnički.

Collin ih preskoči. Potraži pogledom Woodarda i opazi ga kraj Tamy s revolverom u ruci.

Vidjevši Collina kako se približuje, Woodard izbiје kćeri revolver iz ruke i sagne se da ga podigne.

— Prokleti lupežu! — progunda.

Collin nasrne na njega i sruši ga. U idućem trenutku ščepaju ga revolveraši, povuku na zemlju i počnu bijesno udarati. Branio se glavom i nogama, no sve bijaše uzalud. Najzad mu se smračilo pred očima.

Elmo Woodard progura se kroz krug revolveraša i raskorači se pred Laredom s uperenim revolverom.

— Ne! — krikne Tamy i uhvati oca za ruku. — Ne smiješ ga ubiti! Ako ga ubiješ, svima ću pričati da si podmukao ubojica i da pucaš u bespomoćne.

Woodard stisne zube. Nalazio se u glupoj situaciji. Premda bi bilo dovoljno da samo povuče okidač, kolebao se; nije imao snage da učini taj posljednji pokret.

Laredo je ležao sklopljenih očiju. Nije se mogao ni pomaknuti. Bio je posve ravnodušan. Želio je da se sve što prije završi. Tada začuje Woodarda kako govori:

— Imaš pravo, dijete. Zašto bih ka ljao ruke zbog ubojice koji će, prije ili kasnije visjeti? To se ne isplati. Uostalom, zašto imamo predstavnika zakona u Pistol Flattsu? Neka Jobson preuzme brigu o nitkovu.

Spusti revolver i vrati ga Conneliju.

— Ovaj, ja sam... — započne Conneli, ali ušuti čim je opazio prijeteći Woodardov pogled. Problijedi i ustukne jedan korak.

— Kitt! — Woodard je izrekao samo tu jednu riječ.

Jobson je još bio malo poguren zbog Collinovih udaraca. Ruka mu je visjela u neposrednoj blizini revolvera. Raširio je prste.

Svi se, kao po zapovijedi, povuku u stranu.

— Kukavico! Podli kojote! — vikne Jobson. — Izdao si nas, spašavaš ubojicu! Jasnو sam te upozorio.

— Pristilio... pristilio me na to. — Connelijevo lice bilo je oznojeno. — Vidio si svojim očima, Kitt...

— To nije isprika — odvrati Jobson. Njegovi prsti obuhvate dršku revolvera i povuku ga iz korica.

Conneli zamijeti taj pokret, baci se u stranu i povuče revolver, brže nego ikada. Međutim, Jobson je bio brži za

ona djelić sekunde koji odlučuje o životu i smrti.

Pogođen u prsa, Conneli zatetura natraške i sruši se među usplahirene konje. Nije stigao ni kriknuti.

— Tako će proći svaki izdajica. — hladno reče Woodard i odmjeri pogledom svoje ljude, koji su zanijemili.

Jobson vrati oružje u korice i priđe konjima.

— Mogao si to spriječiti, tata — pri govori Tamy.

— Možda. — Woodard sliježe ramenima. — No, Conneli je bio izdajica. Omogućio bi Laredu da se izvuče. Kad budeš malo duže živjela u ovom kraju, suglasit ćeš se da je ispravan jedino moj način života. Ne smiju se dopustiti nikakve slabosti. Može se održati samo onaj koji umije ostvariti svoje pravo.

— A što će biti... s Collinom?

— Odvest ćemo ga u Pistol Flatts i ondje objesiti na najviše drvo.

— Zašto ga tako mrziš, tata? — Tamy se osjećala umornom i praznom. — Zašto?

— Ubio je Johnnyja... Johnny mi je bio sve što sam imao. Za dvije godine

preuzeo bi moje poslove i zamijenio me. Međutim, Laredov je metak srušio sve moje planove, zato mora umrijeti.

— Johnny je bio kriv, zar ne?

— To nije važno. Sasvim mi je svejedno tko je izazvao borbu. Bitno je to da je poginuo moj sin. Moram kazniti ubojicu.

— Onda nisi bolji od Kitta Jobsona i Slima Murrayja — promrmlja djevojka.

S istoka je dunuo vjetar.

Dva revolveraša podignu Lareda i privežu ga na konja.

Elmo Woodard krene prema svom konju.

Tamy se zagleda u Jobsona, kojem su oči bile posve bezizražajne. Bojala se toga nemilosrdnog čovjeka. Slutila je da je zvijezda na njegovim prsima samo krinka.

— Sklonite mi se s očiju, Jobson! Ne želim vas vidjeti.

Unatoč toj uvredi, revolveraš i ne trepne. Šutio je još neko vrijeme, a onda reče:

— Ako mi se još jednom suprotstavite, snosit ćete posljedice. Nikome ne dopuštam da mi prijeti oružjem, pa ni vama.

V

Laredo se opet nalazio u zatvorskoj ćeliji, onoj istoj iz koje je prije dva tjedna pobjegao.

Bilo je rano jutro, sunce još nije izašlo.

Sjeo je na ležaj i popio nekoliko gutljaja vode, kad primijeti da nije sam u zatvoru.

— Hej, druže! — dovikne mu iz susjedne ćelije nizak, krivonog muškarac naborana lica. — Zašto su te zatvorili? I ti si digao bocu viskija?

— Tko si ti? — Laredo se namršti. Još je bio ošamućen.

— Zovem se Joe Cvicley — odgovori starac. — Bogami, ti si vraški opasan momak kad te Jobson osobno dovukao u ćeliju! Zar si koga ubio?

— Jesam.

— Koga? — Joe od uzbuđenja zaustavi dah.

Collin se vrati do ležaja i sjedne.

— Hajde, govori! — navaljivao je starac.

— Johnnyja Woodarda. Prije dva tjedna. Zbog toga me žele objesiti.

— Sada mi je sve jasno! — Joe se lupi šakom po čelu. — Tek sam nedavno stigao u Pistol Flatts, ali sve znam. Slim Murray je krenuo za tobom ubrzo pošto si pobjegao. Jesi li ga sreo?

— On je mene sreo — odvrati Collin. — Bio je lukav i uporan. Progonio me kroz brda dokle god nisam upao u stupicu.

— Čuo sam o tome. — Joe se počeo po bradi. — Znam da je Murray poginuo od indijanskog metka. Međutim,

Kitt Jobson tvrdi suprotno. Njegovi te ljudi okrivljuju da si ti ubio Murrayja.

— Postoje svjedoci

— Koji svjedoci?

— Djevojka i kockar. Oni su bili prisutni. Nisam ga ubio, premda sam se bavio tom mišlju.

Starac se pcvuče. Šutio je.

U međuvremenu je izašlo sunce. Ulica je oživjela.

Collin se uhvati za prečke na prozoru i podigne. Vidio je prolaznike u glavnoj ulici. Tada ugleda Woodardova revolveraša. Stajao je po strani i držao pod rukom pušku. Bio je na straži.

— U stupici si, zar ne? — opet se javi Joe. — Da sam vani, pomogao bih ti. Woodard i njegovi ljudi pravi su živoderi. Odavde nećeš izaći živ.

— I ja tako mislim. Jobson mi neće pružiti nikakvu šansu, radije će postaviti suviše stražara negoli premalo.

Zaškripe ulazna vrata. Uđe Woodardov revolveraš kojičava lica.

— Htio bih razgovarati sa sucem — zatraži Collin.

— Zašto? — upita revolveraš.

— Zato što sam nevin.

— To svi tvrde kad im zaprijeti omča. Uostalom, ti si već osuđen, Laredo. Ja bih na tvom mjestu bio miran kao janje i želio da se sve što prije završi. Revolveraš izađe i zatvori vrata.

Činilo se da se Collin pomirio sa sudbinom, ali taj je dojam bio varljiv. Neprekidno je pokušavao smisliti način kako da pobjegne. Nije htio umrijeti na vješalima.

Došao je Kitt Jobson i zastao pred njegovom ćelijom. Pratio ga je neki kojičavi revolveraš sa sačmaricom u rukama.

— Sutra ću dovršiti vješala. Objesit ćemo te pred građanima. — Jobson se nasmije. — Građani su već saznali da si ubio i Slima Murrayja. Nitko neće ni prstom maknuti da ti pomogne. Ipak ću poduzeti mjere opreznosti.

— Zahtijevam ponovno suđenje — pobuni se Collin i pride rešetkama. — Čuješ li, Kitt? Želim da se sasluša Tamy Woodard. Ona je bila prisutna i sve je vidjela. I Ryck Stout je očevidac.

— Što očekuješ od Stouta? Da zbog tebe stavi glavu na kocku?

— Murrayja su ubili Indijanci.

— Stout tvrdi da si ga ti ubio. — Jobson sliježe ramenima. — Spreman je da to izjavi pred sudom.

— Prokleti lupeži! — Laredo tako grčevito stegne željezne prečke da su mu pobijelili zglobovi prstiju.

Jobson se podrugljivo nasmije i ode.

• • •

Kad je Kitt ušao, Tamy je bila u očevoj sobi. Odmah je zamijetila da je nezadovoljan.

Zastao je kraj otvorenih vrata, najući se da će Tamy otići, no Woodard odmahne rukom i reče:

— Neka ostane, Kitt. Kćerka neće raditi protiv mene.

— Ja joj ne vjerujem, Elmo — zlovoljno će Jobson i zatvori vrata.

Promatrao je djevojku.

Tamy jedva sačuva mir, ali pocrveni.

— Zar još nikada niste vidjeli ženu? — zapita srdito.

— Naš momak stvara teškoće — otpočne Kitt, ne obazirući se na djevojčine riječi. — Želi da ga odvedemo k sucu. To se ne smije dopustiti, inače ćemo izvući kraći kraj.

— Nitko ne vjeruje ubojici — ledeno reče Woodard i zapali cigaru. — Zašto si tako sitničav, Kitt? Pusti ga! Ubrzo će ustanoviti na čemu je. Od Tamy nam ne prijeti nikakva opasnost. Uvjero sam je da je najbolje ako Johnnyjev ubojica dospije što prije na vješala. A Stout je tvoja briga.

— Da ga protjeram iz grada?

— Ne, to ne bi bilo pametno. Dokle god je ovdje, pazit će što govori. No, ako napusti Pistol Flatts mogao bi postati opasan.

— Dobro. — Jobson stavi šešir na glavu i namigne.

Woodard shvati taj znak i prijazno reče kćerki:

— Tamy, molim te donesi mi bocu viskija!

Ona šutke izađe.

— Ta mi se igra popela navrh glave, Elmo. Ako nisi siguran u svoju kćer, pošalji je do vraga. Ne želim završiti na vješalima.

— Gluposti! — odvrati Woodard. — U nju se mogu pouzdati. Ona neće učiniti ništa što bi mi moglo nauditi.

— Jednom ti je već zaprijetila revolverom — podsjeti ga Jobson.

— Tada još nije znala sve pojedinosti o Johnnyjevoj smrti. Poslije je shvatila da je Rance Collin podlac i ubojica i da zaslužuje uže.

Jobson protrlja bradu. Woodardove riječi nisu ga mogle razuvjeriti. Bio je sumnjičav, jer je već jednom stajao pred Tamynim revolverom. Sjećajući se toga, namršti se; kad je to jednom uradila, mogla bi opet.

Nervozno obuhvati prstima dršku revolvera i reče:

— Opominjem te, Elmo, ako mi se tvoja kćerka suprotstavi, ustrijelit ću je kao bilo koga drugog. Ne dopuštam joj da me vuče za nos.

— Kad ćeš se opametiti, Kitt? — Woodard se razljutio. — Jamčim ti za nju, čuješ li me? Dakle, govori! Što namjeravaš poduzeti?

— Moramo ga što prije ukloniti. Svi znamo da je Johnny pogriješio i izazvao ga. Laredo je 'pak osuđen na smrt i tu presudu valja provesti. Ne vjerujem sucu. Ako mu dopru do ušiju Collinove brbljarije, mogao bi ponoviti suđenje. Ne smijemo oklijevati. Što prije Laredo bude visio, to bolje, mrtvi ne govore.

— Dobro, Kitt. A kako si to zamislio? Da ga osobno objesim?

— Prepusti ga meni. Imam prijedlog. Zašto bismo prljali ruke? Zar nema poštenih građana u Pistol Flattsu? — Jobson se nasmije. — Dovoljno je da daruješ bure viskija pa će se ljudi baciti na Lareda i zavrnuti mu šiju.

Woodard se zamisli, i onda zadovoljno zaklima glavom.

— Pametan si, Kitt. Vrlo pametan. Linč će nam doći kao naručen. Rulja će rastrgati Collina ako joj se odupre.

— Sasvim mi je svejedno što će biti — promrmlja Jobson. — Kad rulja upadne u zatvor, ja neću biti u gradu.

— Kad bi se to dogodilo?

— Noćas. Posvuda sam pričao da Laredo ima na savjesti Murrayja. Ljudi su gnjevni. Dovoljno je da ih malčice nahuškamo.

— Dobro, Kitt. Pouzdajem se u tebe. Jobson hitro izvuče revolver, potrči prema vratima, otvori ih i izviri u hodnik.

— Što je? — upita Woodard.

— Netko je prisluškivao — progunda revolveraš.

— Jesi li siguran?

— Jesam.

— Do vraga, tko bi to mogao biti?

— Možda tvoja kćerka.

— Ne, to...

Woodard ušuti jer su se u istom času začuli koraci na stubama, a malo zatim ušla je Tamy s bocom viskija. Začudoeno pogleda revolver u Jobsonovoj ruci.

— Što to znači? — upita uzrujano.

— Ne igray se s nama! — promrsi revolveraš i ščepa je za zaglavak. — Gdje si bila?

Ona stisne zube i okrene se prema ocu.

— Zar ćeš mu dopustiti da me vrijeđa?

— Kitt! Woodard se namršti.

Jobson pusti djevojčinu ruku. Vidjelo se da kipti od bijesa, ali se svladao. Šutke se udalji.

Vrata što su spajala šerifov ured i zatvor bila su otvorena, pa je Collin vidio revolveraše kako puše, piju i razgovaraju. Međutim, nije ih mogao razumjeti.

Zapali cigaretu i povuče dim. Premda je cijelo prijepodne razmišljao o tome kako da pobjegne, ništa nije smislio. Pomirio se s time da će mu nataknuti omču.

Joe je dremuckao. Iznenada otvori oči i upita:

— Misliš da će te objesiti prema propisima?

— Kako to, misliš? — progunda Collin.

— Razmišljao sam... Elmo neće čekati da se naprave vješala. Smislio je nešto drugo, Laredo, neki način kako da te likvidira još danas. Zamisli sebe na njegovu mjestu. Ako želi uspjeti, ne smije gubiti vrijeme. Jesi li vidio stražare? Već se dugo došaptavaju. Kažem ti, nešto se sprema.

— Možda imaš pravo — suglasi se Collin. Imao je osjećaj kao da mu se oko grudi steže željezni obruč.

Pomisli na Tamy i ispuni ga gorčinom. Zašto nije došla? Dooro zna da je

nevin. Zar ju je otac uvjerio u suprotno?

Onda se začuju koraci u hodniku. Dolazio je Jobson s jednim stražarom.

— Prije nego što me pogubite, htio bih razgovarati sa sucem, Kitt. — Collin pride vratima ćelije.

— Na žalost, ne mogu udovoljiti tvojoj želji. — Jobson se podrugljivo nasmije. — Sudac je jutros morao iznenada otputovati i vratit će se tek za nekoliko dana. Tješi se, dotad će se već sve završiti.

— Da imam revolver, ubio bih te — proštenja Collin.

— Zašto jadikuješ, Laredo? — Jobson pogladi palcem zvijezdu na košulji. — Da nisi dirnuo Johnnija ne bi ti se ništa dogodilo. Međutim, ti si htio na svaki način dokazati da si nepobjediv i sada snosi posljedice. Za nekoli-

ko tjedana svi će to zaboraviti. Kao i Johnnija. — Uzme ključeve od ćelije i baci ih u kut. — Nekoliko sati neću biti u gradu. Imam važan zadatak. Ni moji pomoćnici neće biti ovdje. Nadam se da se nećeš uplašiti kad se začuje galama s ulice.

— Hulje, prepustit ćete me rulji!

— Ali ne — odvrati Jobson i izađe.

— Prokleti nitkovi! — vikne Joe i ustane. — Evo ti nož, Laredo, da se možeš barem braniti kad gomila navalj.

Collin se gušio od uzbuđenja zureći u vrata. Tada poagne za nožem, koji mu je Joe pružio kroz rešetke, i spusti ga u saru.

Ispruži se na ležaju i pokuša zaspati. Ionako ne može ništa učiniti. Uskoro će se smračiti. To je najpogodnije vrijeme za linč...

VI

Krčma se sve više punila i sve je više ljudi slušalo Jobsona, koji ih je huškao riječima punim mržnje. Svi su besplatno pili viski.

Ryck Stout obriše lice pošto se obrijao. Slušao je povike i pokušao sebe zamisliti u Collinovu položaju. Dabome, nije nimalo ugodno sjediti iza rešetaka i čekati smrt.

Pride prozoru i pogleda uzbuđenu gomilu pred krčmom. Netko je već držao užu u ruci i vitlao njime iznad glave. Iz krčme su izlazili ljudi i prijetili šakama pogledavali prema šerifovu uredu.

Stout opipa deringer. Bit će sukri-vac ako Laredo bude obješen. Ali što on može učiniti? Razjarena gomila zgarit će ga ako joj se suprotstavi.

Ipak se nije mogao smiriti. Side predvorja i izađe na verandu. Gomila je pripremala napad na zatvor.

Sve je teže poliskivao želju da se umiješa. Uto ugleda trojicu muškaraca. Pritaj se. Slutio je zlo. Položi ruku na deringer u koricama pod pazuhom.

Prepoznavši tu trojicu shvati da je u klopki.

Jedan od trojice pred hotelom bio je Kitt Jobson, a i druga dvojica bijahu Woodardovi revolveraši. Nalazili su se tako blizu da ih je Stout mogao dodirnuti.

Kao da je imao šesto čulo, Jobson se okrene i primijeti Stouta.

— Oho, to ste vi!

— Sto hoćete? — upita kockar.

— Htio bih malo porazgovarati s vama. — Jobson se osmijehne.

— O čemu.

— Moramo razjasniti neke pojedinosti. Razumijete me?

— Ne.

Revolveraš s desne strane promuklo se nasmije.

— Naš prijatelj ne zna o čemu je riječ, a bio je prisutan kad je Murray zaglavio. Kitt, morali bismo ga malo pritegnuti. Neka ponovi pred svima što je vidio. Inače ćemo ga urazumiti.

— Onda, kockaru? — Jobson se još više približi.

Stoutu su podrhtavale usne. Ubuhvatio je dršku deringera.

— Rance Collin je nevin. Murray je stradao od Indijanaca.

— Jeste li sigurni?

— Jesam.

— Baš ste budala. — Jobson sliježe ramenima. — Rulja će ubrzo jurnuti poput pomahnitala stada. Vrlo lako bi vam se moglo nešto dogoditi.

— Je li to prijetnja?

— Ne, samo opomena. — Jobson se ponovno osmjehne. — Kao što vidim, imate deringer. Ja ga, na vašem mjestu, ne bih dirao. Nemate nikakvih izgleda protiv mene, Stoute.

— Ne dopuštam da me ucjenjuje! Što se tiče Murrayjeve smrti, Laredo je nevin.

— Uporan je kao magarac — progunda revolveraš koji je dosad šutio.

— I meni se tako čini. — Jobson klimne.

— Idite do vraga! — uzvikne Stout i povuče deringer.

Međutim, samo ga je napola izvuкао iz korica kad je dobio jak udarac u Bradu. Tresnuo je o zid. Načas je bio ošamućen. Oduzeše mu deringer i odvukoše ga u mračnu uličicu.

— Još se možete predomisliti, Stoute — promrmlja Jobson. — Dovoljno je ako kažete ljudima da je Collin ubio Murrayja. Sve ostalo naša je briga. Gomila će navaliti na zatvor i izvući Lareda.

— Neću sudjelovati u prijavao igri — ustraja Stout.

— Možda hoćete — progunda Jobson i ponovno ga udari. — Premlati ću vas namrtvo ako se ubrzo ne urazumite.

— Čuli ste moj odgovor — promrmlja Stout.

Iznenada odgurne dvojicu revolveraša i navali na Jobsona. Posegne za njegovim revolverom i izvuče ga iz korica. Brzopleto okine, ali promaši. Nije stigao ponovno opaliti. Bacili su se na njega i srušili ga udarcima. Pustili su ga tek kad se više nije micao.

— On nam više neće stvarati teškoće — reče Jobson. — Ako je pametan, kidnut će čim se malo oporavi.

Revolveraši se udalje.

S ulice je dopirala galama.

Stout se posljednjom snagom podigne na koljena i laktove pa otpuže do kraja uličice.

Upravo su prolazili. Bilo ih je pedesetak. Supijano su vikali:

— S ubojicom na vješala!

Stout htjede ustati i doviknuti da je Collin nevin ali nije imao snage. Iscrpljeno klone.

...

Osvijestio se tek kad ga je netko polio hladnom vodom.

— Gdje... gdje sam? — promrmlja.

— Morate mi pomoći, Stoute — reče Tamy, stojeći kraj njega. — Ne smijemo gubiti vrijeme. Gomila će svaki čas prodrijeti u zatvor.

Riječi su Stoutu sporo dopirale do svijesti. No, kad ih je napokon shvatio, brzo se razbudio. Uz djevojčinu pomoć uspije ustati.

— Nemam oružja. Kako ću pomoći Laredu?

Tada na dlanu osjeti hladan revolver koji mu je Tamy gurnula u šaku. Odšepa do glavne ulice i pred zatvorom ugleda uzbuđenu svjetinu.

— Trčite prema stražnjim vratima! Brzo! — reče Tamy. Pokušat ću za to vrijeme zadržati ljude. Morate izvući Lareda iz zatvora prije nego što rulja upadne unutra. Kraj staje su tri osedlana konja.

— Zašto tri?

— Treći je za mene — objasni Tamy. — Jobson je zaprijetio da će me ubiti ako mu se suprotstavim. Uvjeren sam da bi svoju prijetnju izvršio. Ne mogu ostati.

— Je li Jobson u gradu?

— Nije. Odjahao je prije pola sata. Trenutno nam ne prijeti nikakva opasnost od njega. Poslije će nam, besumnje, zadati velikih briga. Nadajmo se da Laredo dobro poznaje brda.

Podigavši skute djevojka nestane u mraku.

Stout je gledao za njom, a onda po hita prema stražnjim vratima zatvora. U desnici je držao revolver, odlučan da ga upotrijebi ako bude potrebno. Međutim, bez ikakvih je nepravilnosti stigao do zatvora. Oprezno napipa vrata. Bila su zaključana.

Izbi je mu hladan znoj. Što sada? Svaka je sekunda dragocjena, odlučuje se o životu i smrti.

S glavne ulice dopre Tamyn uzbuđen glas:

— Slušajte me, ljudi! Laredo nije ubojica. Svojim sam očima vidjela kako je umro Slim Murray. Slomio je vrat za vrijeme indijanskog napada. Tko tvrdi suprotno, laže. Osim toga, imamo još jednog svjedoka: Rycka Stouta. I on se nalazio u kočiji kad su Komanči navalili. Potvrdit će moju izjavu.

— Završimo s tim! — netko vikne iz gomile.

— Stanite! — opet će Tamy. — Ne možete tek tako ući u zatvor i objesiti čovjeka! Uostalom, odakle vam pravo da sudite? Kažem vam, Rance Collin je nevin. Nije kriv ni zbog smrti moga brata.

Nekoliko je trenutaka vladala tišina, a onda gomila opet zažamori i nahrupi na vrata šerifova ureda.

Stout se grozničavo osvrne. Mogao je bravu razbiti mecima, no tada bi privukao pažnju gomile.

Stoga se popne na bačvu, u kojoj se skupljala kišnica i uzvere se na ravan krov.

Odozdo se čula sve jača galama.

Morao je predahnuti nekoliko sekundi. Tada opazi da je krov od dasaka. Počne kuckati po njemu drškom revolvera. Napokon mu odzdo odgovori kucanje.

Uzbuđeno uhvati jednu dasku i povuče je. Pri tom raskrvari ruke.

U otvoru se ukaže Laredovo lice.

• • •

Rance Collin upravo je gledao gomilu koja je prodrla u zatvor, kad se odozgo začulo kucanje. Odmah je odgovorio.

Uto se nad njim pojavio Ryck Stout. Građani su upravo dovlačili drvenu gredu kako bi razvalili vrata ćelije. Nitko nije primijetio ključeve koje je Jobson namjerno bacio u kut.

— Brzo! — proštenje Laredo i ispruži obje ruke.

U tom času prasnu hitac, a metak prozuji kraj mladika.

Grčevito se uhvativši za Stoutove zglavke, čuo je kočkara kako dašće od napora.

— Sada! — vikne Stout i izvuče zatvorenika na krov.

Tek što se Collin provukao kroz otvor, dolje prasne pet, šest revolvera. Netko vikne:

— Opkolite zatvor dok nisu kidnuli!

Stout povuče Lareda prema rubu krova.

— Kamo ćemo? — promrmlja Collin, ne shvaćajući da je slobodan.

Iz zgrade su već trčali i pucali prema krovu. Stout uzvрати vatrom i po-trči.

Građani još nisu opkolili zatvor, no to se moglo dogoditi svakog trenu.

Collin i Stout skoče s krova.

— Prema stajli! — šapne Stout i po-trči.

Laredo ga je slijedio. Ubrzo stigoše do staje.

Iz sjene izroni neki lik i Collin posegne za nožem.

— Zar ćete ubiti spasiteljicu? — šapnu Stout.

U sjeni su stajala tri osedlana konja. Laredo pomogne Tamy da uzjaše.

Zatim pojure u noć.

Iza njih odjekivali su hici. Građani su trčali ulicom kako bi im presjekli put, ali su zakasnili. Topot kopita izgubi se u mraku.

— Trista mu gromova! — opsuje jedan od Woodardovih revolveraša.

Građani, kad su se malo smirili, kao da postadoše svjesni svoje krivnje. Kao da su tek sada spoznali da su umalo postali ubojice.

Raziđu se, jedan po jedan, a Woodardovi revolveraši ostanu sami.

— Osedlajte konje! — naredi jedan. — Idemo po Jobsona.

• • •

Saznavši da mu je kćerka pobjegla, Elmo Woodard zadržao je vlast nad sobom. Stajao je kraj prozora i slušao hotelskog vratara, Prata. Collin je pobjegao prije dva sata i već je bio u vrlo velikoj prednosti.

Woodard se okrene i otjera Prata iz sobe. Da bi se smirio, natoči punu čašu viskija.

Gdje je Jobson? Sada je važna svaka minuta. Moraju uhvatiti Lareda dok se ne završi u brda.

Prošlo je još pola sata prije nego što se začuo topot kopita. Woodard hitro priđe prozoru i pogleda van. Ugledavši Kitta malo se smiri.

Jobson je pouzdan, još mu nitko nije umakao. Uхватit će i Collina. Ako bi Collin uspio pobjeći bilo bi grdnih neprilika. Woodard se nije brinuo zbog Tamy. Neka snosi posljedice kada ga nije poslušala.

Jobson uđe u sobu i zastane.

— Pobjegao nam je, Kitt — reče Woodard. — Ti si kriv. Zašto nisi ostao u gradu i pratio razvoj događaja?

Revolveraš pocrveni od srdžbe.

— Da sam znao kako tvoji ljudi nisu kadri objesiti jednog jedinca tog čovjeka, učinio bih to osobno. Sada ćemo se grdno namučiti prije nego što pronađemo njegov trag. — Zašuti, a onda upita: — Tko mu je pomogao, Elmo? — Ne možeš me uvjeriti da je sam uspio pobjeći iz zatvora. To nije moguće.

— Oslobodio ga je Stout.

— Kockar?

— Da.

— A što je s tvojom kćerkom? I ona je sudjelovala? Rekao sam ti da to neće dobro završiti. Izdala te kako bi spasila Lareda. Stout se ne bi usudio osloboditi Collina. Ostavio sam ga u blatu iza hotela, više nije imao snage ni da opsuje. Sada ti je valjda jasno tko se skrivao iza svega toga.

— Pronaći ćeš je i vratiti ovamo. Savim mi je svejedno što će biti s Collinom. Bitno je da nam ne stvara neprilike.

— A ako iskoristi Tamy kao taoca?

— On se ne skriva iza suknje. Uostalom, Tamy mu je spasila život. Idi! Pazi da ne pogriješiš, kao Slim Murray!

Jobson izađe i mahne svojim ljudima.

Woodard je stajao kraj prozora i gledao kako jašu iz grada.

Collin je jahao na čelu i izviđao. Iza svakog brežuljka mogli su vrebati Komandi. Ali kako će se braniti? Ima samo Joeov nož.

Kad su brda bila udaljena još samo šest kilometara, zastane i pričekava Tamy i Stouta.

— Ako ste umorni, predahnimo — reče djevojci.

— Nisam umorna. Bojim se da će nas uhvatiti. Jobson je vjerojatno već pronašao trag.

Laredo je osmatrao. Pagonitelji se još nisu vidjeli, no slutio je da su im na tragu.

Stout se njhau u sedlu. Otkad su izjahali iz grada nije prozborio ni riječi. Iznenada se sruši s konja i ostane ležati.

Laredo sjaše i nagne se nad kockara. Uzme čuturicu i daje mu nekoliko kapi vode.

Stout se nije micao. Bio je u nesviješći. Lice mu je posivjelo.

— Premlatili su ga — objasni Tamy. — Noćas, kad je Jobson huškao ljude.

— Hulja će platiti za sve.

— Niste mu dorasli, Rance. On je revolveraš.

— Pa, i ja znam rukovati revolverom. Ne bojte se, izaći ću nakraj s njim.

— Zašto ste tako službeni, Rance? — Tamy ukloni uvojak s čela. — Možete me zvati imenom, poznajemo se već dovoljno dugo.

— Silno sam ti zahvalan, Tamy. — Collin je uhvati za ruku. — Učinila si za mene više od ikoga u ovom kraju. Čak si se suprotstavila ocu da bi mi pomogla. To ti nikada neće zaboraviti. Ipak se moraš vratiti u Pistol Flatts. Otac, premda je nitkov, oprostit će ti.

— On nije dovoljno jak da bi me mogao zaštititi.

— Koga se bojiš? Jobsona?

— Da. Zaprijetio je da će me ubiti ako mu se suprotstavim. Sve će nas pobiti, Rance.

Začuje se tiho stenjanje. Collin se okrene prema kockaru.

— Produžite bez mene — prošapće Stout. — Ja... ja ne mogu više.

— Još nije sve izgubljeno — reče Collin, ali ni sam nije u to vjerovao. Svaka sekunda odlučuje o životu i smrti. — Slušajte, Stoute, morate izdržati. Uskoro ćemo biti u brdima.

— Lupeži su me zvjerski napali — proštenje Stout.

Laredo uzme njegov revolver i sakrije ga pod košulju. Zatim podigne kockara i priveže ga na konja.

U istom času Tamy vikne:

— Rance, oblak prašine!

Collin se osvrne i opazi oblačić.

— Dobro si to primijetila! Moramo požuriti!

Pojurili su prema zapadu. Collin je držao uzde Stoutova konja. Brinuo se zbog Tamy, koja nije navikla na tako brz tempo.

Woodardovi ljudi brzo su se približavali. Laredo je upravo prelazio preko brežuljka, kad se začuo fijuk metaka. Progonitelji su pucali iz pušaka, a Collin je imao samo revolver.

— Onamot! — vikne mladić i pokaže prema klanцу. Znao je da tamo postoji staza koja vodi u brda i da je malo onih koji znaju za nju.

Konji su posrtali od umora.

Laredo se osvrne. Za petama im je najmanje desetak progonitelja. Na čelu je jahao Jobson. Položivši vinčesterku preko lijeve podlaktice, pokušavao je pogoditi Collinova konja.

Laredo uzvratil vatrom. Ali imao je samo šest metaka.

Prvo tane promaši, drugo uskovitla pijesak, a treće pogodi jednog konja, koji se prebaci i zbaci jahača. Bio je to sasvim slučajni pogodak, ali progonitelji odmah malo uspore.

Laredo brzo pronađe skrivenu stazu i potjera iscrpljenog konja uzbrdo.

Pod stijenom sjaše, Tamy dade znak neka miruje, a on se malo vrati i osmotri klanac.

Progonitelji se još nisu vidjeli, samo se čuo topot konja. Približavali su se korakom jer su se bojali zasjede.

Laredo je grčevito stezao revolver u znojnoj ruci. Da ima pušku sve bi

bilo mnogo jednostavnije. Ovako, s revolverom i tri metka, ne može mnogo postići.

Najednom se pojavi Jobson i zaustavi konja. Pod rukom je držao pušku.

Laredo stisne usnice i napne kokot. Jobson je promatrao šikaru, a onda podbode konja i nestane iz vidokruga.

— Ne mogu više, Rance — prostenje Tamy kad se Laredo vratio do nje.

Djevojčine su usne bile ispucane od žeđi, a oči su zadobile turoban sjaj.

Collin joj dade piti, a onda upita:

— Je li sada bolje?

— Jeste. Kako daleko još moramo jahati?

— Ovisi o Jobsonu. Možda odustane kad izgubi naš trag. Ali on je uporan.

— Znači, progonit će nas dok nas ne uhvati?

— Da.

— Zar ne možemo ništa učiniti?

— Oni imaju puške, a ja samo revolver. Možemo se spasiti jedino ako ih se otarasimo.

Ryck Stout zastenje i pomakne se. Počne trzati sponama i smiri se tek kad ga je Collin odvezao.

— Gdje smo?

— U brdima.

— A Jobson?

— Njega smo nasamarili. Proći će neko vrijeme prije nego što se vrati na pravi trag.

Stout pogleda čuturu.

— Mogu li dobiti vode...

— Naravno. Uskoro ćemo stići do vora.

Kad se napio, kočkar upita:

— Možemo li se izvući?

— Dokle god nas ne prisile na borbu, možemo. Bit će gusto tek ako nas Jobson opkoli.

VII

Produže uzbrdo i oko podne stignu do izvora. Stout se odmah osvježi hladnom vodom. Bilo je jasno da ima unutrašnje povrede.

Collin je pošao do zaravanka i osmotrio dolinu u podnožju gorja.

Nigdje nijednoga jahača.

To ga zbuni. Gdje je Jobson sa svojim ljudima?

Kad se vratio do izvora, Stout je klečao zgrčen od bolova. Pred njim su ležali meci.

— Ova sam put odabrao pogrešnu stranu — proštenje i pokuša se osmjehnuti.

Laredo je slutio da je kočkaru hitno potrebna liječnička pomoć. Uzme metke i strpa ih u džep.

— Ostat ćemo ovdje? — zapita Tamy.

— Ne, moramo dalje — odlučno će Rance. — Znam kolibu u kojoj bismo se mogli skrivati tjednima. Doduše, nije udobna kao kuće na istoku, ali poslušila bi svrsi.

— Da barem sve to završi! — Tamy se nasmiješi — Što ćeš raditi kad prestane hajka, Rance?

— Ne znam. Možda se vratim u brda i postavim stupce.

— Ti si lovac? Oh, to je uzbudljivo!

— To je težak život. Nije svatko stvoren za to — odgovori Laredo i pritegne kolane.

Počeo se penjati uz strmu padinu. Pod nogama im se kotrijalo kamenje i padalo u klanac.

Nakon nekoliko sati stigoše do usko-grebenaa.

Tamy pogleda dolje i naježi se.

— Uz tu strminu ne bi me moglo odvući ni deset konja, Laredo!

— To je jedini put do kolibe. Moraš se prisiliti da misliš na nešto drugo dok se krećeš uz rub ponora.

— Ali ako se konj poklizne?

— Ne brini za konje!

Laredo uhvati uzde svoga konja i povede ga za sobom. Slijedila ga je Tamy, a na začelju je išao Stout.

Prevallili su pola puta, kad iz doline bljesnu puška. Metak pogodi Stouta, koji krikne i nestane u ponoru.

Laredo i Tamy zastali su kao okamenjeni, a onda produže. Laredo je držao revolver u ruci, ali nije se usudio opaliti, strahujući da bi na taj način još više odao gdje se nalaze.

Nakon kratkog zatišja započne žestoka paljba. Sijevao je plamičak za plamičkom. Jedan metak prozuji tako blizu Laredova vrata da mu je opekao kožu.

Zgrči mu se želudac. Znao je da će on i Tamy doživjeti Stoutovu sudbinu ako brzo ne stignu do stijenja.

Woodardovi ljudi pucali su bez prestanka i obasipali mecima greben.

Još četrdeset metara

Tamy konj prodorno zanjišti, okruno ga je metak.

— Pusti uzde! — vikne Collin.

Djevojka posluša. Konj klizne u provaliju.

Ni sami ne znajući kako, Tamy i Laredo najzad stignu u zaklon.

Pučnjava je postepeno jenjala.

— To je Jobsonovo djelo — promrmlja Collin, hvatajući dah.

Osjećao se bespomoćnim. Tek je sada znao što to znači kad je Kitt za petama; taj je revolveraš još gori od Murrayja.

— Rance, kako će to završiti? — Djevojka zajeca. Drhtale su joj ruke. — Jobson će nas progoniti dok nas ne pobije. To čudovište ne zna za milost.

— Ubit ću ga! — promrmlja Collin.

— Nemaš nikakvih izgleda protiv njega. Otac ga nije uzalud zaposlio.

— Jobson je i Johnnija nahuškao na mene. Htio je provjeriti da li mi je tvoj brat dorastao. Upravo sam pio pivo kad je ušao i zatražio da povučem revolver. U prvi tren sam pomislio da je pijan, no ubrzo sam shvatio da se ne šali. Nisam se htio boriti, ali on nije popuštao. Kad je povukao oružje, bio sam prisiljen opaliti.

Tamy su se trzale usne. Veoma je voljelo svoga brata. Imao je i dobrih strana prije nego što je Jobson stvorio od njega revolveraša.

Postalo je hladno.

Tamy je već spavala. Collin je shvatio da se moraju odmoriti

Jobsonu će trebati nekoliko sati da pronađe puteljak do grebena.

...

Jobson nije gubio vrijeme. Nemilosrdno je tjerao konja uzbrdo.

Mučilo ga je što ga je Collin nasmario.

Kad su stigli do izvora, pojavi se blijed mjesec.

— Ovdje su logorovali — promrmlja revolveraš i pokaže na tragove čizama i kopita.

— To i ja vidim, budalo! — odvrati Jobson.

Sjašu i zapale vatru da bi se ogrijali i skuhalii kavu.

— Bobel! — vikne Jobson.
— Tu sam — javi se nizak muškarac u kožnatoj odjeći.
— Poznaješ ovaj predjel?
— Donekle.

— Kazao si da znaš gdje se nalazi Collinova koliba. Kad ćemo stići do nje?

— Za četiri do pet sati, ako ne budemo tratili vrijeme. Nalazi se na teško pristupačnu mjestu i vrlo se lako može braniti.

Jobson izazovno spusti ruku na revolver i reče:

— Dakle, čuli ste! Ne preostaje nam mnogo vremena ako želimo uhvatiti Lareda. Popijte kavu i užasite!

Visok i bradat revolveraš progundao:
— Ne sviđa nam se takva žurba, Kitt.

Jobson klimne glavom, kao da je očekivao taj odgovor, i upita:

— Govoriš u ime sviiju, Robertse?
— Svakako. I ostali misle tako. Rance Collin neće nam pobjeći.
— Kako to znaš?
— Zna toliko varki i netna razloga da neprekidno bježi.

Jobson se namrgodi. Obuhvati držak revolvera i dodirne kokot.

— Opominjem te, Robertsel!
Svi se odmah povuku u stranu.

— Mani se gluposti, Kitt! — Roberts polako ustane. — Mogao bi ti zatrebati moj revolver ako se pojave Komanci. I meni je jasno da moramo uhvatiti Lareda, ali zar ne možemo pričekati do jutra? Noću ionako ne možemo ništa postići. Samo ćemo slo-
miti vrat.

— Povuci, Robertse! — naredi Jobson.

Bradonja se nervozno trzne i pogleda revolveraše. Sada su svi šutjeli kao zaliveni.

— Učinite nešto, momci!
Ali nitko se ne pomakne.
Jobson se prezirno osmjehne.
— Cekam, dobrićino!

Netko prigušeno opsuje. Revolveraši su se došaptavali. Znali su da Jobson namjerava ustrijeliti nediscipliniranog revolveraša.

Prošla je jedna minuta, a Roberts još uvijek nije povukao revolver. Tada mu Jobson polako priđe i raskorači

se pred njim. Premda viši za glavu, Roberts se nije usudio ni pomaknuti kad ga je ošamario.

— Eto, sad imaš razlog da me ubiješ — reče. — Onda, što čekaš? Povuci!

Revolveraši su ukočeno stajali. Istina, neki su polako spuštali ruke prema oružju, no nitko nije pomišljao na borbu. Suviše su se bojali Jobsona.

Roberts primi još jednu pljusk. Ovaj put mu se ruka nehotice trzne prema koricama, no ipak se zaustavi.

— Dobro, Kitt — reče. — Nisam te htio uvrijediti. Naravno da ćemo krenuti, ako ti tako želiš.

Jobson se nasmije. Sviđalo mu se što ga se boje. Okrenuvši se prema ostalima, reče:

— Popijte kavu! Za pet minuta kremo.

Revolveraši šutke sjednu kraj vatre.

— Ti ćeš jahati na čelu, Bobe — reče Jobson — jer najbolje čitaš tragove. Samo pazi da te Collin ne ustrijeli.

— Što će biti s djevojkom? — upita Bob Summers. — I nju ćeš ubiti?

— Neću, ako ne moram — slaže Jobson.

Za pet minuta bili su na konjima.

Satima su jahali uzbrdo. Samo je jednom Summers izgubio trag. Jobson ga je već htio napasti, kadli izviđač uzvikne i produži po tragu.

Jobson je grčevito stezao kundak.

Oko ponoći stignu do grebena s kojeg se sunovratio Stout.

Jobson dade znak da se zaustave, a onda rukom mahne Robertsu.

— Ti ćeš krenuti prvi!

— Ali, Kitt, ne možeš mi to narediti! — Bradonja problijedi. — Ako se Collin pritajio s druge strane i dočeka me mecima, gotov sam.

— To je tvoj problem — ravnodušno odvratí Jobson, izvuče pušku iz navlake i gurne metak u cijev.

Revolveraši su zurili u Roberta i čekali da krene.

Bob Summers povuče se u sjenu i priveže konja. Gorio je od nestrpljivosti.

— Ako neće on, poći ću ja, Kitt. Ne brini, istjerat ću Lareda iz skrovišta.

— Ne, ti ostaješ ovdje! — naredi Jobson i grubo gurne Roberta pušča-

nom cijevi u leđa. — Kreni, ili pu-
cam!

Roberts polako krene. Znao je da ga
jedan jedini pogrešan korak može sta-
jati glave.

Iza njega škljocnu puščani zatvarači.
Jobson dovikne: — Brže!

Robertsova košulja natopila se zno-
jem. Koraćao je sporo i oprezno, na-
stojeći da ne gleda u ponor.

Kad je najzad stigao do kraja grebe-
na, odahne. Zurno prijede posljednjih
nekoliko metara i grčevito se uhvati
za hrapavu stijenu.

S druge strane čuje Jobsonov glas:

— Je li sve u redu, Robertse?

Upravo kad je htio odgovoriti, Ro-
berts razabere kraj sebe sjenku. Po-
digne pušku, ali u istom trenu nečija
snažna ruka začepi mu usta. Osjeti jak
udarac po potiljku, a onda se sruši.

Laredo zgrabi pušku da ne bi kliz-
nula u ponor. Već je dugo promatrao
Robertsu i ostale revolveraše. Sada se
radilo o tome da li će uspjeti da ih
prevari.

Iskrivivši glas, dovikne:

— Krenite, momci! Ovdje nema Col-
lina. Vjerojatno je kidnuo.

Čuo je glasove, zatim toptanje kopi-
ta, pa Jobsonov povik:

— Dolazimo!

Rance se povuče u zaklon iza litice
i pregleda zalihu municije. Imao je
dovoljno metaka da dočeka Woodardo-
ve ljude.

Zagleda se u tamu. Sa svoga položa-
ja mogao je vidjeti samo nekoliko me-
tara grebena.

Čuo je oprezne korake.

— Otiđi do moga konja, Tamy! —
promrmlja. — Moramo krenuti čim pu-
cnjava prestane.

Tamy šutke posluša.

Pojavi se prva sjenka. Na žalost, to
nije bio Jobson. Vidjeli su se već i os-
tali.

Laredo opali . . . jednom, drugi put,
treći put . . . Pucao je što je brže mo-
gao.

Woodardovi ljudi dadoše se u pani-
čan bijeg. Dvojica se sruše u provali-
ju.

Jobson se derao iz svega glasa i po-
kušavao ih smiriti.

Collin opali u smjeru u kojem je na-
slučivao Jobsona. Ali nije mogao zna-
ti da li ga je pogodio.

Tada se okrene i odšulja prema ko-
nju. Iza njega započne ubrzana paljba.

Pomogne djevojci da uzjaše, zatim
se i on popne u sedlo. Potjera konja.

— Kamo ćemo? — zapita Tamy.

— Prema kolibi.

VIII

— Bobe, je li sve u redu?

Summers potvrdno klimne i obriše
znoj s čela.

— Bilo je paklenski gusto.

Jobsonu je desni rukav bio natop-
ljen krvlju. Metak ga je pogodio iznad
lakta. Sjedio je na zemlji dok mu je
Summers previjao ranu.

— Nasamario nas je — progunda. —
Prokleti lupez.

— To smo mogli očekivati. — Sum-
mers sliježe ramenima.

— Koliko je ljudi pogodio?

— Trojicu.

— Znači, Roberts je četvrti.

Približi se jedan revolveraš i pro-
mrmlja:

— Spremni smo, Kitt.

— Dobro, onda krenimo!

Jobson ustane. Uzme pušku u lijevu
ruku, navuče šešir na čelo i pođe za
Summersom po grebenu.

Bez neprimika priđu na drugu stra-
nu.

— Koliko još imamo do Collinove
kolibe? — zapita.

Summers dignu dva prsta.

Jobson klimne glavom i osmjehne se.

— Za dva sata Laredo će biti mrtav.

Pod jednim grmom nađu mrtva Ro-
bertsa. Pogodio ga je zalutali metak.

U blizini se vidjela hrpa praznih ča-
hura.

— Collin je pucao iz Robertsove vinčesterke! — progundala Jobson.

Bob Summers uzjaše i zadovoljno se osmijehne.

— Iznenadit ćemo Lareda, Kitt. Znam prečac.

* * *

Koliba je stajala pod izbočenom krovom. Slijeva se nalazio maleni obor. Bio je prazan.

— Vidiš li išta sumnjivo? — tiho zapita Tamy.

— Ne, čini se da je sve u redu.

— Zasto onda ne uđemo i ne upalimo vatru? Već sam sam se ukočila od hladnoće.

— Moramo biti oprezni. — Collin je gledao prema kolibi. — Jobson je lukav. Vidjela si kako je brzo pronašao naš trag.

Ništa se nije micalo. Čulo se samo tiho pjevušenje vjetra.

Najzad Collin ustane i reče:

— Ostanu ovdje i čekaj dok te ne pozovem!

— Budi oprezan, Rance!

On kumne glavom, gurne metak u cijev i krene. Polako je koračao preko čišćine prema kolibi. Pod čizinama je škripao pijesak.

Promatrao je tlo, ali nije vidio tragove ni kopna ni nogu. Znači, već tri tjedna ovdje nije bilo nikoga.

Ali ipak je predosjećao opasnost.

Približivši se na tridesetak metara, začuje škripanje vrata. Odmah zastane i podigne pušku. Celo mu se orosi znojem.

Međutim, škripanje se više nije čulo. Vjerojatno vjetar, pomisli i proauži.

Stigavši do prozorčica, zaviri unutra. Ugledao je ognjište i velik stol, no u tami nije mogao razabrati pojedinosti.

Uđe i zapali petrolejku.

U istom času začuje iza sebe:

— Sjajno, Laredo! Upalio si svjetlo, tako te mogu lakše pogoditi!

Revolverski kokot škljocnu.

Jobson prosikće:

— Baci pušku!

Laredo ga poslušao. Ispusti pušku.

— A sada baci i revolver, Rance!

Collin oprezno posegne za revolverom. Znao je da će Jobson pucati pri

prvom pokretu. Obuhvati dršku i izvuču oružje iz pojasa.

— Stavi ga na stol!

Kad je Collin poslušao, revolveraš izađe iz kuta u kojem se skrivao. Laredo ugleda na njegovoj ruci krvav zavoj.

— Zadao si mi velikih neprimika. No, sada je kraj. Ovdje tvoj put završava. Slutio sam da ćeš doći ovamo, pa sam te dočekao.

— Lako je ustrijeliti nenaoružana čovjeka — reče Laredo.

Jobson je šutio. Prolazile su sekunde, ništa se nije događalo. Nisu se micali, niti su govorili.

Tek kad je Collin podigao ruku da obriše znoj s čela, Jobson se trgne i upita:

— Gdje je djevojka?

— Ne znam — slaže Laredo, grozničavo razmišljajući kako bi se spasio. Pogled mu se zaustavi na revolveru koji se nalazio na stolu, nadohvat ruke.

— Ne laži! — vikne Jobson i približi se jedan korak. — Ona je negdje u blizini.

— Ti si kukavica, Kitt. Veća kukavica nego što sam mislio. Slim Murray bio je hrabar borac.

Jobson se namršti, a palac na kokotu se zgrči.

— Zanima me gdje je djevojka, ništa drugo. Mene ne možeš izazvati. Dobro znam što se zbiva u tvojoj glavi. Strahuješ za svoj život i razmišljaš kako bi umakao iz klopke. Međutim, ti ne možeš pobjeći. Ovaj put ćeš umrijeti. Odmah!

Lareda zagluši prasak. Vidio je plamen iz cijevi i osjetio struju zraka kad mu je metak fuknuo tik pored sljepoočice. Tada se baci u stranu, dohvati svoj revolver i opali. Vidio je Jobsonovo iskrivljeno lice i crvenu mrlju na grudima. Lijevo rukom povlačio je kokot tako dugo dok nije ispalio i posljednji metak.

Jobson se više nije micao.

Tada pođe prema vratima da pozove Tamy kad među stijenjem izne plamčak. Metak se zabije u vrata. Izvana dopre Tamyn vrisak. Laredo se baci u zaklon iza korita za napajanje.

— Ubio je Jobsona! — netko vikne.

Laredo se priljubi uza zemlju. Otpočne paljba sa svih strana.

Laredo opali na sjenku s desne strane. Vidio je kako protivnik posrće. Ali što vrijedi jedan pogodak? Opkolit će ga i ustrijeliti kao zeca. Mora pobjeći odavde.

Počne puzati kroz prašinu. Meci su dizali pijesak oko njega. Oklijevao je čas, dva, a onda skoči na noge i krivudajući potrči prema šikari gdje ga je čekala Tamy. Nije se obazirao na kišu metaka.

Djevojka ga dočeka na rubu šikare i povuče u zaklon.

Jobson je poginuo, ali njegovi ljudi nisu odustajali. Znali su da se ne smiju pojaviti pred Woodardom ako im Laredo pobjegne.

— Presijecite mu put! — vikne Bob Summers, i izađe iz zaklona. — Ne smije stići do konja.

Razbojnici potrče preko čistine obasjane mjesetinom.

Collin je klečao i gledao ih. Onda šapne djevojci:

— Trči prema konju!

Tamy potiči. Pod njenim su nogama zapucketale grancice. Revolveraši ponovno otvore paklensku paljbu.

Collin ugleda Boba Summersa kako se probija kroz grmlje i opali. Revolveraš se sruši kao pokošen.

Collin premjesti revolver u lijevu ruku, izvadi iz džepa pregršt metaka i oprezno se povuče.

Zatim uzjaše iza Tamy i potjera konja nizbrdo. Valjalo je iskoristiti iznenađenje.

Odlučio se na povratak u Pistol Flatts.

Za pola sata bili su u klanecu. Progonitelja još nije bilo na vidiku; ili su odustali od borbe, ili su prozreli njegovu namjeru i odlučili presjeći mu put. A možda su se vratili u Pistol Flatts.

— Vraćaš se u Pistol Flatts? — promrmlja Tamy. — Što to znači?

— Moram razgovarati s tvojim ocem — odgovori Collin i baci Robertovu pušku jer više nije imao metaka. — Znam što sada misliš, ali sjeti se Murrayja i Jobsona! Obojica su me htjela ubiti zato što je to naredio tvoj otac. Za građane Pistol Flattsja još sam uvi-

jek zločinac i ostat ću to ako ne uspijem raskrinkati Woodardovu igru. Moram natjerati tvoga oca da kaže istinu.

— Ubit ćeš ga? — upita Tamy, no njene su riječi zvučale kao zaključak.

— Neću... ako to budem mogao izbjeći. Sve ovisi o tvom ocu. Možda se opameti sada kad je Jobson mrtav.

Začuvši topot kopita, Collin skoči.

— Dolazel!

Pomagao je djevojci uzjahati i potjerao konja.

Izašli su iz klanca.

Šutjeli su.

Konj je dahtao od napora, korak mu je postao nesiguran.

Nebo na istoku već se zarumenjelo kad je Collin razabrao revolveraše. Približili su se na dvjesto metara, izvlačili su posljednju snagu iz svojih konja.

Mladić još jednom ubrza konja. Izvuče revolver i okrene se. Dvojica progonitelja približe se na stotinu metara. Liznu plamčići.

Laredo začuje fijuk metaka i opali. Najbliži jahač zanjiše se u sedlu i sruši.

Imao je još pet metaka kad je Tamy vrisnula.

Najednom su se pojavili Komanči. Kao da su iznikli iz zemlje. Prijeteći su podigli oružje. Bilo ih je četrdesetak.

Laredov konj napravi još nekoliko koraka i zaustavi se. Revolveraši urade isto. Zaprepašteno su gledali ratnike. Činilo se da su posve zaboravili Collina.

Nasta tišina.

Laredo oprezno potjera konja. U istom času vođa Indijanaca vikne, podigne pušku i pojuri nizbrdo, a ostali za njim. Zatim se rasprše, kako bi napali sa dviju strana.

Collin okrene konja i potjera ga prema sjeveru. Nijednom nije opalio. Woodardovi ljudi, međutim, odmah otvore vatru. Budući da su imali suvremenije puške, bili su u prednosti. No, okolnosti će se izmijeniti čim se Indijanci približe.

Laredo iznenada začuje iza sebe topot nepotkovanih kopita. Progonila su

ga dvojica Komanča; ostali su se bacili na Woodardove ljude.

Laredov konj poklekne i sruši se.

Collin je načas bio ošamućen, a onda hitro skoči. Kraj njega se zabiје dugačko koplje. Vidjevši da ga ratnik namjerava napasti sjekirom, opali.

Drugi ratnik trčao je prema Tamy, koja je klečala na zemlji. Laredo još jednom opali.

— Jesi li ranjen? — upita Tamy jecajući.

Collin zaniječe glavom i povuče djevojku u šikaru.

Pucnjava je jenjala, a onda potpuno utihnu. Indijanci se udalje.

Laredo najednom osjeti užasan umor. Morao je sjesti.

— Kad će se sve to svršiti, Rance? — zapita Tamy.

On je uhvati za ruku.

— Uskoro — odgovori nježno. — Uskoro. No, tada će ti biti žao što si me sreła.

...

Kad su ušli u Pistol Flatts, ulica je bila prilično pusta. Malobrojni prolaznici neprijateljski su ga gledali, ali on se nije obazirao na njih.

Dok je u staji skidao sedlo s konja, Tamy je ukočeno stajala i kršila ruke.

— Zar ne postoji nikakva druga mogućnost, Laredo? — upita.

— Ne. Moram srediti račune. Ako tvoj otac pokuša povući revolver, pucać ću. Žigosao me kao ubojicu.

— Ti si suviše grub.

— Sve ima svoju granicu — odvratila Laredo, namjesti opasač i izađe.

Polako je koračao ulicom, kao da seće.

Pred poštanskom stanicom stajao je Charley. Začudoeno ga pogleda.

— Ti si ovdje, Laredo?

— Je li Elmo u gradu? — upita Collin.

— Naravno. Možeš ga naći u hotelu, kao uvijek.

Collin produži i uđe u trgovinu. Bio je jedina mušterija.

Trgovac se uslužno pojavi za pultom, ali kad ga je prepoznao, naglo zastane i promuca:

— Zbogā, mislio sam...

— Nije važno — prekinе ga Laredo, izvuče revolver i zavrti bubnjić. — Trebam metke.

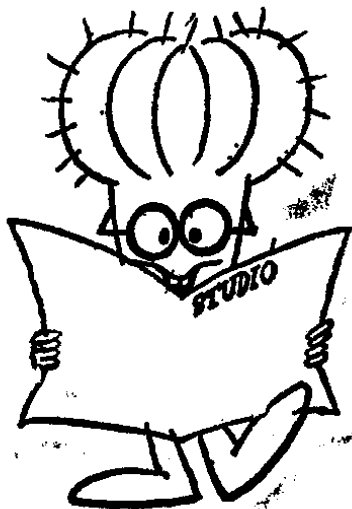
— Ubit ćeš Elma?

— Vidjet ćemo.

Trgovac ga žurno posluži.

Collin je izašao, napunio revolver i pogledao prema hotelskom prozoru iza kojeg je naslućivao Woodarda.

»STUDIO«
JE REVIIA
S NAJVECOM
NAKLADOM U
JUGOSLAVIJI!

Građani su već znali da se vratio. Stajali su i čekali razvoj događaja.

Ne obazirući se na pogled, Collin krene preko prašnjave ulice. Ruka mu je opušteno visjela kraj drške revolvera. Međutim, što se više približavao

hotelu, to je jasnije naslućivao opasnost.

Upravo je htio koraknuti na trijem, kad se iznad njega rasprsnje prozorsko staklo.

Laredo se munjevito baci u stranu i povuče revolver.

— Woodarde, zašto se skrivaš? Izadi i bori se kao muškarac!

Hitro se prebaci na trijem i zaviri u hotelsko predvorje.

— Jobson je mrtav — dovikne.

Nitko mu ne odgovori.

— Neću dugo čekati, Elmo. Tvoji ljudi progonili su me kao zločinca. Svi su poginuli. Živ si još jedino ti.

Metak se zabije u dovratnik. Laredo skoči u predvorje, baci se iza jednog stola i opali prema vrhu stubišta, gdje je zamijetio nejasno micanje.

Woodard opsuje.

— Ne možeš se izvući, Elmo — vikne Collin. — kad ćeš to uvidjeti?

Woodard se iznenada pojavi na stubištu, raskorači se i podigne pušku.

— Ovo ti je za Johnnyja!

Metak odnese Laredu šesir s glave i zabije se u zid. No, prije nego što je Woodard mogao drugi put okinuti, Collin izađe iz zaklona i otvori brzu paljbu.

Kad se dim od baruta razliao, opazi da je Woodard smrtno pogođen. Woodard zatetura i pokuša se uhvatiti za ogradu, ali više nije imao snage. Otkotrlja se niza stube.

Collin spusti revolver u korice, navuče sigurnosnu uzicu preko kokota i okrene se. Kad je izašao na ulicu, u predvorje nahrupe građani. Među njima bila je i Tamy.

Cuo je kako jeca. Bio je umoran i ogorčen, želio je što prije napustiti Pistol Flatts.

Tamy se pojavila kad je osedlao konja i izveo ga iz staje. Upitno ga je gledala.

— Kamo ćeš, Laredo? — prošapće.

— U svoju kolibu. Treba ti vremena da preboliš očevu smrt. Nisam ga htio ubiti, ali on me prisilio na to. Možda je tako bolje.

Laredo uzjaše i krene.

Tamy je dugo gledala za njim.

K r a j

KVIZ

• križaljke • testovi • rebusi
• ljubavne i krimi priče • žale

**izlazi svake
druge srijede**

40 STRANA - 3 DINARA

za 7 dana

PETE HANGSTER

LIJEČNIK S KOLTOM
